

ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

ΔΡΑΧ.
4

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 128

ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ,

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ

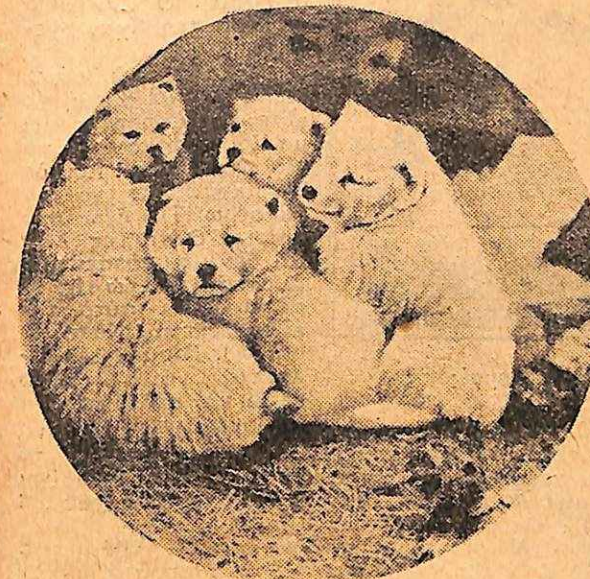
ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

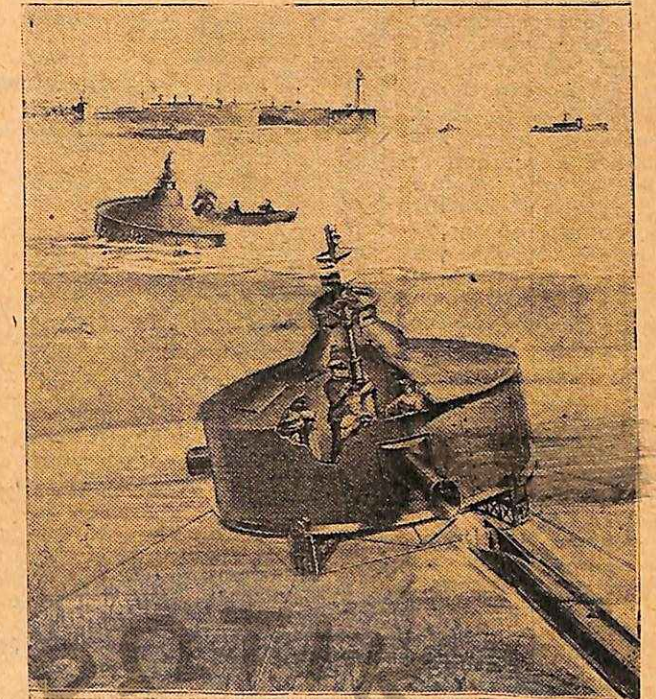
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

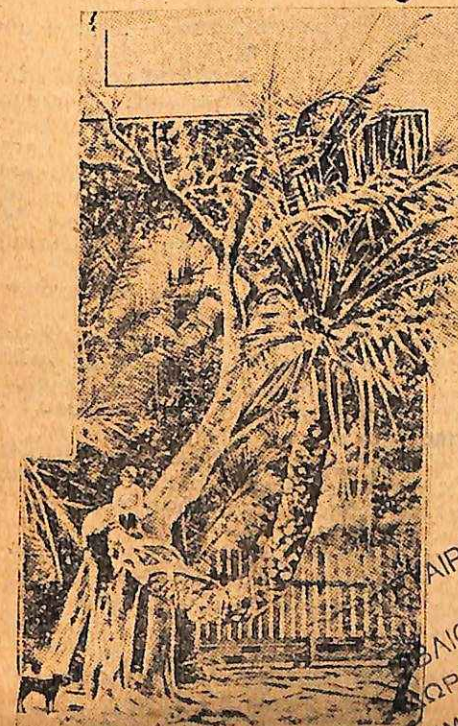
ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Πέντε χαριτωμένα μικρά αρκουδάκια της γάτας των λευκών αρκτων του Βορείου Πόλου, γεννηθέντα την παρελθούσαν εβδομάδα εις τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Βερολίνου.

Ένας χαλύβδινος πύργος διὰ τὴν ἀμυνὰν τῶν Ἀμερικανικῶν παραλίων ὃ ὁποῖος ἡμπορεῖ νὰ βυθίζεται εἰς τὸ νερὸ ἢ νὰ πλέῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν.

Τὸ δένδρον στρουθοκάμηλος, ποὺ φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα δὲν εἶναι παρὰ μιὰ κοινὴ χουρμαδιὰ ἢ ὁποῖα ἐφύτρωσε καὶ ἐμεγάλωσε μέσα σὲ μὴν κουφάλα μιᾶς γέφυρας ἐλῆας.

Ένα περίεργον εἶδος τῆς οἰκογενείας τῶν πελαργῶν πραγματικὰ τέρατα ἀσχημίας περιζήτητα ὅμως εἰς τοὺς ζωολογικοὺς κήπους λόγῳ τῆς σπανιότητός των.

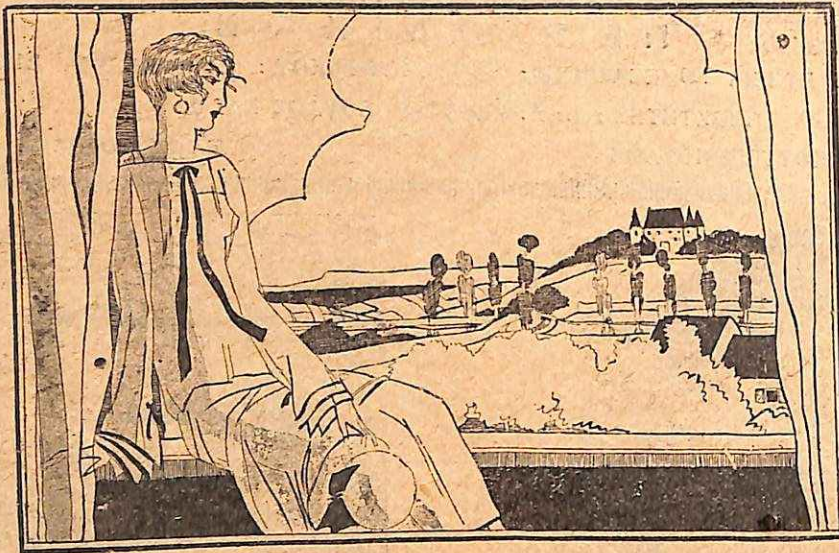
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ
ΚΟΣΜΗΤΗΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΓΓΕΛΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
1. Τμήμα
168.85
36017
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ
ΚΟΣΜΗΤΗΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΓΓΕΛΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
1. Τμήμα
168.85
36017
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ
ΚΟΣΜΗΤΗΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΓΓΕΛΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
1. Τμήμα
168.85
36017

ΟΝΕΙΡΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η Μίμια κεντούσε κοντά στο παράθυρο, θυσιάζοντας έναν ατέλειωτο ρεμβασμό όταν, ξαφνικά, της φώναξε ο Ζάκ από το γραφείο του:

— Ξέχασα να σου πω Μίμια, ότι γύρισε ο Ροζέ από την Γερμανία... Θάρρη μάλλον σε λίγο να σε χαιρετήσει.

Ο Ροζέ! Αυτό το όνομα θύμιζε στη Μίμια τα παιδικά της χρόνια, τις όμορφες εκδρομές στην Άνοιξη και το Καλοκαίρι στα δάση και στα ηλιόλουστα ακρογυάλια. Έπειτα όμως, η ζωή άλλαξε απότομα με τον θάνατο της μητέρας τους. «Αν κι' η Μίμια ήταν πιά μικρή από τον Ζάκ τον αδελφό της, έπρεπε να νοιασθώ για το σπίτι, να προσέχη την ύπηρεσία, να φροντίζω για τον πατέρα της Κι' έτσι πέρασαν τα χρόνια δίχως να το καταλάβω. Όλοι οι παιδικοί φίλοι της μεγάλωσαν, σπούδασαν, τράβηξαν τον δρόμο τους. Ο πιά αγαπημένος από όλους, ο Ροζέ, είχε πάει στη Γερμανία για δυο χρόνια με τον σκοπό να συμπληρώσει τις σπουδές του στα νοσοκομεία.

Κάθησε στο παράθυρο και παραδόθηκε στους ρεμβασμούς της.

Η Μίμια παράτησε άμέσως το κέντημά της κι' έτρεξε γρήγορα στην κάμαρά της. Μπροστά τότε στον καθρέφτη χτένισε τα χρυσά μαλλιά της, πουδραρίστηκε κι' έτριψε τα χέρια της με λίγη κολώνια. Έπειτα γέλασε και είπε μονάχη της:

— Μά γιατί άραγε θέλω τόσο να γίνω όμορφη; Ο Ροζέ με ξέρει από μικρή. Δεν είμαι άνοστη.

Μά δίχως να δώσει καμιά απάντηση στον εαυτό της, κυττάχτηκε πάλι στον μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας, έβλεπε το πρόσωπό της κι' ύστερα ξαναγύρισε κοντά στο παράθυρο και παραδόθηκε στους ρεμβασμούς της.

Ο Ροζέ έφτασε σε λίγο.

— Αγαπημένη μου Μίμια, της φώναξε όταν την είδε μπροστά του και την αγκάλιασε τρελλός, από παιδική χαρά. Για στάσου να σε ιδώ. Πόσο όμορφη!

Όταν κάθισαν ο Ροζέ άρχισε να της διηγείται τις έντυπώσεις του από τη Γερμανία.

— Δεν ξέρεις πόσο είναι συμπαθητικό το Βερολίνο, της είπε. Όσο για τις Γερμανίδες, είναι όλες ξανθές και ρόδινες. «Δι' εμένα κανένα παράπονο... Είναι πολύ καλές με τους ξένους». Πώς; Αν αγαπήσω καμιά... Ξέρω κι' εγώ... «Αν είναι αλήθεια ότι ο έρωτας είναι ένα πολύ σοβαρό αίσθημα, αϊ, τότε όχι, δεν αγαπήσω... Έκανα όμως μία μεγάλη και χαριτωμένη συλλογή από τρυφερές φίλες.

Η σειρά σου τώρα, Μίμια!

Της έπιασε τα χέρια, τα έσφιξε δυνατά μέσα στα δικά του και την κύτταξε μέσα στα μάτια με μία κωμική σοβαρότητα.

— Πότε θα παντρευτείς, Μίμια; την ρώτησε σε λίγο. Το ξέρεις, ότι μεγάλωσες πιά;

— Μου φαίνεται, απήντησε χαμογελώντας η Μίμια, ότι δεν θα παντρευτώ ποτέ. Συνήθισα τόσο να ζω με τον πατέρα και το Ζάκ.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο σαλόνι ο Ζάκ.

— Δεν μου λές, Ροζέ, ρώτησε άξαφνα τον φίλο του, είναι αλήθεια πως έφερες μαζί σου από την Γερμανία μία τρυφερή φίλη;

— Την γνώρισα στο τραίνο, απήντησε αδιάφορα ο Ροζέ. Έμπλεξα μαζί της δίχως να το θέλω και τώρα δεν ξέρω πως θα τα καταφέρω να την ξεφορτωθώ. Μη παραξενεύε-

ΥΠΟ Μ. ΣΑΝΤΙ

σαι Μίμια!... Με μερικά ελεύθερα κορίτσια δεν χρειάζονται πολλές λεπτότητες. Δεν ζήτησα εγώ τη φίλη της και δεν νοιώθω τίποτα γι' αυτήν. Μά αρκετά σας ζάλισα με τις φλυαρίες μου... Για σας τώρα! Είναι άργα πιά...

Ένα βράδυ ύστερα από λίγες μέρες ο Ροζέ βρήκε μονάχη τη Μίμια στο σπίτι. Ο Ζάκ κι' ο πατέρας της είχαν βγει έξω.

— Ήρθα γι'ά σένα. Θέλω να με βοηθήσεις. Είπε στην έκπληκτη Μίμια. Σου έχω κάνει λόγο για την Χίλντα! Λοιπόν δεν μπορώ πιά να την υποφέρω... Την έχω στο σπίτι. Όταν της λέω ότι δεν μου άρεσει, μου απαντά ότι εγώ της άρεσω κι' ότι αυτό της είναι αρκετό! Καταλαβαίνεις, Μίμια; Δεν θέλει να φύγει... Κι' εγώ θέλω να μελετήσω, να ησυχάσω, να γράψω επιστημονική διατριβή. Δεν μπορώ να έχω μία ιδιότροπη γυναίκα δίπλα μου από το πρωί ως το βράδυ! Αρχισε τώρα να κάνει και τη ζηλιάρικη ανοίγει όλα τα γράμματά μου. Έλα! μὴν γελάς, Μίμια! Βοήθησέ με!

— Μά πώς; άπόρησε η Μίμια.

— Νά, θέλω να σου γράψω μερικά έρωτικά γράμματα. Η Χίλντα θα τ' ανοίξει και θα τα διαβάσει. Μπροστά λοιπόν σε μίαν αληθινή άρραβωνιαστική που θα γίνει τάχα σε λίγους καιρό της. Δεν είν' έτσι; Εσύ μόνο μπορείς να χάνεις άδικα νης αυτή τη χάρη. Γράψε μου, ότι θέλεις, ότι μου κάνει στο μυαλό... Θέλω να κάνης τη γερμανίδα να πιστέψη ότι είσαι άρραβωνιαστική μου, ότι μ' αγαπάς κι' ότι θα παντρευτούμε γρήγορα!

— Μά εγώ...

— Μὴν μου πῆς όχι, Μίμια. Φεύγω πριν προφτάσης να μου άρνηθής.

Της φίλησε το χέρι και την άφησε βιαστικός, για να μὴν άκούση καμμία ένδεχομένη άρνησή της.

Πριν κοιμηθῇ η Μίμια, κάθησε μπροστά στο γραφείο της και προσπάθησε να γράψω ένα έρωτικό γράμμα. Τι δύσκολο πού ήταν! Άπογοητευμένη, σηκώθηκε, στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη και άρχισε να κυττάζει τον εαυτό της, σαν να τὸν έβλεπε για πρώτη φορά. Είχε χρυσόξανθα μαλλιά, άθωα γαλανά μάτια, κι' ένα στόμα όμορφο και κατακόκκινο. Κι' ως τόσο τί περίεργο! Κανείς ως τότε δεν της είχε πει: «Μ' άρέσεις!». Κανείς δεν την είχε αγαπήσει, ούτε εκείνη είχε αγαπήσει κανέναν...

Ξαναγύρισε στο γραφείο του και σιγά-σιγά άρχισε να γράφει μ' ένα παράξενο αίσθημα στην καρδιά.

«Αγάπη μου... αν μπορούσες να νοιώσης πόσο σε λατρεύω! Όταν με σφίγγεις στην άγκαλιά σου και με φιλάς και ότι δεν μπορώ να ζήσω παρά μονάχη, ο κύριος της ζωής μου αγαπώ, Ροζέ, σ' αγαπώ... είσαι δικός μου!

Η λέξις «σ' αγαπώ» της φαινόταν πως άντηχοῦσε μέσα στη βοθειά σιωπῆ της νύχτας μ' ένα παράξενο τόνο σαν κάποιος να της έλεγε αδιάκοπα μέσα στο σκοτάδι «σ' αγαπώ»!

Τὸ άλλο βράδυ η Μίμια έγραψε το δεύτερο γράμμα.

«Ροζέ, σήμερα μου ζήτησες να γίνω γυναίκα σου για πάντα. Και με φίλησες όπως δεν μ' είχες φιλήσει ποτέ σου! Με την ψυχή στα χείλη! Νά, αγαπημένε μου, θα γίνω γυναίκα σου για πάντα, θα είμαι η πιστή κι' άφωτισμένη σου γυναίκα, η φίλη σου, η σύντροφος της ζωής σου... Είμαι

τόσο εύτυχισμένη που κλαίω από τη χαρά μου...

Τὸ πρωί της άλλης ήμέρας η Μίμια έλαβε μίαν έπιστολή από τὸ Ροζέ ο οποίος της έγραφε.

«Αγαπημένη μου, Μίμια, θαυμάσια!... Έξακολούθησε έτσι ως τὸ τέλος της εβδομάδος. Έπειτα θά σε είδοποιήσω... Θάρρη στο σπίτι να σε ιδώ... Με πολλή φίλη. Ροζέ».

Τὸ ἔγραψε γράμματάλλα τέσσαρα μέσα σέμιάβδομάδα. Τί μαρτύριο! αὐτά τὰ γράμματα έκαναν τὴν Μίμια νὰ δακρύζει... Τώρα καταλάβαινε πὼς αγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ τὸν Ροζέ καὶ τὰ λόγια ἐκείνα πὸς τὸ ἔγραφε δὲν ἦσαν ψεύτικα. Έβγαίνουν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς της.

— Αγαπημένη μου Μίμια, της είπε ο Ροζέ μπαίνοντας στο σαλόνι, κατά το τέλος της εβδομάδος εκείνης. Είσαι, μὰ τὴν αλήθεια, ἕνα πολὺ έξυπνο κορίτσι. Έπαιξες τόσο όμορφα τὸν ρόλο σου ὥστε με γλῦτῳσες γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν γεομανίδα. Η Χίλντα ἔφυγε! Τὰ γράμματά σου τὴν είχαν τρελλάνει... Ήσαν γράμματα μίας γυναίκας πὸς ἀγαποῦσε αληθινὰ με πάθος.

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Ο αρχαιότερος τὼν γαλλικῶν φάρων εἶναι τοῦ Κορτουάν πὸς βρίσκεται στὸ στόμιο τῆς Σιρουί, ἑπάνω σ' ἕνα βράχο πὸς τὸν δένουν ἀπὸ παντοῦ τὰ κύματα. Ἐκεῖ κοντὰ κατοικοῦσε κατὰ τὸν μεσαίωνα ὁ Πέτρος, ἕνας νεαρὸς ψαράς πὸς μετέφερε μετὰ τὴ βάρκα στὸ Κορτουάν τοὺς ξένους πὸς ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ φάρο. Ὁ φύλακας τοῦ φάρου εἶχε μίαν κόρη τὴν Ὑζέλ πὸς ξεπερνοῦσε στὴν ὁμορφιά ὅλες τὶς κοπέλλες τοῦ τόπου.

Ὁ Πέτρος τὴν αγαποῦσε ἀπὸ παιδί. Τὴν εἶχε κίολας άρραβωνιαστεί καὶ γι' αὐτὸ πῆγαινε πολλὰς φορὲς νὰ τὴν βλέπει στὴν κατοικία της.

Μία μέρα κάποιος ξένος, ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, καθὼς φαίνόταν ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸ του, ζήτησε ἀπ' τὸ νέο νὰ τὸν μεταφέρει ἀπέναντι μετὰ τὴ βάρκα του. Αὐτὸς δέχτηκε κι' ὅταν ὁ ξένος ἀποβίβαστηκε στὸ Κορτουάν τοῦ ἔδωσε ἕνα χρυσὸ σκούφο καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ τὸν περιμένη γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω μαζί.

Ὁ Πέτρος τὸν ἐπερίμενε ὥς πὸς νύχτωσε, πλέοντας στὸ διάστημα αὐτὸ μετὰ τὴ βάρκα γύρω ἀπὸ τὸν βράχο καὶ ρίχνοντας τὸ βλέμμα του μετὰ λachάρα στὸ παράθυρο τῆς μνηστῆς του. Κάποτε ἐπὶ τέλους φάνηκε στὴν ἀκρογυαλιά ὁ ξένος καὶ φώναξε κοντὰ τοῦ τὸν βαρκάρη. Ὁ Πέτρος πλησίασε καὶ εἶδε μετὰ ἐκπληξῆς ὅς ὁ ἐπιβάτης αὐτῆς τῆς φορᾶ συνοδευόταν ἀπὸ κάποιον άγνωστο νεὸ ὁ ὁποῖος ἔκρυβε τὰ χαρακτηριστικά του, κάτω ἀπ' τὶς πτυχὲς ἑνὸς εὐρυχώρου μανδύα. Μπήκαν κι' οἱ δύο στὴ βάρκα κι' ὁ Πέτρος ἂν καὶ παραξενεύτηκε πολὺ γιὰ τὴν παρουσίαν τοῦ νέου αὐτοῦ δὲν εἶπε τίποτα τράβηξε γρήγορα κουπί καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἐνῶ ἐπλησίαζαν στὸ ἀπέναντι μέρος ἄρχισαν νὰ πέφτουν κερανοὶ καὶ ἔξασπασε μίαν ἀναισθήτη μπόρα. Τὰ κύματα χτυποῦσαν με λύσσα στὴν ἀκτὴ. Οἱ δύο ξένοι ἦσαν μαζεμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον καὶ κύτταζαν ταραγμένοι τὸ φοβερὸ ἐκείνο θέαμα.

Ἄξαφνα ἕνα δυνατό φύσημα ἀνέμου ἀνασήκωσε τὸν μανδύα τοῦ νέου καὶ στὸ φῶς τοῦ φάρου ὁ Πέτρος ἀντίκρουσε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς μνηστῆς του. Ἄφες ἄμέσως ἀπὸ τὰ χέρια του τὰ κουπιά, κατάχλωμος, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ χύμηξε ἑπάνω στὸν ξένο πὸς κι' ἐκεῖνος ἔκανε συγχρόνως τὸ ἴδιο.

Ἡ βάρκα ἀκυβέρνητη ἔγυρε ἀπὸ τὴ μίαν μεριά πρὸς τὰ κύματα ἐνῶ οἱ δύο ἀντίπαλοι χτυπιόταν λυσσασμένα μετὰ τὰ μαχαίρια στὰ χέρια τους φωτιζόμενοι ἀπὸ τὴ λάμψη τῶν ἀστραπῶν.

Ἄξαφνα ἡ βάρκα χτύπησε ἑπάνω σ' ἕνα βράχο, κομμα-

τιάστηκε κι' οἱ τρεῖς ἐπιβάτες βρέθηκαν μέσα στὸ νερό.

Γύρω τους μούγγριζε ἄγρια ἡ θάλασσα...

Ὁ Πέτρος μετὰ τὸνα χέρι ἄρπαξε ἄμέσως τὴν Ὑζέλ, ἐνῶ στὸ ἄλλο ἔξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ τὸ μαχαίρι τοῦ Σὲ μίαν στιγμή ὁ ξένος ἀφῆσε τὸ δικό του νὰ πέσει στὸ νερό κι' ὁ Πέτρος ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν χτυπήσει. Ὁ ἄλλος δὲν προσπάθησε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν εαυτό του ἀλλὰ περιωρίστηκε νὰ πῇ μονάχα αὐτὲς τὶς λέξεις:

— Κι' ὅμως ἐμένα αγαπᾷ...

— Αλήθεια; ρώτησε ὁ Πέτρος τρέμοντας τὴ μνηστῆ του.

— Νά, ψιθύρισε φοβισμένα ἡ Ὑζέλ.

Ὁ Πέτρος λυγισμένος κάτω ἀπὸ τὴν καταδίκη αὐτῆς τῆς ἀγάπης του, ἄφησε μίαν ἄγρια κραυγὴ καὶ ἔγκατέλειψε τὸ κορμί του στὴ διάθεση τῆς μανιασμένης θάλασσας.

Μὰ δὲν ἐγλύτωσαν οὔτε ὁ ξένος οὔτε ἡ Ὑζέλ. Τοὺς παρέσυραν κι' αὐτοὺς τὰ κύματα καὶ τοὺς κατάπιε ἡ ἀφρισμένη θάλασσα, λές κι' ἐκδικίονταν τὴν ἀπιστία τῆς νέας πὸς εἶχε αγαπήσει παράφορα μέσα σὲ λίγες ὥρες ἕναν ξένον κι' άγνωστο νεό, λησμονώντας τὸν αγαπημένο της άρραβωνιαστικόν.

Τὰ πτώματα, τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Ὑζέλ τὰ βρῆκαν τὴν ἄλλη μέρα στὴν ἀκτὴ. Τὸ πτώμα τοῦ ξένου δὲν βρέθηκε πουθενά... Τοὺς δύο νέους τοὺς ἔθαψαν μαζί σ' ἕνα τάφο κοντὰ στὴ θάλασσα ἐκεῖ πὸς σκαίει ἀφρισμένο τὸ κύμα...

Ἡ ἱστορία αὐτὴ πὸς μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν νομίση γιὰ παραμῦθι, γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους θρύλους τῶν παλαιῶν χρόνων, πὸς ἀφηγοῦνται οἱ ὀπλοῖκοι ναυτικοὶ τῆς ἄγριος χειμωνιάτικης νύχτας κοντὰ στὴ γλυκεῖα θαλπωρὴ τοῦ τζακιῦ, εἶναι αληθινὴ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος καὶ μέχρι τῆς τελευταίας τῆς λεπτομερείας.

Ὁ ξένος πὸς θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τόπο μπορεῖ νὰ βεβαιωθῇ γι' αὐτὸ ζητώντας νὰ τοῦ δείξουν τὸν τάφο τοῦ ἔρωτα-τευμένου βαρκάρη καὶ τῆς ἀπιστῆς μνηστῆς του πὸς παρὰ τὰ χρόνια πὸς πέρασαν ἀπὸ τότε, ἔξακολουθεῖ νὰ διατηρῆται σὲ καλὴ κατάστασι.

Εἶναι ἕνα μνημα ἀπέρηττο, χτισμένο στὴν ἀπέναντι τοῦ φάρου ἀκτῆ, φτιαγμένο ἀπὸ κομμάτια τῶν μαύρων βράχων τῆς ἄγριας ἀκρογυαλίας.

Ἐνας σταυρὸς ἑπάνω του, ἔχει γραμμένα τὰ ὀνόματα τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Ὑζέλ, μισοσβυσμένα ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν ἀφρισμένων κυμάτων πὸς αἰῶνας τώρα τὰ δένουν.

NT. ΝΕΡΒΩ

ΦΤΩΧΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Τὴν βρήκανε ἓνα πρωτὶ ἀνοιξιότικο, ἀναίσθητη ἐπάνω στὸ λευκὸ κρεβάτι της, παγωμένη καὶ χλωμή. Ἡ οπιτονοκοκυρά πού τῆς εἶχε νοικιάσει τὸ δωμάτιο ἔβαλε τίς φωνές κι' ἔτρεξαν ἀμέσως ὅλοι ὅσοι βρεθήκανε μέσα στὸ σπῆτι.

Φώναξαν ἓνα γιατρὸ, τὴν εἶδε, ἔπιασε τὸ σφίγμο, ἐξήτασε τὴν καρδιά, ἀνοίξε τὰ κλειστά βλέφαρα, ὕστερα μὲ ὕφος μελαγχολικὸ κούνησε τὸ κεφάλι:

— Εἶναι νεκρή, εἶπε.
— Ἐνὰ ποτήρι μὲ νερὸ πλάι, ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζακι. καὶ δυὸ σωληνάρια κινήσε ἀδεια, μιλούσανε γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της.

Ἐνας μεγάλος κλειστός φάκελλος μὲ τὴν ἐπιγραφή: ΓΙΑ Τὸν Κύριο Διευθυντὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἦταν ἀποστολὴ καὶ δὲν τραπεζάκι.

Προσκάλεσαν τὴν ἀστυνομία καὶ δὲν ἐπιστοποιοῦντο ἐπίσημα ἢ αὐτοκτονία, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα συγγενῆ, φρόντισαν καὶ τὴν ἐκήδεσαν, ὅπως κηδεύονται ἐκεῖνοι πού πεθαίνουν ἐννοίοντες ὅτι ἓνα νοσοκομεῖο.

Ἡ μόνη πού ἔχυσε λίγα δάκρυα—μηχανικά κι' αὐτὴ— ἦταν ἡ σπιτονοικοκυρά της.

— Ἦταν τόσο τακτικὴ ἡ καυμένη! Προτιμοῦσε νὰ μὴ φάη, παρὰ νὰ μὴ χρωστάτῃ τὸ νοῖκι της!

Αὐτὰ ἦταν ὁ ἐπικηδέιος τῆς φτωχῆς κόρης, πού ἔμεινε ἐπὶ 6 μῆνες στὸ σπῆτι της.

Ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς πήρε τὸν φάκελλο, τὸν κοίταξε προσεχτικά, κ' ἔπειτα, κλεισμένος μέσα στὸ γραφεῖό του, τὸν ἀνοίξε καὶ διάβασε τὴ θλιβερὴ ἱστορία τῆς πεθαμένης:

Κύριε Διευθυντά,

Δὲν θέλω νὰ ἐνοχοποιηθῇ κανένας γιὰ τὸ θάνατό μου. Ἐδῶκα μόνη μου τέλος σὲ μιὰ ζωὴ, πού δὲν εὐρίσκει καμμιά χαρὰ ἢ ἀπόλαυση, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Τὰ σωληνάρια τῆς κινήσε ἐπάνω στὸ μικρὸ τραπέζι, θὰ σὰς πούνε γιὰ τὸν τρόπο πού διάλεξε νὰ φύγῃ μιὰ ὥρα ἀρχιτέρας ἀπὸ ἓνα κόσμο πού δὲν μ' ἐνοίωσε οὔτε κι' ἐγὼ μπόρεσα νὰ τὸν καταλάβω ὡς σήμερα.

Γεννήθηκα φτωχή. Ἀπὸ μικρὸ κορίτσι παρακολουθοῦσα τίς ἀγωνίες τοῦ πατέρα γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ νοῖκι κάθε τέλος τοῦ μηνός, τίς λαχτάρες τῆς μανούλας μου γιὰ νὰ μὰς ντύσῃ, καὶ νὰ συμπληρώσῃ ἐκεῖνα πού λείπανε πάντα μέσα στὸ σπῆτι μας.

Καὶ ὅμως...

Ὅταν περνοῦσαν οἱ πικρὲς στιγμὲς κι' ἔβλεπα κάποια μέρα χαρούμενα καὶ γελαστά τὰ πρόσωπα τῶν δικῶν μου, ἐνοιωθὰ νὰ φεύγῃ ὅλο τὸ βάρος πού εἶχα κρυμμένο μέσα στὸ στήθος μου καὶ γελοῦσα κι' ἐγὼ, χαϊρδύουνα κι' ἐγὼ καταλάβαινα πὼς ὑπάρχουν εὐτυχισμένες μέρες στὴ ζωὴ τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων.

Μὲ δὴ τὴν οικονομικὴ μας στενοχώρια κατάρθωσα νὰ πάρω ἓνα δίπλωμα ἐμπορικῆς σχολῆς γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐργασθῶ κι' ἐγὼ καὶ νὰ βοηθήσω τοὺς δικούς μου.

Σὲ τί μοῦ χρησέμευεν ὅμως τὸ χαρτί αὐτό; Τὸ κρατοῦσα κλεισμένο μέσα σ' ἓνα φάκελλο καὶ γύριζα ἀπὸ τὸ ἓνα γραφεῖο στὸ ἄλλο, ἀπὸ τὸ ἓνα κατὰστημα στὸ ἄλλο, πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κάπου θὰ μποροῦσα νὰ τοποθετηθῶ.

Ἀλλοίμονο! Ὑποσχέσεις, χαμόγελα, ὑπαινιγμοὶ πρόστυχοι πολλὲς φορές, καὶ κοροϊδία.

— Σὰς ἔχουμε ὅπ' ὄψιν, δεσποινίς.

— Ἐσημείωσα τ' ὄνομά σας καὶ θὰ σὰς μνησθῶ.

— Ὅταν κενωθῇ καμμιά θέσις θὰ εἰδοποιηθῇτε.

Ὅλοι τὰ ἴδια. Καμμιά εἰλικρίνεια. Ἐλπίδες, ἐλπίδες ψεύτικες!

Εἶνε πολὺ κακὸ νὰ δίνῃ κανένας ἐλπίδες σ' ἓναν ἀνθρώπο πού διψᾷ γιὰ δουλειά, χωρὶς νὰ πιστεύῃ κι' ὁ ἴδιος σ' ἐκεῖνα πού ὑπόσχεται.

Περνοῦσαν οἱ μέρες, οἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες χωρὶς ἐργασία. Βοηθοῦσα τὴ μητέρα στὸ σπῆτι, κεντοῦσα κάπνισμα...

Ἐνῶ τρελλὴ νὰ μάθω πὼς πέρασε. Μ' εὐχαριστοῦσε μὲ χοντρὰ μάτια της, μούσφιγγε τὸ χέρι πονετικά καὶ μὲ...

ἔλεγε:

ἔρραβα, κι' ἔτρεμα μὴ ξεχάσω κι' ἐκεῖνα πού ἔμαθα στὴν ἐμπορικὴ σχολή.

Μιὰ μέρα φέραν τὸ μπαμπὰ σὲ κακὴ κατάσταση. Ἐπαθε συμφορὴ στὸ κατὰστημα πού ἐργαζότανε ὡς βοηθὸς λογιστοῦ. Μετὰ μιὰ βδομάδα τὸν συνοδέψαμε νεκρὸ στὴν τελευταία του κατοικία.

Τότες κατὰλαβα τίς εὐθύνες πού ἔχει ἓνα κορίτσι ὁρφανὸ, σὰν τύχῃ νάναι ἡ μόνη προστάτις τῆς οἰκογενείας. Ἡ μητέρα μου κι' ἡ μικρὴ μου ἀδελφούλα, περιμένα ἀπὸ μένα. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ δουλέψω.

Στὸ κατὰστημα πού ἐργάζετο ὁ πατέρας δὲν θέλῃσαν νὰ μὲ κρατήσουν. Κάτι ψιθύρισαν γιὰ οικονομίες, γιὰ περιορισμὸ τῶν ἐργασιῶν.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ βρῶ δουλειά. Τὸ μικρὸ ποσὸν πού μὰς ἔδωκαν γιὰ ἀποζημίωση, θὰ τελείωνε σὲ λίγο καὶ θὰ βρισκόμαστε χωρὶς πόρους.

Σὰν γύριζα τὸ βράδυ κουρασμένη, σκοτωμένη, ἐξαντλημένη, ἀπὸ τὸ γῦρο πού ἔκανα γιὰ νὰ συναντήσω γνωστοὺς καὶ φίλους ζητώντας μιὰ θέσι, ἡ μανούλα μου μὲ κοίταζε ξεχλωμὴ καὶ διάβαζε στὰ μάτια μου τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ἀπελπίσιν.

— Τίποτα; ρωτοῦσε σὰν πνοή.

— Τίποτα ἀκόμα!

Πήγαινα καὶ φιλοῦσα τὴ μικρούλα Λιλή πού κοιμώτανε στὴ γωνία τῆς γιὰ κρύψω τὰ δάκρυά μου.

— Σὲ περιμένε τὸ καυμένο νὰ μάθῃ τί ἔκανες κι' ἐγὼ ποιοιμήθηκε νηστική. Ἐλα νὰ φάμε κάτι.

Δὲν εἶχα ὄρεξη. Ἐτρώγα ὅμως γιὰ νὰ ἀναγκάσω τὴν μητέρα μου νὰ φάγῃ κι' ἐκείνη. Ἦτανε τόσο ἀδύνατη τὴν τελευταίως, ἔβηγε τόσο ἀσχημα.

Ξυπνοῦσα ἀπὸ τὸ βῆχα τῆς καὶ δὴ τὴ νύχτα ἔμεινα γρυπνὴ. Φοβόμουν νὰ μὴν τὴν χάσω καὶ τί θὰ γινόμουν τότε;

Ἐσφινικά μιὰ μέρα μοῦ χαμογέλασε λιγάκι ἡ ζωὴ. Βρήκα μιὰ θέσι ταμίας σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο. Δὲν ἔκῃμα καμμιά συζήτηση γιὰ μισθὸ καὶ λεπτομέρειες. Δέχτηκα σὰν τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ.

Ἀρχισα τὰ νέα μου καθήκοντα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ καὶ μὲ ζήλο, καὶ προσοχή. Ἦταν γιὰ μένα πολὺ ἀπὸ τὸ δουλεῖν.

Ἐτοί ἡ ζωὴ μας μπῆκε σὲ κάποιο ρυθμὸ. Ἡ ὕψεια μὲς τῆς μητέρας ἀρχισε νὰ κλονίζεται σοβαρά. Ἐφευδὸν τὸ πρωτὶ, καὶ τὴν ἄφῃνα μὲ πυρετὸ καὶ ἦμουν ἀφηρημένα δὴ τὴν ἡμέρα. Ὁ νοῦς μου ἦτανε κοντὰ τῆς.

Ἡ μικρούλα πήγαινε σχολεῖο, ὥστε ἡ ἀρρωστή μας μένε μονάχη στὸ σπῆτι.

Ὁ γιατρός—φίλος μας παλῆς—μοῦ εἶπε καθαρά ὅτι ἡμέρα τὴ σκληρὴ ἀλήθεια. Ὁ μαρasmus ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπέφερε, θὰ τὴν ὀδηγοῦσε στὸν τάφο πολὺ γρήγορα.

Δὲν ἦμουν προετοιμασμένη γιὰ τόσο συγκλονιστικὴ φη ἀνυπολόγιστη.

Ἡ φοβερὴ μέρα ἐπληροῖζε ἀργὰ ἄλλ'. ἀναπόφευκτα κρᾶτση τὴ Λιλή ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῆς γιὰ νὰ τῆς κρατῇ συνοτροφία. Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἀφήσω ὁλομόναχη, νὰ μείνῃ ἐγὼ, γιὰτί τότες θὰ τῆς ἔλειπε ἀκόμα καὶ ἡ ψυχή.

Τὴν ἀγωνία ὅμως περνοῦσα καθισμένη μπροστὰ σὲ κομπιά τοῦ ταμείου. Ὁ κόσμος περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ μου σὰν ὄνειρο. Ἐπαίρνα τὰ λεφτὰ κι' ἔδινα τὰ ρέστα μηχανικά. Μιὰ κυρία μοῦ εἶπε:

— Προσέχετε δεσποινίς, σὰς ἔδωκα πενήντα δραχμὲς καὶ σεῖς μοῦ ἐπιστρέψατε τὰ ρέστα ἀπὸ ἑκατοστάρικο!

Συγκεντρώθηκα ὅσο μποροῦσα. Τὸ μεσημέρι ἔτρεσαν τρελλὴ νὰ μάθω πὼς πέρασε. Μ' εὐχαριστοῦσε μὲ χοντρὰ μάτια της, μούσφιγγε τὸ χέρι πονετικά καὶ μὲ...

ἔλεγε:

ἔρραβα, κι' ἔτρεμα μὴ ξεχάσω κι' ἐκεῖνα πού ἔμαθα στὴν ἐμπορικὴ σχολή.

Μιὰ μέρα φέραν τὸ μπαμπὰ σὲ κακὴ κατάσταση. Ἐπαθε συμφορὴ στὸ κατὰστημα πού ἐργαζότανε ὡς βοηθὸς λογιστοῦ. Μετὰ μιὰ βδομάδα τὸν συνοδέψαμε νεκρὸ στὴν τελευταία του κατοικία.

Τότες κατὰλαβα τίς εὐθύνες πού ἔχει ἓνα κορίτσι ὁρφανὸ, σὰν τύχῃ νάναι ἡ μόνη προστάτις τῆς οἰκογενείας. Ἡ μητέρα μου κι' ἡ μικρὴ μου ἀδελφούλα, περιμένα ἀπὸ μένα. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ δουλέψω.

Στὸ κατὰστημα πού ἐργάζετο ὁ πατέρας δὲν θέλῃσαν νὰ μὲ κρατήσουν. Κάτι ψιθύρισαν γιὰ οικονομίες, γιὰ περιορισμὸ τῶν ἐργασιῶν.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ βρῶ δουλειά. Τὸ μικρὸ ποσὸν πού μὰς ἔδωκαν γιὰ ἀποζημίωση, θὰ τελείωνε σὲ λίγο καὶ θὰ βρισκόμαστε χωρὶς πόρους.

Σὰν γύριζα τὸ βράδυ κουρασμένη, σκοτωμένη, ἐξαντλημένη, ἀπὸ τὸ γῦρο πού ἔκανα γιὰ νὰ συναντήσω γνωστοὺς καὶ φίλους ζητώντας μιὰ θέσι, ἡ μανούλα μου μὲ κοίταζε ξεχλωμὴ καὶ διάβαζε στὰ μάτια μου τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ἀπελπίσιν.

— Τίποτα; ρωτοῦσε σὰν πνοή.

— Τίποτα ἀκόμα!

Πήγαινα καὶ φιλοῦσα τὴ μικρούλα Λιλή πού κοιμώτανε στὴ γωνία τῆς γιὰ κρύψω τὰ δάκρυά μου.

— Σὲ περιμένε τὸ καυμένο νὰ μάθῃ τί ἔκανες κι' ἐγὼ ποιοιμήθηκε νηστική. Ἐλα νὰ φάμε κάτι.

Δὲν εἶχα ὄρεξη. Ἐτρώγα ὅμως γιὰ νὰ ἀναγκάσω τὴν μητέρα μου νὰ φάγῃ κι' ἐκείνη. Ἦτανε τόσο ἀδύνατη τὴν τελευταίως, ἔβηγε τόσο ἀσχημα.

Ξυπνοῦσα ἀπὸ τὸ βῆχα τῆς καὶ δὴ τὴ νύχτα ἔμεινα γρυπνὴ. Φοβόμουν νὰ μὴν τὴν χάσω καὶ τί θὰ γινόμουν τότε;

Ἐσφινικά μιὰ μέρα μοῦ χαμογέλασε λιγάκι ἡ ζωὴ. Βρήκα μιὰ θέσι ταμίας σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο. Δὲν ἔκῃμα καμμιά συζήτηση γιὰ μισθὸ καὶ λεπτομέρειες. Δέχτηκα σὰν τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ.

Ἀρχισα τὰ νέα μου καθήκοντα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ καὶ μὲ ζήλο, καὶ προσοχή. Ἦταν γιὰ μένα πολὺ ἀπὸ τὸ δουλεῖν.

Ἐτοί ἡ ζωὴ μας μπῆκε σὲ κάποιο ρυθμὸ. Ἡ ὕψεια μὲς τῆς μητέρας ἀρχισε νὰ κλονίζεται σοβαρά. Ἐφευδὸν τὸ πρωτὶ, καὶ τὴν ἄφῃνα μὲ πυρετὸ καὶ ἦμουν ἀφηρημένα δὴ τὴν ἡμέρα. Ὁ νοῦς μου ἦτανε κοντὰ τῆς.

Ἡ μικρούλα πήγαινε σχολεῖο, ὥστε ἡ ἀρρωστή μας μένε μονάχη στὸ σπῆτι.

Ὁ γιατρός—φίλος μας παλῆς—μοῦ εἶπε καθαρά ὅτι ἡμέρα τὴ σκληρὴ ἀλήθεια. Ὁ μαρasmus ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπέφερε, θὰ τὴν ὀδηγοῦσε στὸν τάφο πολὺ γρήγορα.

Δὲν ἦμουν προετοιμασμένη γιὰ τόσο συγκλονιστικὴ φη ἀνυπολόγιστη.

Ἡ φοβερὴ μέρα ἐπληροῖζε ἀργὰ ἄλλ'. ἀναπόφευκτα κρᾶτση τὴ Λιλή ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῆς γιὰ νὰ τῆς κρατῇ συνοτροφία. Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἀφήσω ὁλομόναχη, νὰ μείνῃ ἐγὼ, γιὰτί τότες θὰ τῆς ἔλειπε ἀκόμα καὶ ἡ ψυχή.

Τὴν ἀγωνία ὅμως περνοῦσα καθισμένη μπροστὰ σὲ κομπιά τοῦ ταμείου. Ὁ κόσμος περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ μου σὰν ὄνειρο. Ἐπαίρνα τὰ λεφτὰ κι' ἔδινα τὰ ρέστα μηχανικά. Μιὰ κυρία μοῦ εἶπε:

— Προσέχετε δεσποινίς, σὰς ἔδωκα πενήντα δραχμὲς καὶ σεῖς μοῦ ἐπιστρέψατε τὰ ρέστα ἀπὸ ἑκατοστάρικο!

Συγκεντρώθηκα ὅσο μποροῦσα. Τὸ μεσημέρι ἔτρεσαν τρελλὴ νὰ μάθω πὼς πέρασε. Μ' εὐχαριστοῦσε μὲ χοντρὰ μάτια της, μούσφιγγε τὸ χέρι πονετικά καὶ μὲ...

ἔλεγε:

ἔρραβα, κι' ἔτρεμα μὴ ξεχάσω κι' ἐκεῖνα πού ἔμαθα στὴν ἐμπορικὴ σχολή.

Μιὰ μέρα φέραν τὸ μπαμπὰ σὲ κακὴ κατάσταση. Ἐπαθε συμφορὴ στὸ κατὰστημα πού ἐργαζότανε ὡς βοηθὸς λογιστοῦ. Μετὰ μιὰ βδομάδα τὸν συνοδέψαμε νεκρὸ στὴν τελευταία του κατοικία.

Τότες κατὰλαβα τίς εὐθύνες πού ἔχει ἓνα κορίτσι ὁρφανὸ, σὰν τύχῃ νάναι ἡ μόνη προστάτις τῆς οἰκογενείας. Ἡ μητέρα μου κι' ἡ μικρὴ μου ἀδελφούλα, περιμένα ἀπὸ μένα. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ δουλέψω.

Στὸ κατὰστημα πού ἐργάζετο ὁ πατέρας δὲν θέλῃσαν νὰ μὲ κρατήσουν. Κάτι ψιθύρισαν γιὰ οικονομίες, γιὰ περιορισμὸ τῶν ἐργασιῶν.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ βρῶ δουλειά. Τὸ μικρὸ ποσὸν πού μὰς ἔδωκαν γιὰ ἀποζημίωση, θὰ τελείωνε σὲ λίγο καὶ θὰ βρισκόμαστε χωρὶς πόρους.

Σὰν γύριζα τὸ βράδυ κουρασμένη, σκοτωμένη, ἐξαντλημένη, ἀπὸ τὸ γῦρο πού ἔκανα γιὰ νὰ συναντήσω γνωστοὺς καὶ φίλους ζητώντας μιὰ θέσι, ἡ μανούλα μου μὲ κοίταζε ξεχλωμὴ καὶ διάβαζε στὰ μάτια μου τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ἀπελπίσιν.

— Τίποτα; ρωτοῦσε σὰν πνοή.

— Τίποτα ἀκόμα!

Πήγαινα καὶ φιλοῦσα τὴ μικρούλα Λιλή πού κοιμώτανε στὴ γωνία τῆς γιὰ κρύψω τὰ δάκρυά μου.

— Σὲ περιμένε τὸ καυμένο νὰ μάθῃ τί ἔκανες κι' ἐγὼ ποιοιμήθηκε νηστική. Ἐλα νὰ φάμε κάτι.

Δὲν εἶχα ὄρεξη. Ἐτρώγα ὅμως γιὰ νὰ ἀναγκάσω τὴν μητέρα μου νὰ φάγῃ κι' ἐκείνη. Ἦτανε τόσο ἀδύνατη τὴν τελευταίως, ἔβηγε τόσο ἀσχημα.

Ξυπνοῦσα ἀπὸ τὸ βῆχα τῆς καὶ δὴ τὴ νύχτα ἔμεινα γρυπνὴ. Φοβόμουν νὰ μὴν τὴν χάσω καὶ τί θὰ γινόμουν τότε;

Ἐσφινικά μιὰ μέρα μοῦ χαμογέλασε λιγάκι ἡ ζωὴ. Βρήκα μιὰ θέσι ταμίας σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο. Δὲν ἔκῃμα καμμιά συζήτηση γιὰ μισθὸ καὶ λεπτομέρειες. Δέχτηκα σὰν τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ.

Ἀρχισα τὰ νέα μου καθήκοντα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ καὶ μὲ ζήλο, καὶ προσοχή. Ἦταν γιὰ μένα πολὺ ἀπὸ τὸ δουλεῖν.

Ἐτοί ἡ ζωὴ μας μπῆκε σὲ κάποιο ρυθμὸ. Ἡ ὕψεια μὲς τῆς μητέρας ἀρχισε νὰ κλονίζεται σοβαρά. Ἐφευδὸν τὸ πρωτὶ, καὶ τὴν ἄφῃνα μὲ πυρετὸ καὶ ἦμουν ἀφηρημένα δὴ τὴν ἡμέρα. Ὁ νοῦς μου ἦτανε κοντὰ τῆς.

Ἡ μικρούλα πήγαινε σχολεῖο, ὥστε ἡ ἀρρωστή μας μένε μονάχη στὸ σπῆτι.

Ὁ γιατρός—φίλος μας παλῆς—μοῦ εἶπε καθαρά ὅτι ἡμέρα τὴ σκληρὴ ἀλήθεια. Ὁ μαρasmus ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπέφερε, θὰ τὴν ὀδηγοῦσε στὸν τάφο πολὺ γρήγορα.

Δὲν ἦμουν προετοιμασμένη γιὰ τόσο συγκλονιστικὴ φη ἀνυπολόγιστη.

Ἡ φοβερὴ μέρα ἐπληροῖζε ἀργὰ ἄλλ'. ἀναπόφευκτα κρᾶτση τὴ Λιλή ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῆς γιὰ νὰ τῆς κρατῇ συνοτροφία. Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἀφήσω ὁλομόναχη, νὰ μείνῃ ἐγὼ, γιὰτί τότες θὰ τῆς ἔλειπε ἀκόμα καὶ ἡ ψυχή.

Τὴν ἀγωνία ὅμως περνοῦσα καθισμένη μπροστὰ σὲ κομπιά τοῦ ταμείου. Ὁ κόσμος περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ μου σὰν ὄνειρο. Ἐπαίρνα τὰ λεφτὰ κι' ἔδινα τὰ ρέστα μηχανικά. Μιὰ κυρία μοῦ εἶπε:

— Προσέχετε δεσποινίς, σὰς ἔδωκα πενήντα δραχμὲς καὶ σεῖς μοῦ ἐπιστρέψατε τὰ ρέστα ἀπὸ ἑκατοστάρικο!

Συγκεντρώθηκα ὅσο μποροῦσα. Τὸ μεσημέρι ἔτρεσαν τρελλὴ νὰ μάθω πὼς πέρασε. Μ' εὐχαριστοῦσε μὲ χοντρὰ μάτια της, μούσφιγγε τὸ χέρι πονετικά καὶ μὲ...

ἔλεγε:

ἔρραβα, κι' ἔτρεμα μὴ ξεχάσω κι' ἐκεῖνα πού ἔμαθα στὴν ἐμπορικὴ σχολή.

Μιὰ μέρα φέραν τὸ μπαμπὰ σὲ κακὴ κατάσταση. Ἐπαθε συμφορὴ στὸ κατὰστημα πού ἐργαζότανε ὡς βοηθὸς λογιστοῦ. Μετὰ μιὰ βδομάδα τὸν συνοδέψαμε νεκρὸ στὴν τελευταία του κατοικία.

Τότες κατὰλαβα τίς εὐθύνες πού ἔχει ἓνα κορίτσι ὁρφανὸ, σὰν τύχῃ νάναι ἡ μόνη προστάτις τῆς οἰκογενείας. Ἡ μητέρα μου κι' ἡ μικρὴ μου ἀδελφούλα, περιμένα ἀπὸ μένα. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ δουλέψω.

Στὸ κατὰστημα πού ἐργάζετο ὁ πατέρας δὲν θέλῃσαν νὰ μὲ κρατήσουν. Κάτι ψιθύρισαν γιὰ οικονομίες, γιὰ περιορισμὸ τῶν ἐργασιῶν.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ βρῶ δουλειά. Τὸ μικρὸ ποσὸν πού μὰς ἔδωκαν γιὰ ἀποζημίωση, θὰ τελείωνε σὲ λίγο καὶ θὰ βρισκόμαστε χωρὶς πόρους.

Σὰν γύριζα τὸ βράδυ κουρασμένη, σκοτωμένη, ἐξαντλημένη, ἀπὸ τὸ γῦρο πού ἔκανα γιὰ νὰ συναντήσω γνωστοὺς καὶ φίλους ζητώντας μιὰ θέσι, ἡ μανούλα μου μὲ κοίταζε ξεχλωμὴ καὶ διάβαζε στὰ μάτια μου τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ἀπελπίσιν.

— Τίποτα; ρωτοῦσε σὰν πνοή.

— Τίποτα ἀκόμα!

Πήγαινα καὶ φιλοῦσα τὴ μικρούλα Λιλή πού κοιμώτανε στὴ γωνία τῆς γιὰ κρύψω τὰ δάκρυά μου.

— Σὲ περιμένε τὸ καυμένο νὰ μάθῃ τί ἔκανες κι' ἐγὼ ποιοιμήθηκε νηστική. Ἐλα νὰ φάμε κάτι.

Δὲν εἶχα ὄρεξη. Ἐτρώγα ὅμως γιὰ νὰ ἀναγκάσω τὴν μητέρα μου νὰ φάγῃ κι' ἐκείνη. Ἦτανε τόσο ἀδύνατη τὴν τελευταίως, ἔβηγε τόσο ἀσχημα.

Ξυπνοῦσα ἀπὸ τὸ βῆχα τῆς καὶ δὴ τὴ νύχτα ἔμεινα γρυπνὴ. Φοβόμουν νὰ μὴν τὴν χάσω καὶ τί θὰ γινόμουν τότε;

‘Η τραγωδία ενός χιουμορίστα

‘Η μοναδική αγάπη του Μάρκ Τουαίν

‘Η μοναδική αγάπη του διασήμου ‘Αμερικανού συγγραφέως Μάρκ Τουαίν ήταν η ‘Ολιβία Λάγκτον, η οποία σε όλη της τη ζωή ήταν ανάπηρος, υποφέρουσα από παράλυση της σπονδυλικής στήλης.

‘Η αιτία της γνωριμίας των ήταν αρκετά περίεργη. ‘Ο Μάρκ Τουαίν ταξίδευε μ’ ένα πλοίο από τις Νότιες Πολιτείες για την Νέα ‘Υόρκη. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού του δέχθηκε ξέσπασε μία τρομερή τρικυμία. Τα κύματα σάφηναν βίαια, υπήρχε σφοδρό καταιγισμό και οι επιβάτες είχαν κλειστεί στις καμπίνες τους. ‘Εξαφνα κάποιος χτύπησε την πόρτα της καμπίνας του Μάρκ Τουαίν. ‘Ο συγγραφέας έβρεξε ν’ ανοίξει και βρέθηκε μπροστά σ’ ένα συνεπιβάτη του τον Τσάρλ Λάγκντον, ο οποίος ζητούσε άσυλο γιατί η δική του καμπίνα είχε κατακλυσθεί από τα νερά. ‘Ο Τουαίν τον δέχθηκε ευχαρίστως και καθώς πέρασαν τη νύκτα τους κουβεντιάζοντας, άπνιξε απ’ την τρικυμία, έμαθε απ’ αυτόν ότι είχε μία ανάπηρη αδελφή που κατάρρωσε να κινήσει χάρις σε μία θεραπευτική μέθοδο που εφηύρε ο σ’ αυτόν ένας εμπειρικός γιατρός.

— Θα ήθελα να γνωρίσω την αδελφή σας, του άπνηψε μ’ ενδιαφέρον ο Τουαίν, για να δω πώς έγινε αυτό το θαύμα.

‘Όταν το πλοίο έφθασε στην Νέα ‘Υόρκη ο νεαρός Λάγκτον κάλεσε τον Τουαίν στο πατρικό σπίτι, κι’ εκεί ο συγγραφέας αντίκρισε πρώτη φορά τη γυναίκα που ήταν γραφτό ν’ αγαπήσει και να περάσει μαζί της τριάντα χρόνια ζωής.

‘Η ανάπηρη της, του προκάλεσε τον οίκτο και η όμορφη του προσώπου της τον γοήτευσε. Της έκμυστηρέυθηκε έπειτα από μέρες το αίσθημά του και η καρδιά της ‘Ολιβίας Λάγκτον σκίρτησε από την αναπάντεχη αυτή ευτυχία.

‘Η πραγματοποίησης όμως των όνειρων των δυο έρωτευμένων νέων συνάντησε πολλά εμπόδια. ‘Ο Τουαίν ήταν τότε φτωχός, εργαζόταν σ’ ένα τυπογραφείο, και ο πατέρας της ‘Ολιβίας έφερε σοβαρές αντιρρήσεις για τον γάμο αυτόν. ‘Επί τέλους όμως ενέδωσε στις παρακλήσεις της κόρης του. Τους παραχώρησε ένα σπίτι—ήταν αρκετά εύπορος—και τους έδωσε την ευχή του.

‘Ο γάμος τους έγινε έπειτα από έναν χρόνο, κι’ όταν ο Μάρκ Τουαίν κατάρρωσε να γίνει συνεπής σε μία έφημερίδα του Μπούφαλο, ώστε να μπορεί ν’ αντιμετωπίσει άνετα τις ανάγκες του οικογενειακού βίου. ‘Η τελετή του γάμου ήταν ειδικά οργανωμένη από τον πατέρα της, χόλαινε πολύ, ωστόσο η χαρά άκτιλως το πατέρα της, πρόσωπό της. Διέσχισε με κόπο το διάστημα από το άμαξι ως το μέρος που βρισκόταν ο πάτωρ. ‘Εκεί την περίμενε με αγωνία ο Τουαίν, ο οποίος μόλις είδε την αγαπημένη του να πλησιάζει έτρεξε και την κράτησε από το άλλο χέρι. ‘Η σκηνή ήταν δραματική. ‘Όσο ο χιουμορίστας συγγραφέας υπεδέχθη την τραγωδία της στιγμής, με ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Το ρομάντζο με την αγαπημένη του γυναίκου—λα κράτησε τριάντα δόκκληρα χρόνια, κατά την διάρκεια των οποίων πιστή εκείνη και άφωσιμώ-

νη συμπερισθθηκε τις χαρές και τις θλίψεις του.

Τον τρίτο χρόνο του γάμου των, είχε κάνει ένα κοριτσάκι, το οποίο λόγω της ελαττωματικής του διαπλασεως πέθανε σε ηλικία τεσσάρων χρονών. ‘Ηταν το πρώτο πλήγμα που δεχόταν από τη ζωή ο κατόπιν ένδοξος συγγραφέας και εξ αιτίας του οποίου κατά μέγιστον ποσοστόν, της εκήρυξε έναν άγριο πόλεμο και την κουρέλιασε με τα σαρκαστικά του λόγια.

‘Η πορεία της αρρώστιας της γυναίκας του επιδρούσε αφάνταστα στο μυαλό του Τουαίν. ‘Η ελαχίστη βελτίωσις της τον έκανε ευτυχή. Γινόταν άμέσως όμως ο δυστυχέστερος των ανθρώπων όταν η κατάστασις της επεδεινόνετο. Παράστανε πάντα στο προσκήφαλο της και ακούραστα την παρηγορούσε ώρες δόκκληρες, προμαντεύοντας όμως ο ίδιος με μουσικοπάθεια το μοιραίο τέλος. ‘Όλον εκείνον τον καιρό δεν μπορούσε να γράψει τίποτε. ‘Ο λογιμός του αγκάλιαζε την δυστυχία του και η σκέψις ότι πολύ σύντομα θα μένε μόνος στον κόσμο, τον αναστάτωνε.

‘Επί τέλους στις 5 ‘Ιουνίου του έτους 1904 το ρομάντζο της ζωής του έφτασε σ’ ένα τέλος. ‘Εκείνη την αποφορά ημέρα, ο πάντα γελοστός Τουαίν, παρ’ όλη την τραγωδία της ψυχής του βρισκόταν από τα ημερώματα στο προσκήφαλο της αγαπημένης του που σε λίγο θα την έχανε.

Της διηγήθηκε τις πιο εύθυμες ιστορίες και την έκανε να γελάσει όσο ποτέ άλλοτε. Οι γιατροί του είχαν έκμυστηρέυσει ότι ο θάνατος της αγαπημένης του θα έρχόταν με ήρεμια από χαρά. ‘Ηταν κι’ αυτό κάτι.

Κατά το απόγευμα τίποτα δεν έδειχνε ότι προσήγγιζε το τέλος. ‘Η ‘Ολιβία τον παρακάλεσε να πάει να φάει γιατί αρκετά απασχολήθηκε μ’ αυτήν. ‘Ο Τουαίν τότε την φίλησε και άφου της είπε ένα χοντρό άστείο, όπο κείνα που την συνήριζε ν’ ακούη ταχτικά, ανέβηκε με έλαφρό βήμα τις σκάλες και μπήκε στο πρώτο δωμάτιο του πάνω πατώματος. ‘Αφησε την πόρτα ανοικτή και πλησίασε στο πιάνο που παρέμενε άγγικτο και ποτέ τότε πούειχε πεθάνει το κοριτσάκι τους.

Στάθηκε για λίγα λεπτά σιωπηλός. Σήκωσε ύστερα το κάλυμμα και τα δάκτυλά του πέρασαν μηχανικά επάνω στα πλήκτρα.

‘Η ιστορία του για τη μόνη γυναίκα που αγαπήσε, σπαραγμός που έννοιωθε στην ψυχή του για το χαμένο της λατρευτής συντρόφου της ζωής του για το χαμένο σε μία γλυκειά μελωδία.

Σε λίγο, το απαλό χτύπημα των πλήκτρων στην θερμή ατμόσφαιρα τους πρώτους μελωδικούς γλυκούς τραγουδι του Τουαίν.

Κάτω, ξαπλωμένη στο κρεβάτι, η έτοιμοθάνατη ‘Ολιβία, άκουσε το τραγούδι του αγαπημένου της και ένει μειδίαμα διέστειλε τα χείλη της. Το τελευταίο.

Κι’ ενώ ήρεμη έκλεινε τα μάτια της για πάντα, οι ήχοι του τραγουδιού του Τουαίν συνώδευαν τη ψυχή της στο τελευταίο της ταξίδι.

Χαρά της πρώτης μου ζωής, ‘Αγάπη μου χαμένη...
ΠΑΝΘΕΟΝ

‘Επιστημονικά προβλήματα

‘Η προβλεψις του μέλλοντος

‘Από την πρώτη στιγμή που ο άνθρωπος θα άποκτήσει σαφή συνείδηση της υπάρξεως του ορθώνεται άμέσως στην σκέψη του ένα αγωνιώδες ερώτημα. Ποιό θα είναι το αύριον; Την απάντηση σ’ αυτό δεν παύει να την αναζητή ούτε στιγμή και καταφεύγει όπουδήποτε φαντασθή ότι μπορεί να την άνευρη. ‘Η θετικωτέρα πηγή άποκαλύψεως του μέλλοντος υπήρξε πάντοτε και ποραμένει μέχρι σήμερα η άστρολογία. ‘Αλλά είναι στην πραγματικότητα τόσο θεική ώστε να δέχεται κανείς με τυφήν έμπιστοσύνη τας προβλέψεις της; Την απάντησιν σ’ αυτό την δίνει με το κατωτέρω άρθρον του ο καθηγητής Ρ. Α. Νέυλορ διευθυντής του περιφήμου άγγλικού άστεροσκοπίου του Γκρήνουιτς.

‘Υποστηρίζω, λέγει, ότι η μελέτη του άστροσκοπίου ενός άνδρου είναι μία άνεπιθύμητη άπασχόλησις. Μπορεί να είναι ευχάριστο και διδακτικό για έναν άνθρωπο όταν άκούη μερικά προφητικά λόγια για το ώροσκοπίο του. Γίνεται όμως επικίνδυνο όταν καταντά έμμονος ιδέα.

‘Από τότε που η οργανωμένη έπιστήμη έκαμε το πρώτο άλμα, δηλαδή από τον 16ον αιώνα, ο δρθόδοξος έπιστήμων έχει συγκεντρώσει και συνοψίσει στο μυαλό του ένα τεράστιον ποσοστόν μορφώσεως και πείρας. ‘Από τότε γνωρίζουν οι γιατροί μας την ανθρώπινη πλευρά των πελατών τους. Το αυτό ισχύει για τους χειρουργούς και τους δικηγόρους οι οποίοι φροντίζουν να προετοιμάζουν τον πελάτη τους ψυχολογικώς με το κατάλληλο ψέμμα.

‘Απόδειξις το γεγονός ότι ένας χειρουργός δεν έχει την ψυχολογικήν δύναμη να θεραπεύσει τον έαυτόν του.

Μία Κινέζικη παροιμία λέγει: «‘Ο γιατρός που κουράρει τον έαυτόν του θα χάσει τον πελάτη του». Και τουτό γιατί δεν έχει την άπαιτουμένη ψυχολογική ψυχραιμία ν’ αντιληφθή τι έχει.

‘Ο πεπειραμένος δικηγόρος καταφεύγει σ’ ένα νεοφώτιστον συνάδελφο του, για να διεκπεραιώσει τις ιδιωτικές του υποθέσεις στο δικαστήριον.

‘Ο δικηγόρος ο οποίος αναλαμβάνει ο ίδιος δικές του άτομικές υποθέσεις, θεωρείται από τον πελάτη του τρελός, λέγει ένα άλλο έξυπνο γνωμικό...

Πολύ περισσότερο, λοιπόν, ο ψυχολόγος ο οποίος βρίσκεται πλησιέστερα προς τον άστρολόγο, να μην είναι σε θέση να έπιχειρήσει μίαν αυτο-διάγνωσιν.

Κοντολογίς δεν μπορούμε να εφάρμωσωμε τα μουσικά της ‘Αστρολογίας στον έαυτόν μας. Δηλαδή ο καθένας δεν μπορεί να προβλέψη ο ίδιος το μέλλον του επί τη βάσει του άστροικού ώροσκοπίου. Πρέπει να το προβλέψη ένας άλλος.

Κάθε προσπάθειά μας να αναλύσωμε την ψυχασύνθεσή μας ή το ώροσκοπίό μας, θα καταλήξη σε πλήρη άποτυχία. Και αν υποτεθή ότι υπάρχει ένας άνθρωπος ο οποίος προβλέπει το μέλλον του με ψυχραιμία άκρίβεια τότε αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ο ίδιος ο που γνωρίζει το ώροσκοπίο του. ‘Εχει διαχωρίσει τα δυο του «εγώ».

‘Ο καθένας μας έχει μέσα του μία σπίθα φιλοδοξίας. ‘Ακόμα και ο ίδιος ο άνεπηρέαστος μελετητής της ‘Αστρονομίας!

Πώς είναι, λοιπόν, δυνατόν να διατηρηθή ή ψυχραιμία του και να προβλέψη άκρίβως, τις μελλοντικές του έπιτυχίες ή άποτυχίες στη ζωή;

‘Ασφαλώς θα πληρηθή από την αίσιοδοξία του. Δηλαδή την φωτισμένη από τον ήλιο πλευρά του

άστρου Κρόνος θα την εξήγηση ως προάγγελο του θανάτου της πεθεράς του, και όχι ως την καταστροφή των έπιχειρήσεών του.

‘Ο έγκέφαλος, το όργανον αυτό της σκέψεως του ανθρώπου, δεν πρέπει να θεωρηται υπεύθυνο για την παραγωγή των «νοθευμένων» σκέψεων, όπως πρέπει να ονομάσωμε κάθε μη αντικειμενική σκέψη. Οι έμπνεύσεις οι οποίες πηγάζουν από το άνώτερο πνεύμα, όταν εισέρχονται στον έγκέφαλο άλλοιούνται και χρωματίζονται σύμφωνα με πολλούς παράγοντες—την κατάσταση της υγείας του άτομου, την μετεωρολογική κατάσταση, την επίδραση του περιβάλλοντος κ. λ. π.

‘Ενα ενδιαφέρον σημείον από της άστρολογικής πλευράς είναι αυτές οι άγνές έμπνεύσεις του άνωτέρου πνεύματος. Αυτές χρειαζώμαστε. ‘Αν κατορθώσωμε και άπομώσωμε αυτές τις έμπνεύσεις, και τις διαφυλάξωμε από τις γήινες επιδράσεις, άσφαλώς θα μπορούμε να μαντέψωμε εύκολώτατα το πάν.

‘Ο έρασιτέχνης ή ο έπαγγελματίας άστρολόγος δικαιώνεται, ίσχυρίζομενος ότι προλέγει το μέλλον; κ α ι ν α ι κ α λ δ χ λ

Πιστεύω ότι όλοι γνωρίζετε πως η άστρολογία δεν μπορεί έπακριβώς με κάθε λεπτομέρεια και ήμερομηνία, να προείπη το μέλλον. ‘Ενας παρόμοιος ίσχυρισμός θα ένοχοποιούσε τρομερά τον άστρολόγο, γιατί τότε θα μπορούσαμε κάλλιστα να γνωρίζωμε κάθε τι σχετικό με τους νόμους της φύσεως. ‘Επειδή όμως συμβαίνει να ζούμε στην μικροσκοπική Γη, της οποίας ο όγκος είναι ένα άπειροστό τεμάχιο του κόσμου, μία τέτοια πρόβλεψις θα είναι πάντα ουτοπία.

‘Η πρόβλεψις των γεγονότων από το άτομικό ώροσκοπίο είναι ένα δύσκολο και πολύπλοκο έργο. Πρέπει να εκτιμήσωμε, πρώτον: την πιθανή ήμερομηνία του γεγονότος. Δεύτερον: το κομμάτι της ιδιωτικής ζωής του ατόμου και την ενέργεια που θα του προκαλέσει το συμβάν αυτό. Τρίτον: την ψυχολογική αντίδραση—στις αισθήσεις και το μυαλό—που θα προκαλέσει το γεγονός εκείνο στο υποκείμενο.

Το πρώτον και το δεύτερον, δηλαδή τον χρόνο και την φύση του γεγονότος, μπορεί να τα προβλέψη κατά προσέγγισιν κάθε άρμόδιος άστρολόγος. Το τρίτον όμως δεδομένο είναι δύσκολον, αν όχι άκατόρθωτον, να προβλεφθή. ‘Υπάρχουν πολλοί που δυσιστούν στις άστρολογικές προβλέψεις, πιστεύοντας ότι δεν εκπληρώνονται. ‘Ισως να μην έχουν άδικο.

‘Όπως δλες μας οι σκέψεις, για την πραγματοποίηση των μελλοντικών μας σχεδίων, βασίζονται στις αναλογίες των παρελθόντων γεγονότων, έτσι και οι άστρολογικές προβλέψεις βασίζονται στον Νόμο των ‘Αναλογιών του Σόμπαντος.

Οι δικές μου τουλάχιστον προβλέψεις γενικής φύσεως—τις οποίες δημοσιεύω κάθε χρόνο υπό τον άρθρον, κατά τα 100 οιο άποδεικνύονται σωστές.

‘Υποστηρίζω μετά πεποιθήσεως ότι το ποσοστόν της άκριβείας των ‘Αστρολογικών μου προβλέψεων είναι το ίδιο με το ποσοστό των προβλέψεων της Ιατρικής ‘Επιστήμης.

Ἡ καλαισθησία εἰς τὰς ἀγρίας φυλάς

Οἱ πιο παράδοξες μόδες

Τὸ κομψώτερο χρῶμα.—Τὰ πυραμιδοειδῆ κρανία.—Τὰ στρεβλωμένα πόδια.—Τὰ κοσμήματα τῶν Ἰνδῶν.—Περίεργες ἐνδυμασίες.—Ὅπου ἀγνοοῦν τὸ καπέλλο κ. τ. λ.

Ὅπως κάθε φυλὴ ἔχει καὶ ἰδιαίτη ἀντίληψη γιὰ τὴν ὁμορφιά, ἔτσι λανθάνει καὶ δική της μόδα! Μὴ σὰς φανῇ παράξενο αὐτό. Οἱ Νέγροι π.χ. βρῖσκουν ὅτι τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῶν εἶναι τὸ ωραιότερο τοῦ κόσμου. Τὸ λευκὸ δηλαδὴ χρῶμα τὸ θεωροῦν ὡχρὸ, ἀρρωστικόν. Ὅσο πιο μαῦρο εἶναι ἓνα γυναικεῖο πρόσωπο τόσο εἶναι καὶ πιο ὡραῖο.

Σὲ πολλὰς φυλὰς ἐπίσης τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἓνα κεφάλι δὲν θεωρεῖται ὡραῖο, ἂν ἡ κορυφὴ τοῦ κρανίου δὲν σχηματίζει μιὰ σουβλερὴ πυραμίδα! Γι' αὐτὸ οἱ μητέρες, ὅταν γεννῇ σουν, κρατοῦν σφιγμένη ἐπὶ πολλὰς ὥρες καὶ ἰσως ἡμέρες, τὴν κορυφὴν τοῦ κεφαλοῦ τοῦ παιδιοῦ τους, ἀνάμεσα σὲ δυὸ σανίδες, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀπαισιο αὐτὸ σχῆμα.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὴν «μόδα» τοῦ ντυσίματος. Στὴν Ἰαπωνία εἶναι τῆς μόδας τὰ μεταξωτά. Στὴ χώρα τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἡ μόδα δὲν ἀλλάζει ὅπως στὴν Εὐρώπη, κάθε μῆνα, ἀλλὰ κάθε τρεῖς αἰῶνες!

Ἡ Γιαπωνέζα δὲν φορεῖ παρά ἐλάχιστα μπιζουῦ κανένα δακτυλίδι ἢ κανένα κολλιέ. Ὅλο τῆς τὸ λουσο ἔγκειται στὸ χτενίσμα τῆς. Δὲν ὑπάρχουν βέβαια ἐκεῖ ἄνδρες κομμωταὶ ὅπως στὴν Εὐρώπη. Μόνον οἱ γυναῖκες ἀσχολοῦνται μὲ τὴ λεπτή αὐτὴ ἐργασία. Γιατὶ ἡ γυναικεία κόμμωσις στὴν Ἰαπωνία εἶναι σωστὴ ἐπίσημη. Κάθε γυναῖκα ἐκεῖ χτενίζεται διαφορετικὰ: Ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς τῆς θέσεως.

Στὴν Κίνα, ἀπεναντίας, τὰ κοσμήματα εἶναι πολὺ τῆς μόδας. Σκουλαρίκια, βραχιόλια, κολλιέ, ὅλα αὐτὰ τὰ φορτῶναι ἐπάνω τῆς ἡ κομψομένη Κινέζα, γιὰ νὰ φανῇ πιο ὁμορφη. Ἡ κυριώτερη ἢ κομψομένη Κινέζα εἶναι τὰ μικρὰ πόδια. ὅμως κοκεταρία τῆς Κινέζας εἶναι ἡ γνωστὴν οἱ Κινέζες ἀπὸ τὴν κούνια, καθὼς βέβαια εἶναι γνωστὸν οἱ Κινέζες παραμορφῶνουν τὰ πόδια τους, κρατώντας τα μέσα σὲ μικρὸς μετὰ τὰ ἑμποδίζουν νὰ τὰ λινε παντοῦφλες γιὰ τὰ ἐμποδίζουν νὰ μεγαλώσουν. Ἐτσι, ἀποκοτοῦν πόδια ἀποροφικὰ, στρεβλωμένα, πού τις ἐμποδίζουν νὰ περπατοῦν ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι δηλαδὴ ἀναγκαῖο ὅπως νὰ περπατοῦν πηδηχτά! Αὐτὸ βέβαια ἐσμένες νὰ περπατοῦν πηδηχτά! Αὐτὸ βέβαια ἐσμένες νὰ περπατοῦν πηδηχτά! Αὐτὸ βέβαια ἐσμένες νὰ περπατοῦν πηδηχτά!

Κι' ἔτσι, ὅπως διηγούνται οἱ περιηγηταί, ὁ ἀπαγορευτικὸς νόμος καταστρατηγεῖται ὁλοένα καὶ περισσότερο. Γιατὶ πούτ' ἓνας κομψομένης Κινέζας δὲν θὰ δεχθῇ νὰ παντρευθῇ μιὰ κοπέλα μὲ... φυσιολογικὰ πόδια!

Οἱ κομψώτερες, ἀσφαλῶς, σύμφωνα τοῦλάχιστον μὲ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὡραίου, γυναῖκες τοῦ κόσμου εἶναι οἱ Ἰνδές, οἱ ὁποῖες θεωροῦν ὡς ἀπαραίτητο στοιχεῖο καλαισθησίας τὴν ἀπλότητα. Ὅσο πιο κομψὴ εἶναι μιὰ Ἰνδὴ, τόσο πιο ἀπλὰ ντύεται. Τὰ φορέματα τοῦ εἶναι ἐλαφρά, ἀφήνοντας ἔτσι νὰ διαφαίνονται οἱ γραμμὲς τοῦ σώματος τῶν. Ἐχουν ὁμοῦς τὴν μανία καὶ αὐτὲς μὲ τὰ διαμαντικά. Κολλιέ, κρεμαστά σκουλαρίκια, ζωινεμαγαγαριταρένιες, βρῖσκονται στὴν ἡμεροσὶα διάταξιν!

Μιὰ κομψὴ ἰθαγενὴς τοῦ Ἰνδοσταν, γιὰ νὰ εἶναι ντυμένη σύμφωνα μὲ τὴν μόδα, πρέπει ἀπαραίτητως νὰ εἶναι... ξυπόλυτη! Τὰ πόδια τῆς ὁμοῦς εἶναι φορτωμένα μὲ τόσα δακτυλίδια καὶ βραχιόλια, ὥστε τὸ δερμα τους δὲν διακρίνεται καθόλου. Κάθε δακτυλὸς τοῦ ποδιοῦ πρέπει νὰ εἶναι γεμάτο δακτυλίδια, ἀπὸ τὴ βάση δὲ τοῦ ποδιοῦ ὡς τὴ γάμπα εἶναι ἀραδιασμένα βραχιόλια!

Ἐπίσης τ' αὐτὰ τῶν Ἰνδῶν εἶναι παραφορτωμένα μὲ σκουλαρίκια. Ἀλλὰ τὰ κοσμήματα αὐτὰ φοροῦνται καὶ στὴ μύτη, βιδωτὰ μάλιστα.

Ἀς ρίξουμε τώρα μιὰ ματιὰ στὶς μόδες πού ἐπικρατοῦν στὸν Νέο Κόσμο. Ὅσα σὰς φανῇ ἀσφαλῶς παράξενο ὅταν μάθετε ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς γυναῖκες τῶν ἡμαθῶν φυλῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀγνοοῦν τὰ κοσμήματα! Οἱ γυναῖκες πολλῶν φυλῶν μάλιστα δὲν ἔχουν οὔτε καὶ τ' αὐτὰ τους τρυπημένα, γιὰ νὰ φοροῦν σκουλαρίκια. Ἐπίσης τὰ δακτυλίδια καὶ τὰ βραχιόλια τους εἶναι ἀγνοῦντα. Τὸ μόνο στολίδι πού εἶναι πολὺ διαδεδομένο σ' αὐτὰς τὶς γυναῖκες εἶναι τὸ κολλιέ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι πολὺ διαδεδομένο, μὲ δόντια ἄγριων θηρίων, περασμένα στὴ σειρά, μὲ σπόρους, μὲ γυαλιὰ ἢ καὶ μὲ πολύτιμα πετράδια... πού δὲν τὰ θεωροῦν ὡστόσο πολὺ τιμὰ!

Ἡ μόδα τοῦ ντυσίματος πάλι ἀλλάζει φυλὴ σὲ φυλὴ. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ κομψὰ φορέματα γιὰ τίς μισοάγριες αὐτὰς γυναῖκες ἦταν τὰ ἀκατέργαστα δέρματα τῶν ἐλαφιδῶν καὶ τῶν «καμποῦ» (ἐνα εἶδος ἄγριων βουβαλίων). Σιγά-σιγά ὁμοῦς τὸ κυνήγι ἄρχισε νὰ σπανίζει... Κι' ἔτσι, στὶς ἡμέρας τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἀντὶ τοῦ

τέστησαν παντοῦ τὰ δέρματα. Σὲ πολλὰς φυλὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ Καναδᾶ οἱ νέες συνθιζοῦν νὰ τυλίγουν τὸ τοπὸ τους μὲ μιὰ κορδέλλα «ντυμένη» μὲ νταντέλλα, πᾶνω ὅποιον εἶναι ζωγραφισμένα διάφορα γεωμετρικὰ σχήματα. Ἀπὸ μέση τῆς κορδέλλας αὐτῆς ξεπετιέται ἓνα φτερό, τὸ ὁποῖον φέρει τὰ μάλλια καὶ φτάνει ὡς τὰ ὀπίσω.

Μιὰ ἀπὸ τίς πιο παράξενες μόδες ὁμοῦς εἶναι αὐτὴ πού κρατεῖ σὲ πολλὰς φυλὰς τοῦ Ἰνταχό (Ἠνωμένες Πολιτεῖες). Οἱ κομψοῦμενες κοπέλες τῆς φυλῆς αὐτῆς φοροῦν μιὰ κέτα στολισμένη μὲ ἄπειρα δόντια ἐλαφιοῦ! Στὴ μέση τους φοροῦν μιὰ δερμάτινη ζώνη, πού σέρνεται ὡς κάτω καὶ πού καὶ αὐτὴ γιὰ στολισμὰ δόντια διαφόρων ζώων.

Μιὰ παράξενη μόδα ἐπίσης ἐπικρατεῖ καὶ στὴ Νέα Ζηλανδία. Οἱ «γόσσοι» τῶν Μαορί φοροῦν κατὰ παράξενον ἑπανωφόριον, ὁποῖα ὑφαίνονται μόνον τους. Τὸ ὑφάσμα τῶν ἑπανωφοριῶν αὐτῶν εἶναι πλεγμένο μὲ πολύχρωμα φτερά καὶ μάλλι.

Ὅταν παρατηρήσετε βέβαια ὅτι, ἐνὶ ἀναφέραμε τόσες λεπτομερεῖς γιὰ τὸ ντύσιμο τῶν γυναικῶν στὶς διάφορες φυλὰς καὶ ὅς τοῦ κόσμου, δὲν εἴπαμε λέξη, ἐν τούτοις, γιὰ τὰ καπέλλα. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐκπλήττει. Ἀπλούστατα, οἱ γυναῖκες φυλῶν αὐτῶν ὅχι μόνον δὲν φοροῦν καπέλλο ἀλλὰ ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ τὴν ὑπαρξὴν του!

Μόνον μιὰ φυλὴ τοῦ Καναδᾶ κάνει ἐξαίρεση. Ἡ φυλὴ Μοροαντί, τῆς ὁποίας οἱ γυναῖκες καὶ ἐν μέρει οἱ ἄνδρες φοροῦν τεράστια καπέλλα φτιαγμένα ἀπὸ φτερά πουλιῶν στολισμένα τὰ ὡραιότερα φρέσκα λουλούδια τοῦ τόπου.

Ἡ μόδα τοῦ ντυσίματος πάλι ἀλλάζει φυλὴ σὲ φυλὴ. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ κομψὰ φορέματα γιὰ τίς μισοάγριες αὐτὰς γυναῖκες ἦταν τὰ ἀκατέργαστα δέρματα τῶν ἐλαφιδῶν καὶ τῶν «καμποῦ» (ἐνα εἶδος ἄγριων βουβαλίων). Σιγά-σιγά ὁμοῦς τὸ κυνήγι ἄρχισε νὰ σπανίζει... Κι' ἔτσι, στὶς ἡμέρας τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἀντὶ τοῦ

Ἡ μόδα τοῦ ντυσίματος πάλι ἀλλάζει φυλὴ σὲ φυλὴ. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ κομψὰ φορέματα γιὰ τίς μισοάγριες αὐτὰς γυναῖκες ἦταν τὰ ἀκατέργαστα δέρματα τῶν ἐλαφιδῶν καὶ τῶν «καμποῦ» (ἐνα εἶδος ἄγριων βουβαλίων). Σιγά-σιγά ὁμοῦς τὸ κυνήγι ἄρχισε νὰ σπανίζει... Κι' ἔτσι, στὶς ἡμέρας τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἀντὶ τοῦ

Ἡ μόδα τοῦ ντυσίματος πάλι ἀλλάζει φυλὴ σὲ φυλὴ. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ κομψὰ φορέματα γιὰ τίς μισοάγριες αὐτὰς γυναῖκες ἦταν τὰ ἀκατέργαστα δέρματα τῶν ἐλαφιδῶν καὶ τῶν «καμποῦ» (ἐνα εἶδος ἄγριων βουβαλίων). Σιγά-σιγά ὁμοῦς τὸ κυνήγι ἄρχισε νὰ σπανίζει... Κι' ἔτσι, στὶς ἡμέρας τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἀντὶ τοῦ

Ἡ μόδα τοῦ ντυσίματος πάλι ἀλλάζει φυλὴ σὲ φυλὴ. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ κομψὰ φορέματα γιὰ τίς μισοάγριες αὐτὰς γυναῖκες ἦταν τὰ ἀκατέργαστα δέρματα τῶν ἐλαφιδῶν καὶ τῶν «καμποῦ» (ἐνα εἶδος ἄγριων βουβαλίων). Σιγά-σιγά ὁμοῦς τὸ κυνήγι ἄρχισε νὰ σπανίζει... Κι' ἔτσι, στὶς ἡμέρας τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἀντὶ τοῦ

Ἡ μόδα τοῦ ντυσίματος πάλι ἀλλάζει φυλὴ σὲ φυλὴ. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ κομψὰ φορέματα γιὰ τίς μισοάγριες αὐτὰς γυναῖκες ἦταν τὰ ἀκατέργαστα δέρματα τῶν ἐλαφιδῶν καὶ τῶν «καμποῦ» (ἐνα εἶδος ἄγριων βουβαλίων). Σιγά-σιγά ὁμοῦς τὸ κυνήγι ἄρχισε νὰ σπανίζει... Κι' ἔτσι, στὶς ἡμέρας τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἀντὶ τοῦ

Ἡ μόδα τοῦ ντυσίματος πάλι ἀλλάζει φυλὴ σὲ φυλὴ. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ κομψὰ φορέματα γιὰ τίς μισοάγριες αὐτὰς γυναῖκες ἦταν τὰ ἀκατέργαστα δέρματα τῶν ἐλαφιδῶν καὶ τῶν «καμποῦ» (ἐνα εἶδος ἄγριων βουβαλίων). Σιγά-σιγά ὁμοῦς τὸ κυνήγι ἄρχισε νὰ σπανίζει... Κι' ἔτσι, στὶς ἡμέρας τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἀντὶ τοῦ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΥΧΕΡΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Ὅταν οἱ μαῦροι ἄνθρωποι φτάσανε μαζί μὲ τ' ἀμάξι, ὁ Πετράκης πού κύτταζε ἀπὸ τὸ τζάμι, ἔξω, ζήτησε ἀπ' τὴν γιαιά του τὴν ἀδεία νὰ κατεβῇ νὰ δῇ. Ἡ γρη, μὴ μπόρωντας πιά νὰ μιλήσῃ τοῦγενε μὲ τὸ κεφάλι νὰ πᾶν.

Μὲ τὰ κοκκαλιασμένα τῆς δάχτυλα προσπαθεῖ μὰ δὲν κατορθώνει νὰ κἀνῇ τὸ σταυρὸ τῆς. Ὁ αἰώνιος μορφασμὸς τῆς γίνεται θλιβερότερος σὰν ἄκουσε πὼς πέρασε ἀπὸ κεῖ κοντὰ ὁ Χάρος. Νὰ πού βρέθηκαν πάλι δυὸ χοντρά δάκρυα στὰ στερωμένα τῆς μάτια.

Θὰ πεθάνῃ κι' αὐτὴ ἀπόψε ἢ αὔριο; Ἐξῆ μῆνες τώρα τὸν περιμένει τὸ θάνατο, πάντα στολισμένη σὰν νὰ ἦτανε γιὰ ἐπίσκεψιν.

Ὁ θάνατος δὲν τὸν ξεχνάει διόλου τὸν στενὸ αὐτὸ λαϊκὸ δρόμο. Μέσα σὲ μιὰ ἐβδομάδα πῆγε καὶ χτύπησε στὴν πόρτα τοῦ 117, τοῦ 90, τοῦ 62. Ἡ ψηλὴ Μαρσέλλα πέθανε φθισικὰ, φωνάζοντας πὼς θέλει νὰ ζήσῃ, ἐνῶ οἱ πονόφυχοι γειτόνισσες σφουγγαρίζαν τὸ πᾶτωμα ἀπ' τὴν αἰμόπτυση. Ὁ Μαραγκὸς, στὸ τέταρτο, πού τὸν ἔπαινε σὰν μανία κάθε μεσάνυχτα, ρίχτηκε προχθὲς ἀπ' τὸ παράθυρο στὸ δρόμο καὶ νὰ, τώρα, ἀντίκρυ, θάβουνε τὴν Δίδα Καρολίνα, τὴν γεροντοκόρη πού ἀρῆναι πενήντα ὀφρὲνὰ μέσα σὲ κάθε λογῆς ξύλινα κλουβιά.

Ὁ Πετράκης δὲ λέει τίποτα, εἶναι ὁμοῦς πολὺ σκεπτικὸς καθὼς πιτ-λίζει μιὰ καραμέλα τοῦ λεμονιοῦ. Ἀρχίζει καὶ νὰ φοβάται. Ὡς τώρα δὲν εἶχε δεῖ νὰ θάβουν παρά μόνον νέους, στὸν παλὸ ἐκεῖνο δρόμο μὲ τοὺς ὑγροὺς τοίχους. «Πεθαίνουνε λοιπὸν κι' οἱ γέροι;» ἀνθρωπιότανε ἀνατριχιάζοντας.

Στὰ ὀκτώ του χρόνια ὁ Πετράκης καταλαβαίνει κιόλας πολλὰ πράγματα. Ξέρει πὼς οἱ ἄντρες δέρνουν τίς γυναῖκες. Ὁχι, βέβαια, ὁ μπαμπὰς τοῦ, αὐτὸς εἶναι πολὺ ἀδύνατος καὶ φθισικὸς, ἀλλὰ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι τίς δέρνουν. Ἰσως νᾶναι γι' αὐτὸ πού οἱ περισσότερες φεύγουν μιὰ μέρα μὲ κάποιον νέο πού φορεῖ στραβὰ καὶ κασκέτο του στὸ κεφάλι. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ φύγῃ ποτὲ ἡ μητριά του ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Αὐτὴν δὲν τὴν δέρνουν!...

Ὁ θάνατος, πρέπει νᾶναι σὰν ἓνα εἶδος ταξείδι. Ἡ μικρὴ Διονυσία πού εἶναι ὀρφανὴ ἀπὸ δυὸ μῆνες, τὸν βεβαίωσε πὼς ἡ μαμά τῆς θὰ γυρίσῃ πίσω. Ὁ Πετράκης βρῖσκει παράξενο νὰ σηκώνονται νὰ φεύγουν ἔτσι τὰ πλάσματα πού ἀγαπᾶς καὶ σ' ἀγαποῦνε. Αὐτὸς ὁμοῦς εἶναι βέβαιος πὼς ἡ γιαιά του δὲν θὰ τὸν παρατήσῃ ποτὲ νὰ φύγῃ. Τί θ' ἀπογίνῃ τότε ἐκεῖνος; Ἀπὸ τώρα ὁ ἄρρωστος, καὶ δίχως θέληση πατέρας του δὲν τὸν ἀγαπᾶ καὶ πολὺ ἐξ αἰτίας, βέβαια, τῆς μητριάς του μὲ τὸ βαρὺ κι' ἀπονο χέρι. Ὁχι, εἶναι βέβαιος, ἡ γιαιά του δὲν θὰ φύγῃ. Χθὲς βράδυ ἀκόμη τὴν ρώτησε.

—Θα μείνῃς μαζί μας, γιαιάκα, δὲν εἰν' ἔτσι; Καλὰ εἶσαι δῶ. Κατ' ἐλαβaine βέβαια πὼς δὲν ἤiane διόλου καλὰ ἐδῶ. Ἡ γιαιά ὁμοῦς τοῦγενε μὲ τὸ κεφάλι τῆς πὼς ἦτανε πολὺ καλὰ κοντὰ του. Κατόπιν ἀκούστηκαν ὁμιλίες στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο κι' ἦτανε φανερό πὼς ἡ γρη τ' ἄκουσε δλα. —Δὲν μπορῶ νὰ μὴ παραγγεῖλω πῆττα, τέτοια μέρα. Ἡ γρη εἶναι γερὴ, δὲν πεθαίνει...

Δὲν ἀκούστηκε ἡ ἀπάντησις, ἡ ἴδια φωνὴ ὁμοῦς ἐξακολούθησε: —Παλὰ κόκκαλα, δὲν ἐννοοῦν αὐτὲς οἱ γυναῖκες νὰ πεθάνουν. Κάθεταί κεῖ, ἡ ἀχρηστὴ, νὰ τὴν ὑπηρετῶ νύχτα μέρα! Θὰ μοῦ πῆς εἶναι μητέρα σου. Μὰ, κατάλαβέ το, σὰς βαρέθηκα πιά καὶ τοὺς τρεῖς, σὰς βαρέθηκα! Ἄν σου κατεβῇ καμμιά φορὰ νὰ παρῇς τὸ χτικιάρικο σου καὶ νὰ φύγῃς, δὲ θὰ σ' ἐμποδίσω, ξέρεις, διόλου...

Ἐπὶ τέλους κλείσανε τὴν πόρτα καὶ δὲν ἀκούγονταν καθαρὰ τὰ λόγια. Τότε, ἀπὸ ἓνα εἶδος παράξενης συμβίωσης, ἄρχισαν κι' ἄλλα ἀντρώγυνα μέσα στὸ παλὸ σπίτι νὰ τσακώνωνται καὶ νὰ βλαστημιοῦνται. Μιὰ ὥρα ὀλόκληρη ὁ Πετράκης πλαγιασμένος στὸ ἴδιο κρεβάτι μὲ τὴν γιαιά του, ἀκούει ἀπληστος, ἀνατριχιάζοντας, τὸν δυνατὸ κρότο ἑνὸς παραθύρου πού κλείνουν ἀπότομα, τίς στριγγλιές καὶ τίς βρυσιές, τὰ οὐρλιάσματα τῶν γυναικῶν, πού τιμωροῦνται καὶ τίς πετοῦν μὲ τὴ νυχτικιά ἔξω στὸν παγωμένο ἀέρα.

Κατόπιν τὸ σπίτι σώπασε μέσα στὸ ὕπνο τῶν φτωχῶν, πού διακόπτεται ἀπ' τὸ ροχαλτὸ μέσα στὴ μυστικὴ σιωπὴ τῆς νύχτας. Καὶ τώρα τὸ πρῶτ, ὁ Πετράκης θυμήθηκε μὲ ἀγωνία ἐκεῖνα τὰ λόγια: «Δὲν ἐννοεῖ νὰ πεθάνῃ! Μποροῦσε λοιπὸν καὶ νὰ πεθάνῃ;

Ὅταν οἱ μαῦροι ἄνθρωποι φύγανε πίσω ἀπ' τὴν νεκροφόρα, ὁ Πετράκης τράβηξε κατὰ τὸ φούρνο. Μυρίζουν ὁμοῦς οἱ πῆττες πού ἔρχονται καὶ τίς πέρνουν γυναῖκες ἀναμαλλιασμένες. Εἶναι παραμονὴ μεγάλης γιορτῆς σήμερα. Μετὰ τὴν κηδεῖα ὁ δρόμος παίρνει τὴν συνηθισμένη του ὁψη. Ἐπαῖξε δὴ μέρα μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ. Ὅταν κατὰ τίς ἔξῃ ἀνέβηκε στὸ σπίτι ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε μὲ ἐπισημότητα, χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιά: «Ἡ γιαιά πέθανε»!

Ὁ Πετράκης δὲν ἔκλαψε δὲν κλαῖνε τὰ παιδιὰ σ' αὐτὴ τὴν γειτονιά. Πῆγε ὁμοῦς σιγά-σιγά κι' εἶδε τὸ ἀκίνητο κορμὶ στὸ κρεβάτι. Ἡ γιαιά δὲν τοῦ γνέφει πιά. Τί πάει νὰ πῇ αὐτό; Δίπλα, ἀκούει πάλι φωνές. Ὁ μπαμπὰς του ἐπιμένει ν' ἀναβάλουν τὴ μικρὴ γιορτὴ πού εἶχαν ἐτοιμάσει, ἡ γυναῖκα του ὁμοῦς οὐλιάζει.

Ὅταν ἦρθαν οἱ καλεσμένοι, τοὺς εἶπανε τὸ θλιβερὸ νέο ἀλλὰ κανένας δὲν ἔβηκε παράξενο τὸ γλεντάκι τους. Ἡ φουρνάρισσα μάλιστα, δὲν σταματοῦσε τ' ἀστεῖα. —Γιὰ νὰ δοῦμε σὲ ποιὸν θὰ πέσῃ τὸ νόμισμα, εἶπε γελαστῇ. Ὅποιος τὸ βρῇ γίνεται ἀπόψε μάγος παντοδύναμος. Τὸ βρῆκε ὁ Πετράκης, καὶ μιὰ παράξενη ἰδέα περνᾷ ἀπ' τὸ μυαλό του. Ἄν εἶπε ἀλήθεια ἡ φουρνάρισσα, ἂν μπορῇ νὰ κἀνῇ, θὰ ζήτησῃ νὰ μείνῃ μαζί του ἡ γιαιά. Σηκώνεται κρυφὰ ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ καὶ τρυπᾷ ἐντὸς δωματίου τῆς νεκρῆς. Τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴ φιλά. Μὰ ἡ πεθαμένη μὲν ἀμίλητη κι' εἶναι σπαραχτικὴ ἢ ἀπελπισία τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

Γονατιστὸς, κρατώντας τὸ χέρι τῆς πεθαμένης τῆς μιλάει, τῆς ὑπόσχεται νὰ εἶναι φρόνιμος, γιὰ τρέμει μὴν ἔρθουν αὔριο οἱ μαῦροι ἄνθρωποι καὶ τὴν πάρουν στὸν τόπο, ἀπ' δπου δὲν γυρνοῦνε πίσω. Ἐνας δυνατὸς λυγμὸς ξεσκίζει τώρα τὸ στήθος του. Τὸν ἀκουσαν ἀπὸ δίπλα καὶ τρέχουν. Ὁ πατέρας του κρατᾷ στὸ χέρι ἓνα κομμάτι ἀπ' τὴ γαλοπούλα, ἓνας ἄλλος ἦρθε μὲ τὸ μαντολίνο στὸ χέρι. Ὅλοι τοὺς κυττάζουν παράξενον αὐτὸ τὸ ἀγοράκι πού δὲν εἶναι σὰν τ' ἄλλα, πού ἀγκαλιάζει μὲ τὰ χέρια του τὴν πεθαμένη καὶ κλαῖει μὲ λυγμούς.

—Δὲ θέλω νὰ μοῦ τὴν πάρουν! Δὲ θέλω νὰ μοῦ τὴν πάρουν!... Ἡ μητριά του τοῦ δίνει δυνατὰ χαστούκια. Οἱ μεθυμένοι ὁμοῦς, φαίνεται, τὴν κύτταξαν πολὺ παράξενον, γιὰ τὴν δικαιοσύνην.

—Νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ μὴ μᾶς κἀνῃ ἄνω—κάτω... Ἰσως καὶ γιὰ νὰ μάθῃ νὰ πεθάνῃ!... Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, ὁ Πετράκης ἔπεσε ἄρρωστος βαρεῖα, μὲ ἐγκεφαλικὸ πυρετό. Ὡς τὴ στιγμή πού ξεψύχησε, ἀναζητώντας τὴν γιαιά του, ἔσφιγγε στὸ χέρι τὸ μαγικὸ νόμισμα τῆς πῆττας πού κι' αὐτὸ τοῦ εἶπε ψέμματα στὴ ζωῇ...

Ὁ Πετράκης εἶναι σκεπτικὸς.

ΓΚΑΡΤΣΙΑ ΚΑΛΑΝΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

—“Εχεις όλο το απόγευμα στη διάθεσή σου” δέν είναι ανάγκη νά τρέχης.

—Μα δέν βιάζει το πράγμα γιά νά πάω εκεί σήμερα.

—Ναι. Ναι. θέλω νά τό αγοράσεις άμέσως.

—Καλά! είπα λίγο παρανεμεμένη, θά πάω.

Τή στιγμή πού θά έβγαίνα ό Γκύς ήρθε κοντά μου σ.ήν πόρτα. Μά τράβηξε στην άγκαλιά του και μέ κύτταζε πολύ ώρα στά μάτια και ύστερα μούώσε ένα φιλή παταταμένο, τρυφερό, παθητικό.

—Πήγαινε γρήγορα, αγάπη μου! Μή κρυώσης! Μου φόρεσε ό ίδιος τη γούνα μου κι' άνοίγοντας την πόρτα, μέ έσπρωξε ή-μα έξω, λέγοντας:

—Πήγαινε γρήγορα, Βαλί μου! Πήγαινε αγάπη μου! Σ' αγαπώ! φώς μου! Πήγαινε γρήγορα νά αγοράσεις τις δαντέλλες του μικρού πρίγκηπος.

Χαμογελούσε, προσπαθούσε μάλιστα και νά γελάσει.

—Ε-μα τα ψώνια πού μου είπες, κι' έπέστρεφα λίγο κουρασμένη, άλλα εύτυχισμένη, ξεχνώντας τό, σχεδόν παράξενο, βλέμμα πού μου έριξε ό Γκύς όταν έφευγα. “Εφθασα άργά στο σπίτι. Τράβηξα στο δωμάτιό μας κι' άναψα τό ήλεκτρικό.

Στή μέση του μεγάλου κρεβατιού, σέ μέρος πού νά φάνετα καλά, είδα τοποθετημένο ένα πλατύ άμπρο φάκελλο πούγραφε: «Γιά την Βαλεντινή».

“Ενοίωσα στην καρδιά ένα τρομερό σφίξιμο.

Όστόσο έσχισα τό φακελλο βιαστικά και διάβασα: «Αγαπημένη μου Βαλεντινή, μικρούλα μου Βαλί, πολυαγαπημένη μου γυναικούλα, συγχώρησέ με... Συγχώρησέ με, πού παντός, γιατί δέν μπόρεσα νά σου άναγγίλω έγώ ό ίδιος τό μοιραίο νέο. Σ' αγαπώ πολύ, αγάπη μου, και έν θά μπόρουν νά ύποφέρω νά σέ βλέπω νά κλάεις. Έφωβήθηκα πώς ίσως θά φαινόμεν άδύνατος μπροστά στην λύπη σου... την λύπη μας. Φωβήθηκα μήπως ή άνάπη μου γιά σένα μ' έκανε νά ξεχάσω τό καθήκον μου!.. Γιατί το καθήκον μου, τό τόσο άδυσώγητο εί αι τό νά φύνω, νά χωριστώ από σένα γιά ένα μεγάλο, ίσως, διάστημα... Κάνε ύπομονή, αγαπημένη μου. Πρέπει νά έχης κουράγιο, γιά τόν πομονή, αγαπημένη μου. Πρέπει νά έχης κουράγιο, γιά τόν έπιμεινής νά μ' ακολουθήσεις και δέν θ' είχα τότε τη δύναμη νά σου άντισταθώ. “Αλλά αυτό δέν έπρεπε μέ κανένα τροπό νά συμβή. Καταλαβαίνεις αγαπημένη μου, θι σοβαρά πάρα πολύ σοβαρά γεγονότα μέ αναγκάζουν νά φύγω από τη Γαλλία. Από τιά γεγονότα αυτά θ' έξαρτηθώ τό μέλλον, ή εύτυχία και ή ήσυχία μας, τό μέλλον του Γκύς σου, πού δέν θά ύπορουν νά ζήση πλέον καιρό σ' αυτή τη μετριότητα... Τό μέλλον σκυνη του μικρού μας πρίγκηπος. Πρίν ήσυχάσω κοντά σου πρέπει νά άγωνισθώ μέ την ζωή νά νά έξασφαλίσω μία καλή θέση κάτω άπ' τόν ήλιο. Θά γνω-

Αίοθηματικά μυθιστορήματα

Μύθος του πρίγκηπος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

“Η Χρυσή ντε Βοίς την είκοστή έπέτειο των γενεθλίων της πού είναι και είκοστή έπέτειος του θανάτου της μητέρας της πριγκίπισσας ντε Βοίς πού πέθανε πρδ 20 ετών άκριβώς πάει και προσεύχεται στον τάφο της, μαζί με τη γρηά Μαρυβόν την παραμάννα της πού την άνέθρεψε. “Όταν γυρίζουν σπίτι των ή γρηά δίδει στην Χρυσίδα ένα κουτί τό όποιον ή μητέρα της Χρυσίδος είχε αφήσει έντολην νά δοθώ στην κόρη της όταν θά συμπληρώση τά είκοσι χρόνια της. “Η Χρυσή βρρίκει εκεί μέσα διάφορα μικροπράγματα της μητέρας της και ένα τετράδιο όπου ή τελευταία έχει γράψει την ιστορία της ζωής της. “Αφηγείται πώς έπέρασε μέσα σέ θλίψεις τά παιδικά και έφηβικά της χρόνια, κοντά στον άύστηρό πατέρα της δικαστικό Στωγολές στην Λυών και πώς, κατόπιν, έφυγε από τό σπίτι της γιά τό Παρίσι, όπου, εργαζόμενη ως νοσοκόμος, έγνωρίσθη και συνεδέθη με τόν πρίγκηπα Γκύς ντε Βοίς, έναν πτωχό Νοτιοαμερικανό ευγενή, “Ολλανδικής καταγωγής πού όποιου έγινε γυναίκα.

πού είναι δλόκληρη ή έλπίδα μου, ή έλπίδα των παιδιών μας, φύλαξε τη δύναμή σου και τη γαλήνη σου. “Εχω έμπιστοσύνη σέ σένα, αγάπη μου. Θά είσαι γενναία γιάτί πρέπει». “Επειτα από τά τυφερα αυτά λόγια πού μου έδωκαν λίγα κουράγιο, τό γράμμα του Γκύς μίλοϋσε γιά λεπτομέρειες πιδ πρακτικές. Μου τάκτ τοιοϋσε τά όικονομικά ζητήματα, άφήνοντάς μου 7 χιλιάδες φράγκα και είδοποιώντας με ότι τό ένοίκιο του διαμερίσματος ήταν πληρωμένο γιά 5 άκόμη μήνες.

“Υστερα μου μίλοϋσε γιά τό ταξίδι του, πού θά κρατούσε περισσότερο άπ' όσο συνήθως χρειαζόταν γιάτί έπρεπε νά πάρη άπειρες προφυλάξεις γιά νά ξεγελάσει εκεί-έκανε λοιπόν ένα μεγάλο γύρο από τις “Ολλανδικές. “Ενδίες και τόν Ειρηνικό και γι' αυτό πολύ σπάνια, θά μπόρουν νά μου στέλνι είδήσεις του.

“Αλλά δέν πρέπει, έλεγε, νά άνησυχής γι' αυτό. “Η σκέψις μου δέν θά σ' άφήση ποτέ. Δέν πρέπει έπίσης νά μου γράφης. Γιατί, έπί του παρόντος τουλάχιστον, τά γράμματά σου δέν θά φτάνουν στα χέρια μου. Αυτή είναι ή σκληρότερη θυσία πού κάνω χάριν της προσπάθειας πού έπέβαλλα στον έαυτό μου».

Δέν θυάμαι τί έκανα άφου διάβασα αυτό τό γράμμα. βρήκε στο κρεβάτι ντυμένη και μου φαίνεται πώς, άν μου έυπνούνσε μέσα μ.υ.κ. έμου ζητούσε νά ζήσω, παιδί νάγκασες νά ζήσω γιά νά σέ φέρω στον κόσμο.

“Η μέρα έυπνησε τη δραστηριότητα μου. Ξαναδιάβασα με προσοχή τό γράμμα του Γκύς και άρχισα νά έξεταζώ ν στούσε και ό Γκύς, νά διατηρήσω την ψυχραιμία μου στο τέλος πήρα την άπόφαση νά μη σκεπτώμαι πιά παρά τό παιδί μου.

Και λίγες ήμέρες άργότερα άρχισα τό ήμερολόγιο αυτό:

Σήμερα άρχίζει ό Μάιος... Μια βαθειά λύπη γεμίζει την καρδιά μου. “Όστόσο προσπαθώ πολύ νά είμαι ήρεμη. Βλέπω καθαρά τις εύθύνες μου

ως μητέρα άπέναντι εκείνου πού θά γεννηθώ, γιά νά μη χάνω τό κουράγιο μου ούτε στιγμή.

15 Μαΐου.—Σήμερα τό πρωί ένοίωσα μία μεγάλη συγκίνηση. “Ελαβα ένα γράμμα του Γκύς! Τό πρώτο άπό την ήμέρα πού έφυγε. Μου γράφει από τη Σιγκαπούρη. Μ' άγπώ! Ζή! Μά σκέπτεται! Αυτό μου φθνεί!... “Όλα τά άλλα δέν μ' ενδιαφέρουν. Γέμισα τό γράμμα του με φιλία και τό έβαλα κοντά στην καρδιά μου. Είναι κάτι δικό σου Γκύς, αγαπημένε μου, πού μου ήρθε περνώντας πάνω από μακρινές θάλασσες!

21 Μαΐου.—“Η άνοιξις είναι ύπέροχη κι' ό ήλιος πολύ ζεστός. “Αρα γε νά.αι ή ζέση πού μέ κουράζει τόσο πολύ; Αισθάνομαι ότι είμαι πολύ άδύνατη έχω ζαλάδες πού μέ κάνουν και παραλύω δλόκληρη.

23 Μαΐου.—Δέν γράφω πιά κάθε μέρα! Τι θάβγαί-νε μ' αυτό; Τά γεγονότα έρχονται τό ένα ύστερ' άπ' τό άλλο ίδια! “Η μοναδική μου εύτυχία είναι νά ξαναδιαβά-ζω τό τελευταίο γράμμα του Γκύς, γιάτί τό πρώτο δέν τ' αμώ. Φοβούμαι μήπως ξαναγεννηθώ μέσα μου ό τρομερός πόνος εκείνης της νύχτας.

29 Μαΐου.—“Όσο πάει γίνομαι περισσότερο νευρική. Τό τίποτε μέ κάνει και τρεμουλιαζώ και νοιώθω και παιδικούς φόβους πού δέν τους γνώρισα καμιά άλλη φορά.

3 “Ιου νί ο υ.—Φοβούμαι... Νιώθω ότι είμαι πολύ άρρωστη... Και είμαι μονάχη. Δέν έχω ούτε ένα φίλο στο Παρίσι. “Εάν... ό Ρενέ Μοντοάρ! Φιχνάζομαι πώς θά μπόρουν νά ύπολογίζω σ' αυτόν, άν και άπο την έπική του γάμου και τόν π.ραμελήσμε... Τόν ξαναείδα ώστόσο μία φορά λίγν πριν φύγώ ό Γκύς. Γιατί δέν ξαναφάνηκε;

6 “Ιου νί ο υ.—“Ημουν τόσο άσχημα ώστε άναγκά-σθηκα νά γράψω στον Μοντοάρ. Δέν έλαβα άπάντηση. Τηλεφώνησα στο σπίτι του κι' ή θυρωρός μου άπάντησε ότι ό γιατρος είχε φύγει πριν άπό έξη βδομάδες γιά τις άποικίες. “Εκλαψα γι' αυτό.

7 “Ιου νί ο υ.—Δέν μπορώ νά ζήσω πιά έτσι! Σή-μερα τό πρωί έλιποθύμησα μόλις ζύπνησα! ή θυρωρός πού μούφερε τό γάλα, μ' είπε ότι δέν ήταν σωστό νά μέ-νω μόνη στην κατάσταση πού ήμουν.

—“Εχετε δίκιο της άπάντησα. “Αλλά βλέπετε μένω στο Παρίσι μόλις λ γους μήνες και δέν ξέρω κανένα έδω.

—Πάρτε μιο ύπνέτρια.

—Θα ήταν δύσκολο νά βρω! Πρέπει κανείς νά είσαι βέβαιος γιά τό πρόσωπο πού θά πάρη σπίτι του.

—Ξέρω μία έξαιρετη γυναίκα πού μπορώ νά σάς τη συ-στήσω. Είναι μια ήλικιωμένη γυναίκα από τη Βρεττανή. “Εχει μεγάλη πείραν και πολύ καλή καρδιά.

Αισθάνομαι τόν έαυτό μου τόσο άδύνατο και τόσο έν ξανατλημένον ώστε έδέχθηκα.

Βέβαια δέν πρέπει νά κάνω περιττά έξοδα... οι όικονο-μίες μου λιγοστεύουν και τό νοίκι είναι πληρωμένο μόνο γιά μερικές έβδομάδες άκόμη. “Ο Γκύς όμως μού τό είπε ό ίδιος πώς δέν πρέπει νά παραμελήσω τόν έαυτό μου γιά χάρη του παιδιού μας.

10 “Ιου νί ο υ.—“Η Μαρί “Υβόν έγκατεσταθηκε στο

σπίτι. Τά τακτοποίησε όλα. Θέ-λει νά μέ ύποχρέωση νά τρώω κανονικά. Είναι τό πιό δύσκολον άπ' όλα.

15 “Ιου νί ο υ.—“Η Μαρί “Υ-βόν μέ περιποιείται σάν νά ήμουν ένα παιδί. Τήν άφώνω νά κάνει ό,τι θέλει. “Εχει, αλήθεια, χρυσή καρδιά. Μου φαίνεται σάν νά την ξέ-ρω από χρόνια.

20 “Ιου νί ο υ.—Πνίγομαι έδω. “Η Μαρί “Υβόν μου συνιστά νά βγώ, νά μη μένω μέσα. Μά νοιώ-θω τόν έαυτό μου τόσο κουρα-σμένο... Δέν μπορώ νά φάω... “Ο-λα μου φέρουν άηδία!

26 “Ιουνίου.—Πνίγομαι σ' αυτόν τόν άέρα του Παρισιού.

29 “Ιου νί ο υ.—“Η Μαρί “Υ-βόν μού έπε σήμερα τό πρωί μέ μία γλυκειά έπιτακτικότητα.

—Σας χρειάζεται άέρας της έ-ξοχής, κυρία. Θά γίνετε άναίμι-κή έδω... —Τί θέλετε νά κάμω, Μαρί “Υ-βόν; Δέν τολμώ έπί του παρόν-

τος νά κάνω έξοδα γιά ταξίδια.

Δέν έτόλμησα νά της πω πώς δέν θά μπόρουν πιά νά μένω στο διαμέρισμά μου, πού είναι πληρωμένο μόνον ως τις 15 “Ιουλίου.

—“Ε, λοιπόν, κυρία μου, δέν θά κάνετε καθόλου έξοδα. “Ελάτε νά πάμε στο χωριό μου. “Εχω ένα μικρό σπι-τάκι. Θά έγκατασταθώμε εκεί και θά περιμένουμε τό μπε-πέ. Καλλίτερα του είναι νά γεννηθώ εκεί παρά στο Νοσο-κομείο.

Καλή μου Μαρί “Υβόν! Τήν έφίλησα μέ όλην μου την καρδιά.

10 “Ιου νί ο υ.—Παραμέλησα τό ήμερολόγιό μου αύ-τές τις τελευταίες μέρες. Κάναμε τό ταξίδι, έγκαταστα-θήκαμε έδω και είμαι τρομερά κουρασμένη! Δέν καταλα-βαίνω γιάτί είμαι τόσο έξηντλημένη... άναπνέω όμως κα-λύτερα παρά στο Παρίσι. “Όλα έδω είναι άπλά και ήρεμα... “Αν, δέν είχα αυτή την άδυναμία θά είμουν σχεδόν εύτυχι-σμένη.

11 “Ιου νί ο υ.—Τό σπίτι μας βρρίσκεται λίγο μακριά από τό χωριό! Ξαπλωμένη σέ μία σέζ, λόγk κάτω άπ' τη σκιά των ψηλών βλανιδιών πού τό τρυγρίζουν, περνά τις περισσότερες ώρες της ήμέρας μου εκεί, ενώ ή καλή μου σύντροφο, φροντίζει γιά τό κάθε τί μέ μία αξιοθαύ-μαστη άφοσίωση.

13 “Ιου νί ο υ.— Σήμερα δοκίμασα μία μεγάλη χαρά. “Ελαβα γράμμα από τον Γκύς. Μου τδστείλε άπ' τις “Ολ-λανδικές “Ινδίες μέσω ενός φίλου του. “Εφθασε στον τόπο της άποστολής του! “Η καταστάσις όπως μού γράφει είναι σοβαρά! “Αλλά «ροτιμά νά μη μού δώση καμιά λεπτο-μέρεια. Πάντα τό ίδιο τρυφερός ό Γκύς ό πολυαγαπημέ-νος μου! ή αγάπη του μού δίδει κουράγιο. Μου έστειλε και λίγα χρήματα πού τάδωκα όλα στην Μαρί “Υβόν, δχι γιά νά πληρώσω τις περιποιήσεις της πού είναι άνεκτίμητες, άλλα γιάτί πρέπει νά κρατά αυτή τό ταμείο μας. Δέν ξέ-ρει κανείς τί μπορεί νά συμβή...

16 “Ιου νί ο υ.—Δέν έχω πιά δύναμη νά γράψω. Χθές ύπέφερα όλη την ήμέρα, ή Μαρί μέ περιποιείται και μού δίνει άρρος, άλλα ή μεγάλη στιγμή πλησιάζει και φο-βούμαι.

Γιατί; 17 “Ιου νί ο υ.—Νύχτωσε!.. όλα είναι έτοιμα.

21 “Ιου νί ο υ.—Τό παιδί μου! “Η Χρυσή μου! “Ο «μικρός πρίγκηψ» είναι μια κορούλα πού ήλθε την αύγη της 18ης.

Ξέχασα όλους τους πόνους πού τράβηξα. “Η κόρη μου είναι τόσοσν όμορφη. Γκύς, θ' αγαπήσης και σύ, τη μικρή πριγκίπισσά μας.

22 “Ιου νί ο υ.—“Η Μαρί “Υβόν δέν θέλει νά γράφω πιά. Και δ.ως σχεδόν δέν ύποφέρω... μονάχα πού είμαι ά-δύνατη.

24 “Ιου νί ο υ.—Θέλω νά γράψω! πρέπει ή Χρυσή νά ζήση. Νά είναι εύτυχισμένη... νά ξαναύρη τόν πατέρα της... “Εγώ δέν ξέρω πιά άν θά μπόρουν... είμαι τόσο ά-δύνατη... Μικρούλα μου Χρυσή, έχε την εύχή μου!

“Η θυρωρός μου έφερε τό γάλα

Τό ήμερολόγιόν της Βα-λεντινής σταματούσε ως αυτό! Οι τελευταίες γραμ-μές είχαν γραφεί με τρεμά-μενο χέρι και σχεδόν δέν διαβαζόταν.

“Η μικρή μητέρα πέθανε την νύκτα στις 25 “Ιουλίου, σχεδόν μετά ένα χρόνο από τότε πού έφυγε από τη Λυών.

Τό πεπρωμένο...

“Ενας χρόνος έφθασε... μία οικογένεια κατεστραμ-μένη... Ένας τάφος... Μία κούφα!

Κι' αυτό είναι ή ζωή!

“Η Χρυσή τελείωσε τό διάβασμα και ξανάκλεισε τό τετράδιο. Τώρα ήξερε γιάτί γεννήθηκε στη Βρετ-τανή. Γιατί δέν έγνωρίσε τόν πατέρα της.

Για ώρα πολλή έμεινε ά-κίνητη με τό βλέμμα χαμέ-

νο στο άπειρον.

Ξαναγύρισε 20 χρόνια πίσω κοντά στο κρεβάτι της μικρής εκείνης μητερούλας, που πέθανε λίγες ημέρες αφ' ότου της έδωσε την ζωή.

Σ' αυτήν την χαμένη μητέρα ή νέα ξαναγύρισε τα δικά της συναισθήματα. Οι ψυχές τους ήταν όμοιες... ή ίδια αγνότης της ζωής, ή ίδια πίστης, ή ίδια θερμότητα.

Και ή Χρυσή παρὰ τὰ 20 χρόνια που την χώριζαν είχε την εντύπωση ότι ή μητέρα της ήταν ζωντανή και βρισκόταν εκεί κοντά της.

Ξαναφίλησε ευλαβικά το τετράδιο κι' έκρυψε μέσα στα φύλλα του το πρόσωπό της σαν να ήταν αυτές οι σελίδες τὰ ίδια τ' αγαπημένα μητρικά χέρια. Αυτή ή κίνηση την έφερνε κοντά στην μητέρα της. Γινόταν μιά μικρή κορούλα που άναπαύονταν στα γόνατά της.

Όταν εσήκωσε το κεφάλι της ή Μαρυβόν ήταν εκεί...

Η καλή γοργούλα στεκόταν σιωπηλή, με μιά έκφραση σεβασμού για την βαθειά συγκίνηση του παιδιού.

Η Χρυσή άνακουφίστηκε όταν την αντίκρισε. Κότταξε ύστερα κι' όλα τὰ άλλα πράγματα που ήταν μέσα στο κουτί: ένα μεγάλο φύλλο χαρτιού επισημού, γεμάτο έντυπωσιακές σφραγίδες της πρεσβείας του Διαμαντίνου.

Η Χρυσή διάβασε:

«Ελεύθερον Κράτος του Διαμαντίνου.

Τη 15 'Οκτωβρίου 1913, ο Γκός-Χαντλέρ του Βρίτζ, δούξ του Μαργόν, πρίγκιψ του 'Αμπολς κ. λ. π.».

Για πρώτη φορά ίσως στην ζωή της, ή νέα αισθανόταν το μεγαλείο που ο τίτλος αυτός της έδινε.

Η Χρυσή, κόρη πρίγκιψ, δεν θα έπρεπε ποτέ να φέρεται σαν οποιαδήποτε άλλη. Το όνομά της, ή τάξις της, ή καταγωγή της την βάραιναν με τεράστιες υποχρεώσεις.

—Φτώχη, ίσως, αλλά ποτέ παραστρατημένη! σκέφθηκε. Κάθε πτώσις μου θα είναι ένας στιγμιαίος ή μιά ατίμωσις... Ψηλά ή καρδιά μου. Πρέπει να μείνει πάντα ευγενής. Και γυρίζοντας προς την παραμάννα της της είπε.

—Πές μου Μαμί έχω φερθί ως τώρα πάντα σαν μιά πριγκίπισσα;

—Α, το πιστεύω, θησαυρέ μου. Η νόνα σου κι' εγώ είχαμε πάντα αυτό στο νου μας: να σ' αναθρέψουμε έτσι που να μη ντραπής ποτέ για την παιδική σου ήληκία. Ήσουν πάντα λογική, φρόνιμη και ξεχωρίζες απ' τ' άλλα κορίτσια, ώστε όλος ο κόσμος να νοιώθι ότι ήσουν μιά άλλη, θινή πριγκίπισσα; από μιά άλλη ράτσα διαφορετική απ' εκείνη που είναι φτιαγμένα όλα τὰ άλλα παιδιά του χωριού.

—Κοσμήματα; φώναξε ξεφωνα ή Χρυσή καθώς έψαχνε στο κουτί.

—Όλοι όσα είχε τ' άφησε για σένα! Πήρε μαζί της μονάχα την βέρρα της.

—Για μένα! μουρμούρησε ή Χρυσή μέσα σε ένα λυγμό! Μου έδωσε τη ζωή της... έζησε μόνο για μένα και... σκεπτόταν άκομη να μ' άφήσι κληρονομιά κι' αυτά τὰ λίγα της κοσμήματα. Αχ Μαμί, γιατί να πεθάνη ή μικρούλα μου μαμά!

—Εμπρός, εμπρός, μικρούλα μου πριγκίπισσα. Όλα αυτά είναι περασμένα μακρινά... Είμαι βέβαιη ότι ή αγαπημένη μου κυρία είναι πιο ευτυχισμένη εκεί πάνω, απ' ότι ήταν εδώ στον κόσμο.

—Α, δεν το πιστεύω! θα την αγαπούσα τόσο πολύ...

—Ναι αυτό είναι βέβαιον, ή στοργή μας δεν θα της έλειπε ποτέ... Μονάχα, βλέπεις, πριγκίπισσά μου, ή μητέρα σου σκεπτόταν πάντα στον άγαπημένο της άνδρα και καθώς εκείνος δεν ξαναγύρισε, δεν ξανάγραψε κι' ήταν αδύνατο να μάθουμε τί απέγινε, εκείνη δεν θα παρηγοριόταν ποτέ για την άπουσία του και θα ζούσε μια ζωή γεμάτη δάκρυα.

Η νέα αναστέναξε και έμεινε μερικά λεπτά σιωπηλή.

Το παιδί μου, ή Χρυσή μου...

Σκεπτόταν τον μακρινόν αυτόν πατέρα που το νεανικό του πρόσωπο της χαμογελοῦσε με τὴν εὐλικρίνεια σὲν παλιά του φωτογραφία.

Αὐτὸν τὸν πατέρα που λάτρευε ἡ μητέρα της καὶ τὴν συνιστοῦσε νὰ πᾶν νὰ τὸν ἀνεύρη.

—Γιατί ἄραγε νὰ μὴν ξαναγράψω ποτέ; θὰ ἤξερε μὴ φαίνεται ὅτι γεννήθηκα;

Αὐθόρμητα ἡ Μαρυβόν ἀνάλαβε νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ.

—Ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἤξερε κι' αὐτὸ θὰ τὸν στενοχωροῦν πολὺ πού δὲν ἦταν ἐδῶ. Ἀλλὰ βλέπεις ἦρθε ὁ πόλεμος πού ἔκανε ἀνω κάτω τὸν κόσμον. Μόλις εἶχες γεννηθῇ ὅταν ἄρχισε ὁ πόλεμος καὶ ἐπὶ τέσσαρα χρόνια ἡ ἀλληλογραφία μὲ τὰ ξένα μέρη ἦταν πολὺ δύσκολη. Ὁ πατέρας σου ἴσως νύγραψε πολλές φορές... μὴν μπορεῖ ὅμως τὰ καράβια πού ἔφεραν τὰ γράμματά του νὰ βυθισθῇ.

—Καλὰ κατόπιν;... ὅταν τελείωσε ὁ καταραμένος αὐτὸς πόλεμος; Δὲν μπορέσατε νὰ μάθετε τίποτε;

—Ἡ κυρία Λά Κερὲκ, ἡ νόνα σου, ἀναζήτησε τότε. Ἐγραψε στὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀπ' ὅπου διώξαν τὴν εἰδοποίησαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία πρεσβεία τοῦ Διαμαντίνου. Προέκυψε ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὑπουργείου. Ἐγραψε τότε στὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐκείνο τῆς ἀπάντησε καθαρόν γιὰ τὸ κράτος αὐτὸ ἦταν μιά χώρα χωρὶς ὠρισμένα σύνορα καὶ πάντοτε ἐπαναστατημένη. Ἡ νόνα σου μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἔγραψε ἀπ' εὐθείας στὴν Κυβέρνησι τῶν Διαμαντίνου ὅτι ὅσοι γράμματα ἔφεραν πρὸς τὴν ἑμεῖς, τὸ ἔνα ξαναγύρισε ποτέ... Ἀπελπισμένη τότε κι' αὐτὴ δὲν ξανάγραψε! φοβήθηκε γιὰ καμμία πολιτικὴ ἐκδίκηση.

—Ἀγαπημένη μου Νόνα! κι' αὐτὴ φρόντιζε γιὰ μένα.

—Α, ἡ σὲ ἀναποῦσε πολὺ.

—Πῶς συμβαίνει ἡ μητέρα μου νὰ μὴ λήθῃ τίποτε γι' αὐτὴν στὸ ἡμερολόγιό της.

—Αὐτὸ εἶναι μιά ἄλλη ἱστορία... Ἀκουσε πριγκίπισσά μου πρέπει νὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ... Μὲ τὴν ἀρρώστεια καὶ τὸ θάνατο τῆς μητέρας σου, δὲν εἶχες βαπτισθῇ ἄμεσως μετὰ τὴν γέννησή σου ὅπως γίνεται πάντα. Ὅταν ἐγεννήθηκες σὲ δηλώσαμε στὸ Δημαρχεῖο... εἶναι ὑποχρεωτικὸ αὐτό... Τὴν ληξιαρχικὴ πρᾶξη τὴν ἔκανε ὁ δήμαρχος τοῦ Κολεν-τέρβ. Ἦταν ἕνας γέρο χωριάτης πού μόλις ἤξερε νὰ γράβει καὶ νὰ διαβάζῃ κι' ὅταν εἶδε τὸ ἔγγραφο τῆς γράβειας πού βεβαίωνε τὸ γάμο τῆς μητέρας σου δὲν ζήτησε τίποτε παρὰ πᾶν. Ἦταν πολὺ ὑπερήφανος πού ἔγραψε στὰ βιβλία του τὴν γέννηση μῆς πριγκηποῦλας καὶ τὸ πῶς κι' ἄλλοι κι' ὅταν ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα σου πέθανε ὅθι καὶ προσευχήθηκε στὸ νεκρικὸ τῆς κρεβάτι, ὅπως σὺ. Τελειοταία φορὰ ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Κερλὲν εἶδε καὶ πριγκίπισσα τοῦ Ἀμπολς, τὴν μικρότατη σου... Συγκινήθη πολύ! κι' ὅταν ἔμαθε πῶς ἦταν ὁ τὸν κόσμο, ἐνδιαφέρθηκε γιὰ σένα καὶ ξανάγραψε πολλές φορές στὸ Τὺ-Κόζ γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν μικρούλα ξένη πριγκίπισσα καὶ μιά μέρα ἀποφάσισε νὰ γίνῃ νόνα σου.

—Ἀλλοίμονο! κι' αὐτὴ μᾶς ἄφησε κι' ἔφυγε εἶπε ἡ Χρυσή.

—Ναί! ἀλλὰ σὲ μόρφωσε καὶ σοῦδωσε τρόπους δεσποινίδος. Ὅταν μεγάλωσες ἄρχισες νὰ τρέχῃς σὰν που-δρόμους. Ἐλεγε πῶς δὲν ἦταν σωστὸ ν' ἀνατρέφουν μιά πριγκίπισσα σὰν μιά χωριατοπούλα, καὶ μιά ἡμέρα μὲν καὶ οἱ δύο ἐδῶ. Ἀπὸ τότε ἡ καλή σου νόνα φρόντιζε μόνη της γιὰ τίς σπουδές σου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

'Από τ' ἀπίστευτα!

Νεκροὶ πού ζαναζωντανεύουν

Μιά ἔνεσις ἀδρεναλίνης στὸ ὑπόγαστρο. Ἐνα μασάζ στὸ διάφραγμα τῆς καρδιάς καὶ ὁ νεκρὸς ἀνασταίνεται!

Μὴν σᾶς φανῇ παράξενο. Στὸν αἰῶνα μας τέτοια θαύματα γίνονται συχνά. Μόνο στὴ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, τὸν περασμένο χρόνο, ἀναστήθηκαν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τρία-ντα νεκροὶ κι' ἀφοῦ ὁ θάνατός τους εἶχε προηγουμένως πιστοποιηθῇ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς.

Ἀξιοσημείωτος ἦταν ἡ περίπτωση κάποιου κηπουροῦ, τοῦ Τζῶν Πούκερ, ἀπὸ τὸ Ἀρλὺ τῆς Ἀγγλίας, ἡλικίας 58 χρονῶν, τοῦ ὁποῦ ἡ καρδιά καὶ ἡ ἀναπνοὴ εἶχαν σταματήσει ἐνῶ τοῦ ἔκαναν ἐγγείρηση στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Μπίρμιγχαμ.

Ἰσοῦ πῶς ὁ χειρουργὸς Πέρσιβαλ Μόλς, ἀφηγεῖται τίς δραματικὲς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεώς τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

«...Ὅλοι ὅσοι παρίσταντο μέσα στὴν χειρουργικὴ αἰθούσα εἶχαν πιστέψῃ ὅτι ὁ ἀσθενὴς μας ἦταν νεκρὸς. Ἀκούμπισα τὴν παλάμη μου στὸ διάφραγμα καὶ διεπίστωσα ὅτι ἡ καρδιά του εἶχε πάψῃ νὰ χτυπᾷ. Ἀμέσως τοῦ κάναμε τεχνητὴ ἀναπνοὴ καὶ τοῦ δώσαμε στριχνίνη, ἀδρεναλίνη καὶ κοραμίνη.

Τὸ μέτρα αὐτὸ ὅμως δὲν ἔφεραν κα-νένα ἀποτέλεσμα. Συνέχισα τὸ μασάζ τῆς καρδιάς ἐνῶ ἔνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς μου τοῦ ἔκαμε μιά ἔνεσις ἀδρεναλίνης ἀκριβῶς στὸ ὑπόγαστρο.

Μετὰ ἕνα λεπτὸ διεπίστωσα μιά ἀδύνατη ἀνάπαση τῆς χαλαρωμένης καρδιάς ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά ἄρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ μὲ 120 σφυγμοὺς στὸ λεπτό. Σημειώτεον ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού ἔπαψε ἡ καρδιά νὰ κτυπᾷ ἔως τὴν στιγμὴ πού ἐπανήρθη ἡ λειτουργία της εἶχαν παρέλθῃ ὀχτὼ ἢ τὸ πολὺ ἑννέα λεπτά.

Κι' ἂν ὑπάρξει κάποιος ὁ ὁποῖος νὰ μὴ θέλῃ νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πέθανε καὶ κατόπιν ἐπανήλθε στὴν ζωὴ ἔχωμε τὴν ὁμολογία τοῦ ἰδίου τοῦ παθόντος, ὁ ὁποῖος ἔζησε γιὰ νὰ μᾶς περιγράψῃ τίς καταπληκτικὲς ἐντυπώσεις τοῦ θανάτου του.

«Νόμιζα ἀφηγεῖται πῶς βρισκόμουν, σ' ἕνα μεγάλο, χῶλ, μολοντὶ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ἂν ἔβλεπα τὸ ταβάνι καὶ τὸ πάτωμα. Τὸ μέρος ἦταν φωτισμένο καὶ γύρω μου ἦσαν πολλοὶ ἄνθρωποι... Τὰ πρόσωπα ὅλων ἦσαν γελαστά καὶ μὲ χαιρετοῦσαν. Ἐγὼ τότε ἄρχισα ν' ἀπομακρύνωμαι. Οἱ ἄνθρωποι μίκραιναν στὰ μάτια μου καὶ σὲ λίγο μόλις μποροῦσα νὰ τοὺς διακρίνω... Βυθίζομαι σ' ἕνα σκοτάδι.

Τὴν ὥρα πού ὁ χειρουργὸς Φ. Λανγκλὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐγγείρησεν ἕναν ἀνθρώπου στὸ νοσοκομεῖο τῆς Μπλάκ-μπουρ, ὁ τελευταῖος ἀπὸ τὴν ἰσχυρὴ ἐπίδραση τοῦ ἀναισθητικοῦ πού τοῦ εἶχαν δώσει, ἔπαψε νὰ ἰδῇ σημεῖα ζωῆς. Ἡ λειτουργία τῆς καρδιάς καὶ τῆς ἀναπνοῆς σταμάτησε.

Ἀμέσως εἰσῆλθε στὸν ὀργανισμό του ἀδρεναλίνη, ἐπακολούθησε ἐντρίβη τῆς καρδιάς καὶ τεχνητὴ ἀναπνοὴ ὁ-υγόνου, δίχως ὅμως ὅλα αὐτὰ νὰ φέρουν κανένα ἀποτέ-λεσμα. Τοῦ ἔγινε τότε μιά δευτέρα ἔνεσις ἀδρεναλίνης, ἐν συνδυασμῷ μὲ σύντομο μασάζ τῆς καρδιάς καὶ ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά ὁ νεκρὸς ἄρχισε ν' ἀναπνέῃ. Οἱ αἰσθή-σεις του ἐπανήλθον μετὰ ἑξὶ ὥρες.

Ὁ δόκτωρ Ρ. Α. Γκράντ διευθυντὴς τοῦ Δημοτικοῦ Νο-σοκομεῖου τοῦ Μπικέν-χεντ ἐγγείριζε κάποιον Χρηματιστὴν ἡλικίας 40 ἐτῶν ὀνομαζόμενον Ἀλφρέδον Ἀσποτεν.

Ἐξαφνὰ ἡ καρδιά τοῦ ἐγγειριζομένου σταμά-τησε. Ἐπανήλθε δὲ

στὴ ζωὴ μὲ ἔνεση ἀδρεναλίνης καὶ τεχνητὴ ἀναπνοὴς καὶ ἀφοῦ ἦταν νεκρὸς ἐπὶ τρία λεπτά. Ὑστερα, ἐπανά-λαβε, τὴν δουλειά του μὲ τὴν ἴδια ἐνεργητικότητά ὅ-πως πρὶν.

Ἡ κυρία Ρόμπερτς, μιά γυναίκα 45 ἐτῶν, ὁπὸ τὸ Λόγκ-σάιτ τοῦ Μάτσεστερ εἰσῆλθε στὸ νοσοκομεῖον Ἀνκοτς γιὰ νὰ ὑποστῇ ἐγγείρηση στὴν μύτη. Τὴν ὥρα ὅμως πού ὁ χει-ρουργὸς προέβαινε στὴν ἐγγείρησι, ὁ παλμὸς τῆς ἔγινε ἀ-κανόνιστος. Ὁ γιατρός ἀλλάξε ἀμέσως τὸ ἀναισθητικό. Ἀλλὰ ἐν τούτοις ὅμως ἡ κατάστασις τῆς χειροτέρευε... Ὁ παλμὸς καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἐσταμάτησαν τελείως κι' ἐπὶ τέσσα-ρα λεπτά ἐφαίνετο νεκρή.

Ὁ χειρουργὸς τότε κατέφυγε στὴν ἔνεση τῆς ἀδρενα-λίνης καὶ τεχνητὴς εἰσπνοῆς ὀξυγόνου καὶ ἀμέσως ἡ καρ-

διά καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἀναζωογονήθησαν. Ἐπέ-δεσε τὸ τραῦμα πού εἶχε προκαλέσει ἡ ἔνεσις στὸ ὑπόγαστρο καὶ κατόπιν ἐσυνέχι-σε τὴν ἐγγείρησι στὴ μύτη τῆς πελάτισ-σας του, ἡ ὁποία εἶχε ἐπανέλθει ἐν τῷ με-ταξὺ στὴν κανονικὴ τῆς ζωὴ.

Στὴν Ἀμερικὴ πάλι, ὁ καθηγητὴς Ἀλμπετ Χάιμαν ἔχει ἐπινοήσει, καὶ κατασκευάσει μιά μηχανὴ ἡ ὁποία δι-

οχετεύει στὴν καρδιά ἡλεκτρικοὺς παλμοὺς. Μὲ τὴν μέ-θοδόν του αὐτὴν ὁ ἐν λόγῳ ἐφευρέτης κατάρθωσε νὰ ἀ-ναστήσῃ διὰ δύο εικοσιτετράωρα ἕναν ἑκατομμυριοῦχον τῆς Νέας Ὑόρκης, δύο ὥρας ἀφοῦ εἶχε ἤδη ἐπέλθει ὁ φυσικὸς θάνατος. Ὁ πελάτης του αὐτὸς ὅπως ἀφηγεῖται ὁ δόκτωρ Χάιμαν ὑπέφερε ἀπὸ ἕνα χρόνιον καρδιακὸν νόσημα. Ὅταν δὲ ἐνόησε ὅτι προσήγγιζε τὸ τέλος τοῦ γύρισε στὸν γιατρὸ καὶ τοῦ εἶπε.

— Γιατρέ, δὲν πρέπει νὰ πεθάνω ἀκόμη... Ἐχω κάτι σπουδαῖο νὰ πῶ στὸν γυιό μου, ὁ ὁποῖος θάρθῃ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο μὲ τὸ ἀεροπλάνο...

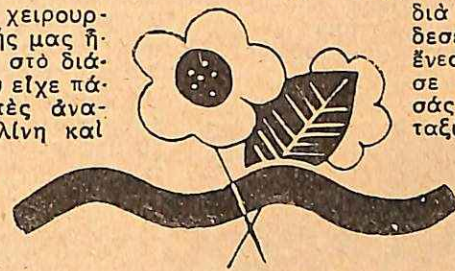
Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ πῇ περισσότερα κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι ἀναίσθητος, καὶ ἡ καρδιά του ἔπαψε νὰ χτυπᾷ. Ἦταν νεκρὸς.

Ἀμέσως τότε ὁ καθηγητὴς Χάιμαν ἔφερε ἐπείγοντως τὴν «καρδιοπαλμική» μηχανὴ του κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ πεθαμένου, βύθισε τὴν ἡλεκτρικὴ βελὸνα στὴν ἀκίνη-την καρδιά του ἡ ὁποία σὲ λίγο ἄρχισε νὰ λειτουργῇ. Σὲ δέκα πέντε λεπτά ὁ νεκρὸς εἶχε ἐπανέλθει στὴν ζωὴν μολοντὶ ἦταν τρομερὰ ἐξασθενημένος.

Τὴν ἐπομένην κατέφθασε ὁ γυιὸς του, καὶ τὸν βρῆκε μὲ τὴν ἡλεκτρικὴν βελὸνα βυθισμένην στὴν καρδιά, ζων-τανὸν ὅμως καὶ σὲ κατάστασι, τελείας πνευματικῆς διαυγείας.

Μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία ὁ ἀμερικανὸς καθηγητὴς ἐ-φῆρμωσε τὴν μέθοδό του, λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα σὲ μίαν ἄλλη, παροιμία περίπου περίπτωση. Ἐπρόκειτο τῶρα ὄχι περὶ ἑκατομμυριοῦχου, ἀλλὰ ἐνὸς ἀπλοῦ ἐρ-γάτου, ὁ ὁποῖος ἔπαθε συγκοπὴν τῆς καρδιάς, ὕστερα ἀπὸ μιά ζωηροτάτη συγκίνηση πού δοκίμασε. Ὁ τελευ-ταῖος ὅμως αὐτὸς ἐφάνηκε περισσότερον τυχερὸς ἀπὸ πῶν προηγούμενον πολυτάλαντον πελάτην τοῦ καθηγη-τοῦ Χάιμαν.

Μὲ τὰς πρώτας δι-οχετεύσεις τοῦ ἡλε-κτρικοῦ ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ πάλῃ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ ἀσθενὴς ἦταν εἰς θέ-σιν νὰ βαδίξῃ σὰν νὰ μὴ τοῦ εἶχε συμβεῖ τί-ποτε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΤΡΥΠΑ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Ο καθαριστής των αυτοκινήτων του γκαράζ Σάν Πάμ-πλο, κατέβασε τ' ανασπασμένα μανίκια της χοντρής μάλλινης φανέλλας του: 'Ο Σνέιθ—έτσι λεγόταν—δεν είχε ακόμη τελειώσει τη δουλειά του: Είχε να πλύνει δυο αυτοκίνητα. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να ετοιμάζεται από τώρα.

“Εξαφνα όμως άλλαξε γνώμη κι’ αποφάσισε να μην βγάλει ολότελα τα ρούχα της δουλειάς. Όταν θα κατέφθαναν οι πόλισμαν έπρεπε να τ’ον δούν να φορά ακόμα τα λαστιχένια παπούτσια και να κρατά στο χέρι του το στουπί με το οποίο έπλενε τ’ αυτοκίνητα. Μπήκε μέσα στο γραφείο του διευθυντού του γκαράζ και βάζοντας την λερή μπλέ φόρμα του την πέταξε επάνω στην πολυθρόνα του γραφείου του Ναι, αυτή την νύχτα έπρεπε να πραγματοποιήσει το σχέδιό του που τόσες μέρες το ζύγιζε στο μυαλό του. Τα μάτια του μισόκλειναν από την ένταση των αποφασιστικών σκέψεων που έκανε εκείνη τη στιγμή, κι’ ο αντίχειράς του έβγαζε άφρονημένα αλλά μ’ επιμονή την ουλή από μια μαχαίριά που είχε στο δεξί μάγουλό του.

—Ναι, απόψε, ό,τι είναι να γίνω, να γίνω, μουρμούριζε μέσ’ στα δόντια του κάθε τόσο.

Το χαλύβδινο βλέμμα του ανεξήγησε το ρολόι του τοίχου. Δυο παρά δέκα. ‘Ο Ρίμελ θα έμπαινε μέσα στο γκαράζ με την αθόρυβη κούρσα του στις δυο ακριβώς μετά τα μεσάνυχτα. ‘Ολοι οι άλλοι πελάτες του γκαράζ είχαν φέρει τ’ αυτοκίνητά τους από τις δώδεκα, εκτός από τον Ρίμελ και τον Μαλίν. ‘Ο τελευταίος όμως θάρχόταν έπειτα από τρεις ώρες πράγμα που δεν θα τον εμπόδιζε στην εκτέλεση του έγκληματικού του σχεδίου.

‘Ο Σνέιθ, φυσικά, είχε λογαριαστεί όλες τις αναποδιές κι’ ήταν έτοιμος να τις αντιμετωπίσει μ’ ευστρόφια. Από τα πιθανότερα απρόοπτα ήταν να τηλεφωνήσει η γυναίκα του Ρίμελ ζητώντας πληροφορίες για τον άνδρα της. Αυτό θα ήταν σοβαρό γιατί γνώριζε πολύ καλά αυτή την γυναίκα, που ήταν σωστός κέρβερος παρακολουθώντας όλες τις κινήσεις του συζύγου της κάθε βράδυ.

‘Η άνησυχία της αυτή ήταν δικαιολογημένη γιατί ο άνδρας της ήταν χαρτοπαίκτης και πόντα σχεδόν επέστρεφε από την Λέσχη των Έξερειντών με τις τσέπες γεμάτες δολλάρια. ‘Ηταν, λοιπόν, φυσικό, να ρωτά κάθε μιση ώρα στην Λέσχη αν έφυγε απ’ εκεί. Μόλις της έλεγαν την ώρα της αναχώρησής του από τη Λέσχη, τηλεφωνούσε στο γκαράζ, περιμένοντας στο ακουστικό ώσπου να την καθησυχάσουν λέγοντάς της ότι ο άνδρας της έφθασε εκεί σώος και άβλαβος.

‘Η κυρία Ρίμελ είχε τρομακαστεί κυρίως από τότε που δυο γκάγκστερ είχαν σκοτώσει δυο άλλους χαρτοπαίκτες οι οποίοι επέστρεφαν από την Λέσχη. Οι γκάγκστερς εκείνοι ήταν γνωστοί με τα σύντομα όνόματα Πιτ και Πάτ και έβλεπε σήμερα παρέμεναν ασύλληπτοι έτοιμοι να επαναλάβουν τις προσδοφόμενες τους ληστείες στην περιοχή εκείνη.

‘Η δράσις των δυο αυτών κακοποιών στοιχείων που φόβιζε την κυρία Ρίμελ, αντιθέτως ευχαριστούσε τον Σνέιθ γιατί απλόστατα το δικό του έγκλημα που επρόκειτο να διαπράξει θα τ’ον φόρτωνε ωραιότατα σ’ αυτούς.

‘Ο Σνέιθ άνοιξε το χριστερό συρτάρι του γραφείου του και έβγαλε από μέσα ένα αυτόματο περιστρεφόμενο. Τό ο-

πλο αυτό άνηκε στην ύπηρεσία του γκαράζ για να το χρησιμοποιήσουν αν παρουσιαζόταν καμμία απρόοπτη ανάγκη.

Τράβηξε την σκανδάλη, έβαλε την ασφάλεια, και το σφηνωσε στην δερμάτινη ζώνη που φορούσε στη μέση, κατεβάζοντας από πάνω την άκρη της μάλλινης φανέλλας του, ώστε να σκεπάζεται εντελώς.

Την ώρα που θάθελε θά μπορούσε να το τραβήξει απ’ εκεί έλευθερώνοντας την σκανδάλη από την ασφάλεια με μια κίνηση. ‘Ολα κι’ όλα! στον χειρισμό των αυτομάτων περιστρεφών ο Σνέιθ δεν ήταν πρωτόπειρος. ‘Ενα φεγγάρι βοέηκε, στην ανάγκη να ριχτεί κατά περιόδους πάνω από 200 σφαίρες. Τότε ήταν σωφείρ σε μια συμμορία λαθρεμπόρων. Στόν μύλο βρίσκονταν έξη σφαίρ και μια στην κάννη έφτά. Τόσες έπρεπε να ήταν και μετά το έγκλημα. Κι’ αυτό το είχε προβλέψει και είχε εφοδιαστεί με ανάλογα πυρομαχικά.

“Εξαφνα άκουσε τον ήχο ενός μοτέρ που όλο και πλη-οίαζε. ‘Η κούρσα του Ρίμελ.

‘Ο Σνέιθ πετάχθηκε έξω από το γραφείο να υποδεχθεί, τον καθυστερημένον πελάτη του. Τό αυτοκίνητο τώρα έστρεβε στον δρόμο έξω ακριβώς από την είσοδο και τα μπροστινά του φώτα διέγραφαν ένα φωτεινό τόξο πάνω στους τοίχους του γκαράζ.

Σε λίγο ο Ρίμελ σταμάτησε τη κούρσα του κατα-

μεσής στο γκαράζ. Έκαμε έναν μορφασμό στον Σνέιθ που πλησίαζε, και τον χαιρέτησε ύψωνοντας το χέρι του. ‘Ο Σνέιθ του ανταπέδωκε τον χαιρετισμό μ’ ένα μειδίαμα στα χείλη.

Μόλις όμως ο Ρίμελ έτοιμαζόταν να κατεβεί από την θέση του, ο Σνέιθ, τον παρακάλεσε να μείνει εκεί δυο λεπτά και να μη βύσει τη μηχανή Συγχρόνως άνοιξε την μπροστινή πόρτα και πήρε θέση πλάι του.

—Μου φαίνεται, μίστε Ρίμελ, ότι οι μπαταρίες έχουν εξαντληθεί γιατί τ’ον φως των φαναριών σας είναι αδύνατο.

Και πριν τελειώσει τη φράση του απ’ή, έκαμε μια ταχυσή κίνηση: Γύρισε την ασφάλεια του ρεβόλβερ, και από την θέση που

βρισκόταν το όπλο στήριξε την κάννη του στην μασχάλη του άνυποπτου Ρίμελ, και τράβηξε την σκανδάλη.

‘Ο Ρίμελ μουρμούρησε κάτι, άφησε μια πνιγμένη οίμα, γή και έπεσε με το στήθος πάνω στο βολάν. Τα δυο τ’ον αιώρούμενα στο κοινό.

“Αμέσως ο Σνέιθ άρχισε να ψάχνει με προσοχή τις τσέπες του θύματός του. Στάθηκε τυχερός. ‘Ο Ρίμελ είχε στην τσέπη του δυο πορτοφύλια γεμάτα δολλάρια. Για 1.200. ‘Ενα θριαμβευτικό μειδίαμα φώτισε τα χείλη του για την έπιτυχία του σχεδίου του, έχωσε τα δυο πορτοφύλια στην τσέπη του, κι’ έσκυψε να ψάξει για τον κάλυκα της σφαίρας που με τον πυροβολισμό είχε πεταχτεί από τον μύλο και είχε πέσει κάπου μέσα στο αυτοκίνητο.

Δυστυχώς όμως δεν μπόρεσε να τον βρει πουθενά. Τάβλε με όλα τ’ αυτόματα ρεβόλβερ που έχων την ιδιότητά να πετούν τους κάλυκες μακριά... Στο τέλος όμως άδικο φόρησε. ‘Ομοια περιστρεφόμενα υπήρχαν εκατομμύρια.

“Ετσι διέκοψε τις έρευνες του και σκέφθηκε να εξαφ-

νίση την λεία του.

‘Ο δολοφόνος κατέβηκε από το αυτοκίνητο, και με το βρεγμένο στουπί που κράταγε στο χέρι του σκούπισε τα δαχτυλικά του άποτυπώματα απ’ την λαβή της πόρτας του αυτοκινήτου και την έκλεισε.

—Αφήνοντας την μηχανή της κούρσας του Ρίμελ να λειτουργεί και τ’ον φώτα αναμμένα πήγε στο δικό του μικρό αυτοκίνητο που ήταν στην γωνιά του γκαράζ. Μετακίνησε την ρεζέρβα κι’ έκρυψε πίσω απ’ αυτήν τα δυο πορτοφύλια. “Αφησε μια βαθειά αναπνοή, ικανοποιημένος από το έργο του.

Ξαναγύρισε στην κούρσα και κύτταξε το θύμα του. Τό μοτέρ εξακολουθούσε να λειτουργεί υπόκωφα. Τό πτώμα βρισκόταν ακίνητο στην ίδια θέση.

Κι’ όμως είχε πολλά πράγματα ακόμη να κάμη. “Ετρεξε στο γραφείο κι’ έβαλε στην θέση της σφαίρας που προκάλεσε τον θάνατο του Ρίμελ μια άλλη, δική του. “Εν τάξει. “Υστερα σκούπισε με την φανέλλα προσεκτικά την λαβή για να εξαλείψει κι’ απ’ εκεί τα δαχτυλικά του άποτυπώματα και τ’ον άφησε μέσα στο συρτάρι.

Μήπως είχε ξεχάσει τίποτε; Μήπως είχε παραβλέψει τίποτε; Τίποτε. Για τόν κάλυκα που βρισκόταν μέσα στην κούρσα του Ρίμελ δεν σκοτιζόταν και πολύ. Ρεβόλβερ αυτόματο του ίδιου διαμετρήματος ήταν φυσικό να είχαν κι’ εκείνοι τούς όποιους θά κατηγορούσε ότι τόν σκότωσαν.

Πήρε τόν ακουστικό και ζήτησε την αστυνομία.

—“Αστυνομία! Εκεί; ρώτησε με διαβόλεμένο κέφι. “Εδω τόν γκαράζ τόν Σάν Πάμπλο. “Οχι τόν μεγάλο τόν Σάν Πάμπλο. Πλάι, αριθμούς δέκα Μιλιά ο υπάλληλος της νυχτερινής βάρδιας. Κύριε αστυνόμε, φαίνεται ότι διαπράχθηκε μια ληστεία. Ντι μέσ’ στο γκαράζ. “Επescαν και πυροβολισμοί. Ναι... τόνουα τόν πελάτου μου που έπεσε θύμα της ληστείας είναι Ρίμελ... Μάλιστα... τόν σκότωσαν μόλις εισερχόταν με την κούρσα του στο γκαράζ. Ντι τόν στρίμωξαν σαν ένα ποντίκι στη φάκα... Βέβαια ήταν δυο οι δολοφόνους και τόν καταδωσαν μέσα στο γκαράζ. “Εκείνη τη στιγμή βρισκόμουν στο γραφείο. Τους είδα ευτυχώς από τόν μικρό π’ον άθυρο. ‘Ο ένας ήταν ψηλός ξανθός και ο άλλος κανονικού άναστήματος, με φαρδείς ώμους και κομμέ-

“Ενα γράμμα που έλαβε κάποιος καλόγερος τόν μοναστηριού “Αλτον “Αμπεύ, εις τόν Χιντς της “Αγγλίας, έφερε στον φάκελλο 165 γραμματόσημα όνικης αξίας μόνον δυο σελλινίωι!

Τό γράμμα αυτό προήρχετο από την Μοζαμβίκη της Πορτογαλλικής “Ανατολικής “Αφρικής και ο παραλήπτης υπερεώθη να πληρώσει στον ταχυδρόμο τρεις πέννες. Και τόν διότι τόν γραμματόσημα που είχε επάνω τόν γράμμα αυτό, τόν έκαναν τρεις φορές βαρύτερο από τόν κανονικό.

Σ’ ένα γεύμα που έδωσε στην Στοκχόλμη, ο έξερειντής των πόλων, καθηγητής Λίντπεργκ προσεφέρθη στο συндαιτημόνας και κρέας... μαμούθ.

“Ενα γράμμα που έστάλη τόν 1922 από την πόλι Ρόσο υ της “Ανατολικής Πολωνίας, στην Βραζιλία έπεστράφη στο ίδιο μέρος έδω και δυο μήνες.

Κατά τόν 12 αυτό χρόνια τόν περιπλανώμενο γράμμα έκανε τόν γύρο της γής τρεις φορές!

“Εν τώ μεταξύ ο άποστολεύς του είχε πεθάνει, και ο γιός του τόν όποιον παραδόθηκε τόν γράμμα αυτό, ύποχρεώθη να πληρώσει 200 λίρες για γραμματόσημα εισπρακτέα.

να μαύρο μουστάκι... “Υποθέτω ότι ήταν οι γκάγκστερς Πιτ και Πάτ που λυμαινόνται στή την περιοχή. “Οχι... δεν τόλμησα να έπέμβω. Θά ήταν μενάλη κουταμάρα... Ναι τούς περίμενε ένα σ’ον κίνητο απ’ έξω και μόλις τόν σκότωσαν και τόν λήστεψαν μπήκαν μέσα κι’ εξαφανίστηκαν... Σας περιμένω.

“Εξαφνα ο δυνατός θόρυβος τόν μοτέρ ενός αυτοκινήτου άντήχησε στο γκαράζ. ‘Ο Σνέιθ, κατάπληκτος παράτησε τόν ακουστικό και σαν τρελλός κ’ετάχθηκε έξω από τόν γραφείο.

“Απίστευτο.

“Η κούρσα τόν Ρίμελ περνούσε την είσοδο τόν γκαράζ και σε λίγο χανόταν στην στοοφή τόν δρόμου. Στο βολάν είδε με φρίκη τόν ίδιο τόν Ρίμελ!

“Ο Σνέιθ έμεινε παράλυτος “Ωστε τόν είχε τραυματίσει μόνον;

Δεν πρόφθασε να συνέλθη από αυτό τόν εφιαλτικό όνειρο, και ο ήχος της σειρήνης ενός αστυνομικού αυτοκινήτου που κατέφθανε, τόν γιγάντωσε την ταραχή. Τι θά έλεγε τώρα σ’ους αστυνομικούς;

Πελιδνός κύτταξε τόν φώτα τόν αυτοκινήτου που σκούπιζαν με τις άχτινες τούς τόν τσιμέντο...

Οι αστυνομικοί τόν βρήκαν, όπως είχε προβλέψει: Μά τόν λαστιχένια παπούτσια, μ’ ένα στουπί στο χέρι, αλλά και με μια τούπα στην υάλλινη φανέλλα του. Την τούπα ποθείχ: άνοιξε ή σφαίρα βγαίνοντας από την κάννη τόν ρεβόλβερ του.

Σε λίγο ήρθε και ο Ρίμελ και ή αλήθεια άποκαλύφθηκε ολόκληρη.

—“Ο Σνέιθ, είπε ο Ρίμελ μου έπετέθηκε και με πυροβόλησε, αλλά ευτυχώς ή σφαίρα δεν πέρασε τόν... χαλύβδινο θώρακα με τόν όποιον με είχε εφοδιάσει ή γυναίκα μου τόν πάντα φοβότανε μήπως με σκοτώσουν οι γκάγκστερς Πιτ και Πάτ.

ΟΥΓΚ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

πό τόν φύλλωμά της.

Μιά από τις μάστιγες της “Αγγλικής πρωτεύουσας είναι κι’ ή καπνιά τών καπνόςχων τών εργοστασίων. Κάθε χρό-

νο τόν μαύρο αυτό χιόνι προξενεί σ’α σπ’ία τόν Λονδίνου ζημιές 2 έκατομ. λίρών.

Στην Βαρσοβία αυτό τόν χρόνο χάρισε τόν πιο νεώτερο ζευγάρι. “Ο σύυγος ήταν 14 χρόνων κι’ ή σύζυγος 13.

Οι περισσότερες τηλεφωνικές συνδιαλέξεις γίνονται σ’τον Καναδά.

“Η ταχύτης της φωνής που μεταβιβάζεται διά τόν τηλεφωνικό σύρματος είναι 92.000 μίλλια τόν δευτερόλεπτο.

Οι στατιστικές άποδεικνύουν πως οι διδύμοι ζούν λιγώτερο από τούς άλλους ανθρώπους. “Ο μέσος όρος ζωής τών διδύμων εις την “Αμερική είναι μόνο 46 έτη διά τούς άνδρες, 50 για τις γυναίκες και 48 για τις μικτές γεννήσεις. “Ενώ ο μέσος όρος ζωής τών μη διδύμων είναι 59 για τούς άνδρες και 62 για τις γυναίκες.

Στην “Αγγλία σε κάθε έξηνατάσε-ρα άτομα αναλογούν δυο διδύμα.

Μονο τόν 30 οιο από τόν ζεύγη τών διδύμων έχουν άπόλυτη μεταξύ τούς όμοιότητα.

Τὰ ἐπικίνδυνα μανιτάρια

Ο κ. Χερουβείμ τρελλαινόταν γιὰ τὰ μανιτάρια. Τοῦ ἄρεσε νὰ τὰ μαζεύη μόνος στὸ δάσος καὶ στοὺς ἀγρούς καὶ νὰ τρῶ ὕστερα μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση, μαγερεμένα ὑπέροχα ἀπὸ τὴ γυναίκα του ποὺ εἶχε εἰδικότητα σ' αὐτὸ τὸ φαί. Αὐτὴ ἡ συνήθεια δὲμος ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη, δπως ἀποδεικνύει ἡ ἀκόλουθη ἱστορία.

Ἐνα πρωτὸ ὁ κ. Χερουβείμ εἶχε βγεῖ στὸ γειτονικὸ δάσος γιὰ τὴ συνηθισμένη του ἀσχολία. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος καὶ ὁ κ. Χερουβείμ μάζευε τὰ μανιτάρια του σιγανοτραγουδώντας, ξένοιαστος καὶ εὐτυχισμένος. Ἐξαφνα τὸ τραγοῦδι κόπηκε ἀπὸτομα στὰ χεῖλη του καὶ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ στόμα του μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου:

— «Αἰ... Τί ἔτρεχε λοιπόν; Μήπως εἶχε γλυστρήσει σὲ καμμιὰ φλούδα πορτοκαλίου κι' ἔπεσε, ἢ μήπως εἶδε κανένα ἀγριο θηρίο μέσα στὸ δάσος;

Τίποτε ἀπ' αὐτά. Ὁ κ. Χερουβείμ ἀπόμεινε τρομαγμένος καὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ γιατί εἶχε δεῖ, ἐκεῖ μπροστά του, ἕνα νέον κρεμασμένον ἀπὸ τὸ χονδρότερο κλαδί μιᾶς βαλανιδιάς.

«Αν καὶ τόσα χρόνια τώρα ἔτρωγε μανιτάρια, ὁ κ. Χερουβείμ ἦταν κατὰ βάθος καλὸκαρδὸς ἄνθρωπος. Ὁρμησε ἀμέσως, μὲ τὸ μαχαίρι του στὸ χέρι, ἀνέβηκε στὸ δένδρο κι' ἔκοψε τὸ σκονινί, ἀφοῦ μάζεψε πρὶν ἀπὸ κάτω ἕνα σωρὸ ἀπὸ φύλλα γιὰ νὰ πέση ὁ κρεμασμένος στὰ μαλακὰ καὶ νὰ μὴ σπάσῃ τὸ κεφάλι του πέφτοντας.

«Ὑστερ' ἐπὶ λίγα λεπτά καὶ πολλὰς περιποιήσεις, τριψίματα καὶ ἀναπνευστικὰς κινήσεις ὁ νεαρὸς ἀγνώστος ἦρθε στὸν ἑαυτὸ του καὶ μπόρεσε νὰ μιλήσῃ:

— Μωρὲ γέρο—ἡλίθιε! εἶπε μὲ κάπως πνιγμένη φωνή, μωρὲ γέρο—ἡλίθιε! Τί διάβολο ἤθελες κι' ἀνακατεύτηκες στὶς δουλειές μου;

— Μὰ, ἀγαπητέ μου κύριε! ψιθύρισε σαστισμένος ὁ κ. Χερουβείμ.

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ μοῦ!.. ἔξακολούθησε ὁ ξεκρεμασμένος. Σοῦ ζήτησα, μωρὲ, ἐγὼ τίποτε; Κάνε μου τὴ χάρη νὰ πᾶς νὰ μὲ ξανακρεμάσῃς ἐκεῖ ποὺ μὲ βρῆκες. Καὶ γρήγορα μάλιστα! Μπρόσ! κουνήσου!..

— Θέλετε, λοιπόν, καλὰ καὶ σώνει νὰ πεθάνετε; ρώτησε ὁ Χερουβείμ.

— Καὶ τί ἄλλο θέλεις νὰ κάνω;.. Εἶμαι ἀδέκαρος χωρὶς δουλειά, χωρὶς κατοικία, χωρὶς τίποτε! τί θέλεις ν' ἀπογίνω;

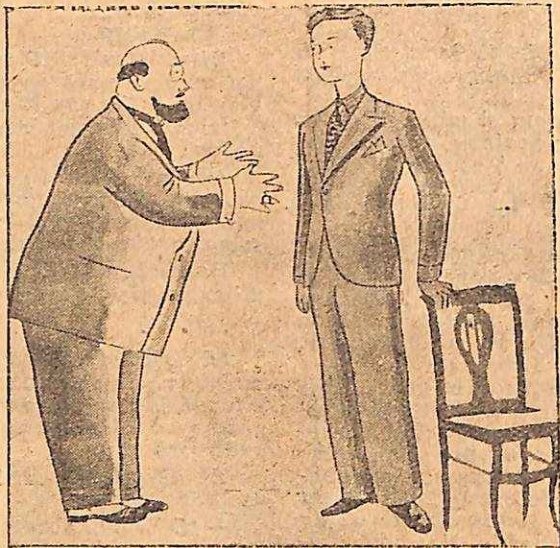
— Πῶς; φώναξε θλιμμένος ὁ κ. Χερουβείμ, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ; Δὲν ἔχετε οὔτε γονεῖς, οὔτε φίλους, οὔτε τοῦλάχιστον καμμιὰ φιλεναδόουλα;

— Δὲν μπορεῖ νᾶχη κανεὶς φίλους κι' ἀκόμη λιγώτερο φιλενάδα ὅταν εἶναι ἄψιλος στὴ σημερινὴ ἐποχὴ! ἀποκρίθηκε μὲ πικρία ὁ ἀπελπισμένος. Μπρὸς, λοιπόν, ἀφησέ με νὰ πεθάνω, νὰ γλυτώσω μιά ὥρ' ἀρχήτερα ἀπὸ τὰ βάσανά μου...

— Ποτέ!.. φώναξε μὲ ἀποφασιστικότητα ὁ κ. Χερουβείμ. Σᾶς παίρνω μάλιστα καὶ τὸ σκονινί γιὰ νᾶμαι ἡσυχος πῶς δὲν θὰ ξαναρχίσετε τὰ ἴδια... Ἐτοί! Ἐλάτε τώρα μαζί μου ὥς τὸ σπίτι μου καὶ θὰ σκεφθοῦμε πῶς θὰ τὰ διορθώσω με τὰ πράγματα.

Ὁ νέος τὸν ἀκολούθησε στενοχωρημένος μουρμουρίζοντας. Σὲ λίγη ὥρα, φθάσανε στὴν κατοικία τοῦ κ. Χερουβείμ.

— Ἀγαπημένη μου! εἶπε ὁ καλὸς ἄνθρωπος στὴ νεαρή

Ὁ κ. Χερουβείμ τοῦ πῆρε δλοκαίνουργια φορέματα.

γειρική της.

— Πρέπει τώρα νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὸ σκονινί μου, γύρισε καὶ εἶπε κατόπιν τὸν κ. Χερουβείμ.

— Νὰ σᾶς δώσω τὸ σκονινί σας; καὶ γιατί; ρώτησε ὁ κ. Χερουβείμ.

— Τί θὰ πῇ γιατί; φώναξε ὁ ἀπελπισμένος. Δὲν πιστεύω νὰ φαντοζῶσθε πῶς μὲ βολέψατε μ' ἕνα γεῦμα ποὺ μοῦ προσφέρατε! Παραδέχομαι πῶς ἴσως νὰ μὴν πεινῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶμαι δὲμος πάντα χωρὶς κατοικία καὶ προτιμῶ χίλιες φορές νὰ πεθάνω παρὰ νὰ πλαγιαζῶ στοὺς δρόμους σάν τοὺς ἀλήτες!

— Θὰ πλαγιαστέτε ἐδῶ! εἶπε ὁ κ. Χερουβείμ. Ἐχομε ἕνα πολὺ καλὸ δωμάτιο γιὰ τοὺς φίλους καὶ θὰ σᾶς τὸ παραχωρήσωμε ὥσπου νὰ μπορέσετε νὰ βρῆτε ἐργασία.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βρῶ δουλειά ὅσο εἶμαι ντυμένος μ' αὐτὰ τὰ παληόρουχα!... Σήμερα τὸ πᾶν εἶναι ἡ ἐμφάνισις... Εἶσαι ντυμένος; καὶ θὰ καταρθώσῃς κι' ἄς εἶσαι καὶ κούτσουρο, ἐνῶ, ὅταν εἶσαι κουρελιασμένος καὶ πουλιὰ νὰ πιάνῃς ἀκόμα μὲ τὰ χέρια σου, δὲν σὲ παίρνουν πουθενά! — Κι' αὐτὸ θεραπεύεται! φώναξε ὁ καλὸκαρδὸς κ. Χερουβείμ. Ὅριστε ἡ ντουλάπα μὲ τὰ ρούχα μου, διαλέξτε ὁποιοῦ ἀπ' τὰ κοστούμια μου σᾶς κάνει καλύτερα.

Ὁ νέος δὲμος ὀρνήθηκε.

— Δὲν εἶναι λόγος, φαντάζομαι, γιατί εἶμαι φτωχὸς νὰ φορέσω καὶ τὰ παληόρουχα τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου! φώναξε μὲ δικαία ἀγανάκτηση.

— ἴσως νὰ μὴν ἔχη κι' ὁδὸ, σκέφθηκε ὁ κ. Χερουβείμ. Καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ ράφτη του, ὅπου ὁ καὶ μόνος νέος ντύθηκε μὲ δλοκαίνουργα φορέματα. Κατόπιν, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ δουλειά. Δυστυχῶς ὅμως, ὅλες οἱ δουλειές ποὺ εὑρίσκε δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὴν ἀξιοσέβειά του ἢ τοῦ δέσμευαν πολὺ τὴν ἐλευθερία. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Χερουβείμ ποὺ ἤξερε πόσο κακὸς σύμβουλος εἶναι ἡ μελαγχολία, τὸν ἔπαιρνε κάθε βράδυ στὸ θέατρο, στὸ καμπαρὲ ἢ στὸν κινηματογράφου.

Ἐν' ἀπόγευμα ὁ κ. Χερουβείμ, μπαίνοντας ἐξοφικὰ στὴν τραπεζαρία ἤρε τὴ γυναίκα του στὰ γόνατα τοῦ προστατευομένου του. Δὲν ἔκανε σκηνὴ γιατί ἦταν ἡσυχος ἄνθρωπος. Δὲν μποροῦσε ὅμως καὶ νὰ ζήσει μ' αὐτὸ τὸ αἶσχος. Πῆρε λοιπόν τὸ φυλαγμένο σκονινί τοῦ νέου καὶ πῆγε καὶ κρεμάστηκε. Θὰ ζοῦσε ὥς σήμερα εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναικί του, ἂν δὲν τοῦ ἄρεσαν τὰ μανιτάρια; Εἶναι λοιπόν ἐπικίνδυνα ἢ δὲν εἶναι;

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

ΥΠΟ Μ. ΑΛΝΤΕΡΕΝ

Ἡ Ἰσαβέλλα Ἀβιλάρ, ἡ μοναχοκόρη ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους καλλιεργητὰς τῆς Κούβας τοῦ δὸν Ροδρίγου Ἀβιλάρ. παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὸ τρομερὸ θέαμα τῆς τρικυμίας, κυριευμένη ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία γιὰ τὴν τύχη τοῦ πατέρα της ποὺ ἀπουσίαζε ἀπὸ μέρες στὴν Ἀβάνα καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἡ Ἰσαβέλλα εὐχόταν νὰ τοῦ εἶχε τύχη κανένα ἐμπόδιο γιὰ ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐπιστροφή του ὥς ὅτου πάψῃ ἡ τρικυμία, ὅχι τόσο ἀπὸ φόβο γι' αὐτὴν τὴν ἴδια ὅσο ἀπὸ τρόμο γιὰ τοὺς φοβεροὺς Γάλλους κουρσάρους ποὺ ἐλυσσάινοντο τὴς Ἀντίλλες καὶ μὲ τέτοιο καιρὸ ἔκαναν τὴς ἐπιδρομὰς τους.

Ἀπορροφημένη ἀπ' αὐτὲς τὴς σκέψεις ἄκουσε ξυφνικὰ στὸ διπλάνο δωμάτιο φωνὲς καὶ βήματα, καὶ σὲ λίγο παρουσιάζονταν μπροστά της ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀγροικίας ὁ γέρω Ζοζέ, χλωμὸς λαχανιασμένος.

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Ἰσαβέλλα, ἐνδύνοντας τὰ χέρια της. Τί συμβαίνει;

— Ἦσυχάστε, σενορίτα, ἀπῆντησε ὁ ἐπιστάτης. Μὴ φοβάστε. ἕνας ἀπὸ τοὺς πιδ τρομεροὺς κουρσάρους ὁ πλοίαρχος Μισέλα ἐκεῖνος ποὺ ἐκυρίευσε τὸ Κάμπελ, ἔπεσε στὰ χέρια μας.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔμεινε ἀφωνη ἀπὸ κατάπληξη. Ὁ Μαρσέλ ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Ἰσπανικῶν ἀποικιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Μὲ λίγα λόγια ὁ γέρω Ζοζέ ἐξήγησε στὴ νεαρὴ κυρία του πῶς ἡ τύχη ἔρριξε στὰ χέρια τους τὸ φοβερὸ τους αἰχμάλωτο.

Παρασυρμένος ἀπὸ κάποιο κύμα, ὁ κουρσάρους, βρέθηκε στὴ θάλασσα καὶ πρὶν οἱ ἄνθρωποι του προλάβουν νὰ τὸν βοηθήσουν ἡ τρικυμία τὸν τράβηξε μακριὰ ἀπ' τὸ καράβι του, ὥσπου στὸ τέλος τὸν πέταξε στὴν ἀκρογυαλιά κι' ἐκεῖ τὸν βρῆκαν ἀναίσθητον οἱ μαῦροι δοῦλοι τῆς ἀγροικίας.

Μόλις ἡ Ἰσαβέλλα παρουσιάσθηκε στὸ κατῶφλι τῆς μεγάλης ἀποθήκης, ὅπου βρισκόταν ὁ αἰχμάλωτος, τριγυρισμένος ἀπὸ ἕνα σύννεφο μαύρων δούλων καὶ λευκῶν ὑπηρετῶν τῆς ἀγροικίας, ὅλοι παραμέρισαν μὲ σεβασμὸ κάνοντάς της τόπο νὰ περάσῃ. Ἡ νέα προχώρησε λίγα βήματα καὶ βρέθηκε ἀντίκρου σ' ἕνα νέον ἄνδρα, μᾶλλον κοντό, ἀλλὰ μὲ πλάτες φαρδεῖες, χέρια νευρώδη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν φλογες. Ἀκίνητος μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, δεμένους μὲ σχοινιά, ὁ κουρσάρους φαίνονταν νὰ μὴν ἐβλεπε τὸ ἐχθρικό πλῆθος ποὺ μελετοῦσε γύρω του τὸν θάνατό του. Τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ ἀγροτικό ἐκεῖ κάτω στὴν μακρὴν παρτίδα, ὅπου μιά γρηῃ γυναίκα μὲ ἄσπρο σκουφάκι, ἔγνεθε κοντὰ στὸ παράθυρο, περιμένοντας τὸν γυὸ της, ποὺ δὲν θὰ ξαναγύριζε ποτέ καὶ μιά ὕψηλὴ κοπέλλα μὲ μαύρα μάτια, κύτταζε τὸν ὠκεανὸ τὸν κλέφτη τοῦ ἀγαπημένου της καὶ σκίρτοῦσε μὲ μὲν πέρα στὸν ὀρίζοντα κανένα λευκὸ πανί.

Μέσα ἀπ' τὰ κλειστὰ βλέφαρά του ὁ νέος ἐνοιῶθε τὰ βλέμματα τῆς Ἰσαβέλλας καρφωμένα ἐπάνω του μὲ μιὰ παράδοξη συμπάθεια.

Πράγματι ἡ νέα ποὺ νόμιζε πῶς θάβρισκε μπροστά της

ἕνα ληστή, γεμάτο, λύσσα καὶ μῖσος ξαφνιαζόταν τώρα ποῦβλεπε ἕνα ἄνθρωπο ὄνειροπόλο, ἀπαθῆ καὶ ἀδιάφορο.

Ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν οἱ ὑπηρετὲς ἐτοιμάζοντας τὴν ἀγχόνῃ γιὰ τὸν κουρσάρου τράβηξε τὴν προσοχή της. Ἡ νέα χλώμιασε καὶ ἀνατρίχιασε ἐνῶ ἐκεῖνος χαμογελώντας σηκώθηκε καὶ προχώρησε γαλήνιος πρὸς τὸν θάνατο.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἀφωνη ἀπὸ φόβου, ἐκύτταζε. Μιά ἄγρια ἀλή γινότανε μέσα της. Καὶ ἔξαφνα, μιά ἀλλόκοτη ὀπτασία πέρασε μπροστά ἀπὸ τὰ μάτια της. Εἶδε τὸν πατέρα της δεμένον σ' ἕνα δένδρο, ὅπου τὸν ἔδερεν ἡ βροχή, μπροστά σ' ἕνα ἄλλο ὅμιλο ἄνθρώπων ποὺ τὸν σημάδευαν μὲ τὰ δπλά τους.

Ταραγμένη ὕψωσε τὸ χέρι της καὶ φώναξε:

— Λύστε τον κι' ἀφήστε τον νὰ φύγῃ.

Μιά βαθεῖα κατάπληξις ἐπέκράτησε μ' αὐτὴ τὴν παράξενη διαταγή. Μὰ πρὶν προλάβῃ κανεὶς νὰ μιλήσῃ, πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κτήματος. Ὅλοι ὤρμησαν ἀμέσως ἔξω καὶ εἶδαν ἕνα πλῆθος ἐνόπλων νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ παντοῦ, οὐρλιάζοντας ἄγρια καὶ σπρωχνοντας μπροστά τους ἕνα ἄνθρωπο ἄλυσσόμετο, τὸν δὸν Ροδρίγο Ἀλβαζάρ, τὸν μόνο αἰχμάλωτο, τῆς χρεσινῆς τους ἐπιδρομῆς στὴν Ἀβάνα, ποὺ εἶχαν ἀφήσει ζωντανὸν γιὰ νὰ τὸν κρεμάσουν μέσα στὸ ἴδιο τὸ κτῆμα τοῦ ἐκδικούμενου τῆς σκληρῆς καταδωξείας, ποὺ τοὺς εἶχε κάνει ἄλλοτε.

Οἱ πειραταὶ φώναζον πανικόβλητοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κτήματος τρέχοντας νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔβγαλε μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν ἄλυσσόμενον...

— Πατέρα μου... φώναξε μὲ σπαραγμό... Τὴν ἴδια στιγμή μιά δυνατὴ φωνή, ποὺ σκέπασε ὅλη τὴν ὄχλοβή, ἀκούστηκε:

— Σταθεῖτε... αὐτὸ τὸ σπίτι εἶναι ἱερό!...

Οἱ πειραταὶ ξαφνιασμένοι στάθηκαν.

— Ναι, συνέχισε ὁ κουρσάρους, προχωρώντας, ἐγὼ διατάζω. Αὐτὴ ἡ κόρη μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ ἀπαιτῶ νὰ σεβασθῇτε κι' αὐτὴν κι' ὅτι εἶναι δικό της. Καὶ πρόθεσε, ὕστερα, δείχνοντας τὸν αἰχμάλωτο. Λύστε τον.

Οἱ πειραταὶ, χαρούμενοι ποὺ ξαναβρίσκον τὸν ἀρχηγὸ τους, ἐκτέλεσαν τὴ διαταγὴν καὶ τραβήχτηκαν ὕστερα παρόμερα.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἂν καὶ ταραγμένη ἀκόμη ἀπ' τὴς ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις δὲν μποροῦσε ὥστόσο νὰ κρύψῃ τὸν θαυμασμὸ ποὺ τῆς προκαλοῦσε ὁ παράξενος πειρατής. — Σενορίτα, εἶπε ὁ Μισέλ, προχωρώντας καὶ κάνοντας μιά βαθεῖα ὑπόκλιση μπροστά της, μοῦ χάρισατε τὴ ζωὴ, χάρισα κι' ἐγὼ τὴ ζωὴ στὸν πατέρα σας, εἰμαστε Ἰσα-Ἰσα. Ὑποκλίθηκε ἀκόμη μιά φορά καὶ κάνοντας ἕνα νεῦμα στοὺς ὀπαδοὺς του βγῆκε μαζί τους ἔξω καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Μισέλ δὲν ἔχασε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ αὐτὴ τὴν περιπέτειά του. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα οὐτὴ ποτὲ πιά δὲν φέρθηκε σκληρὰ σ' ἐκείνους ποὺ ἡ τύχη ἔρριχνε στὰ χέρια του.

Μ. ΑΛΝΤΕΡΕΝ

Σε άνέθρεψα καί σε έλάτρεψα
έπι 20 χρόνια ! Καί μπόρεσε, άχά-
ριστη, ένας άνδρας πού καλά—
καλά δέν τόν ήξερες καν πρό 6
μηνών, νά σε κάνη νά τά ξεχά-
σης όλα.

— Δέν ξέχασα τίποτα, είπε ή
Μισελίν, συγκινημένη από αυτό τό
πάθος. Καί κρατάς πάντοτε στην
καρδιά μου τήν ίδια θέση.

‘Η Πατρόνα έκύτταζε τήν κόρην
της καί είπε μελαγχολικά.

— Δέν είσαι πιά ή πρώτη !

Αυτή ή φωνή του άδόλου αυτού
έγωϊσμού, έκαμε τήν Μισελίν νά
χαμογελάση.

—Είσαι πάντα ή ίδια, τύραννε !
είπε. Πρέπει νά έπιβάλλεσαι. Εδ-
χαριστήσου λοιπόν μέ τήν Ισότη-
τα! Σκέψου ότι είχες τήν πρωτεία,
ού καί ότι είσαι 20 χρόνια από τότε
πού σ’ αγαπώ, ένώ έκείνος πρέπει
νά κερδίση τόν χαμένο χρόνο ! Μή
προσπαθής νά κάνης μιά σύγκριση
μεταξύ της αγάπης πού έχω γι’ αυ-
τόν καί της στοργής πού έχω γιά
σένα. Νά είσαι καλή. Αντί νά στρα-
βομουτσουιάζης στον άνδρα μου
προσπάθησε νά τόν αγαπάς. Θά εί-
μαι τόσο ευτυχισμένη νά σάς βλέ-
πω ένωμένους, νά μπορώ, χωρίς
καμμία ύστεροβουλία, νά σάς συγ-
χέω καί τούς δυό μέσα στην ίδια
τρυφερότητα.

—Α! πώς μέ ύποδουλώνεις. Πόσο είσαι καλή καί χαϊ-
δευτική όταν θέλεις! Καί πόσο είναι ευτυχής ό Σέργιος έ-
χοντας μιά γυναίκα σάν εσένα! Άλλωστε είναι σάν νάγι-
γινε έπιτηδες.Οί τέτοιοι τύποι έχουν πάντοτε τις καλύτερες
γυναίκες.

—Ακόμη! είπε ή Μισελίν μέ πρόσωπον θυμωμένο ! Μη-
τέρα, δέν φαντάζομαι νά ήλθες από τό Παρίσι γιά νά μου
πής κακό γιά τόν άνδρα μου;

‘Η κ. Ντεσβαρέν έγινε σοβαρή.

—Όχι ! ήλθα γιά νά σε υπερασπισθώ.

Καί καθώς ή Μισελίν δέν έκαταλάβαινε τί ήθελε νά της
πεί, της έπρόσθεσε.

—Είμαι καιρός νά μιλήσω! Απειλείσαι σοβαρά.

—Στόν έρωτά μου; ρώτησε ή νεαρή γυναίκα μέ φωνή
άλλοιωμένη.

—Όχι Στήν περιουσία σου!

‘Η Μισελίν άφησε ένα γέλιο ύπέροχο.

—Αν είμαι μόνον αυτό!...

Αυτή ή άδιαφορία έκανε τήν Πατρόνα νά αναπηδήση.
—Μιλάς μέ τήν άνσού σου! Μέ τη ζωή πού κάνει ό άν-
δρας σου σε έξη μήνες δέν θά ύπάρχη ούτε πεντάρα από
τήν προίκα σου.

—Εί λοιπόν, είπε χαρούμενα ή κόρη της, θά μάς ξανα-
δώσης μιά άλλη.

—Τά! Τά! Τά! είπε ή κ. Ντεσβαρέν! μήπως νομίζεις ότι τό
ταμείο μου είναι χωρίς πυθμένα; Σού έδωκα 4 έκατομμύ-
ρια όταν σ’ έπάντρεψα μ’ αυτόν καί ένα μέγαρο. Τά με-
τρητά πάνει! Ό συμβολαιογράφος μου ήρθε καί μου είπε
ότι τό μέγαρο της οδού Ριβολί έπουλήθηκε χωρίς άντικατά-
σταση! Τά ξέρεις όλα αυτά, κόρη μου;

‘Η πριγκίπισσα συγκινημένη βαθεία άπήντησε.

—Όχι μητέρα!

—Πώς είναι δυνατόν; Δέν μπορούν νά κάνουν τίποτα
χωρίς τήν ύπογραφή σου !

—Τήν έδωκα! έμουρμούρισε ή Μισελίν.

—Τήν έδωκες; φώναξε μέ φωνή άνεκφράστου θυμού ή
κ. Ντεσβαρέν. Καί πότε συνέβη αυτό;

—Ό άνδρας σου είχε τήν άνοησία νά σου τήν ζητήση
τήν άλλη μέρα του γάμου σου;

‘Η Μισελίν χαμογέλασε καί άπήντησε ήσυχα.

—Δέν μου ζήτησε τίποτε, μητέρα. Έγώ του τήν πρό-
σφερα. Είχες δώσει τήν προίκα σ’ όνομά μου.

—Από σύνεση! Μέ έναν άνθρωπο σάν τόν άνδρα σου...

—‘Η δυσπιστία σου τόν έταπεινώνε καί ήμουν γι’ αυτό
ντροπιασμένη! Δέν σου είπα τίποτε, γιατί μέ τό χαρακτη-

Περνούσε τήν ημέρα σε έκδρομές...

βίαιη ταραχή.

—Είμαι τρόπος του λέγειν, άπήντησε ή κ. Ντεσβαρέν.
‘Αλλά, κόρη μου, έννοείς ότι δέν είμαι ευχαριστημένη από
έκείνο πού μου είπες! Ένα δάκρυ καί ένα φιλή Χολέρα!

Αυτά δέν άξίζουν όσο τά χρήματα της προίκας.

—‘Αλλά, μητέρα, άφησέ με νά είμαι ευτυχής.

—Μπορούμε νά είμαστε ευτυχισμένοι χωρίς νά κάνω.

με τρέλλες !

Οί Ιπποδρόμεις; ‘Η λέσχη ; τό παιγνίδι ; τί λές γιά
δλα αυτά;

‘Η Μισελίν ωχρίασε καί είπεν.

—Μά άξίζει νά κάνης ένα τέτοιο θόρυβο γιά μερικά
χιλιόφραγκα ;

—‘Αφησέ με ήσυχη, άπήντησε μέ βιασιότητα ή Πατρό-
να ! Έχω καλές πληροφορίες. Σε άφήνει μόνη, σχεδόν κά-
θε βράδυ, γιά νά πάη νά διασκεδάση καί νά παίξει ! ‘Α.

γαπητή μου, θέλεις νά σου πώ τη σταδιοδρομία του συζύ-
γου σου ; ‘Αρχισε μέ τά χαρτιά, εξακολουθεί μέ τά άλλο.

γα θά τελειώση μέ τις παλιογυναίκες.

—Μητέρα ! φώναξε ή Μισελίν πού κτυπήθηκε στην καρ-
διά.

—Καί τό χρήμα σου θά πληρώση τήν γιορτή ! ‘Αλλά
ευτυχώς είμαι έγώ έδω γιά νά οδηγώσω τό νοικοκυριό
σου στον κανονικό δρόμο ! Θά κανονίσω τόσο άρπία αυ-
τόν τόν κύριον, ώστε στό μέλλον θά περπατάη στον ίσιο
δρόμο ! σου τό έγγωμαι!

‘Η Μισελίν στάθηκε μπρός στην μητέρα της, τόνον ώ.

χρή, ώστε έκείνη έτρόμαξε ! Καί μέ φωνή πουτρεμε,

είπε.

—Μητέρα αν ποτέ πής μιά λέξη στον άνδρα μου, σε
είδοποιοι πώς δέν θά σε ξαναϊδώ ποτέ στη ζωή μου.

‘Η κ. Ντεσβαρέν υπεχώρησε μπρός στην κόρη της !
Δέν ήταν πιά ή αδύνατη Μισελίν, πού εύρισκε τήν δύνα-
μη μόνον στα δάκρυα ! ‘Ηταν μιά γυναίκα έτοιμη νά
υπερασπισθίη μέ μανία έκείνον πού αγαπούσε ! Καί καθώς
ή κ. Ντεσβαρέν έμεινε άκίνητη. Χωρίς νά τολμήση νά μι-
λήση έκείνη συνέχισε.

—Μητέρα, αυτή ή εξήγησις ήταν αναπόφευκτη ‘Υπέφε-
ρα, από πρωτίτερα, γιατί αισθανόμουν ότι θά πιανόμουν
στην μέση από τήν στοργήν μου γιά τόν άνδρα μου καί

τόν σεβασμό μου γιά σένα.

—Μεταξύ του ενός καί του άλλου, είπε πικρά ή Πατρό-
να, δέν διστάζεις, τό βλέπω !

(‘Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ 18 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ενώ τό τραίνο Λονδίνου—Γλ’σκάβης άργά—άργά ξε-
κινούσε ό Βάν Ντόυκερ αισθάνθηκε μιάν άπρόοπτη
συγκίνηση καθώς άντίκρουσε τό πρόσωπο του μοναδι-
κού συνεπιβάτου του στο διαμέρισμα έκείνο της δευτέρας
θέσεως.

Ξεδίπλωσε μέ άδιάφορο δήθεν ύφος τήν πρωινή έφημε-
ρίδα πού κρατούσε καί κύτταξε προσεκτικά μιο φωτογρα-
φία πού δημοσιεύταν έπάνω από μιά άνακόντωση τών ά-
στρινομικών άχών του Λονδίνου.

Τό βλέμμα του ξαναγύρισε ύστερα στό πρόσωπο του
συνεπιβάτου καί κάτω από τήν άσφογη μεταμόρφωση του
τελευταίου ό Ντόυκερ δέν δυσκο εύθηκε νά άναγνωρίση
τόν άνθρωπο της φωτογραφίας.

—Αυτός είναι ! συλλογίστηκε. ‘Εχει β’ψει τά μαλλιά
του καί έχει προσθέσει μουστάκι καί γυαλιά. Αυτός είναι !
ό ‘Όουεν Νίκολσον.

‘Ερριξε μέ λαχτάρα τό βλέμμα του πάνω στό δίχτυ πού
βρισκόταν ή βαλίτσα του συνταξιδιώτου του : Τήν προ-
σοχή του τράβηξαν δυό μεγάλα γράμματα πού ήταν γραμ-
μένα στο κ λυμμα της καί ένα άδιόρατο χαμόγελο ίκανο-
ποιήσεως φώτισε γιά μιά στιγμή τό χέλι του. Δέν του έ-
μενε πιά καμμία άμφιβολία ότι ό συνταξιδιώτης του ή-
ταν ό ταμίας της ‘Κολονιαλ Μπ’νκ’—τοῦ Λονδίνου ό όποιος
είχε εξαφανισθίη συναποκομίζοντας 18 έκατομμύρια πού
του είχαι έμπιστευθίη. Τ’ όνομα του ταμίου ήταν ‘Όουεν
Νίκολσον καί δλες οι πρῶτι ές έφημερίδες είχαι δημοσιεύ-
σει τήν συνταρακτική είδηση μαζί μέ τήν φωτογραφία του.

‘Η πρώτη φροντίδα του Βάν ό όποιος, έν παρενθέσει,
άποτελούσε επίλεκτο μέλος του ύποκόσμου του Σόχο μέ
άσκετες μικροαπ’ες στό ένεοργητικό του ήταν ν’ αιτου-
στηθί στον... συνάδελφό του ώτε νά τόν ξαναγαύση νά
του πεί κι’ αυτός τ’ όνομά του ή μάλλον τό όνομα μέ τό ό-
ποιον ταξίδευε καί να β’βαιωθεί έτσι καλλίτερα άν ή ύ-
πονοιό του—ζί τά γράμματα πού ήσαν γραμμένα έπάνω
στη βαλίτσα είχαι παραποιηθίη—ήταν άκριβής.

‘Ανύπνικτος ό άλλος άπ’ ότι γινόταν στη σκέψη του
Βάν άνήντησε ύγενέστατα στην αυτοσύστασή του δίνον-
τας τό όνομα Θωμάς Μούρς.

Τό πράγμα πιά έγινε γιά τόν Βάν όλοφάνερο.

Τ’ άρχικά του όνόματος ‘Όουεν Νίκολσον πού ήταν άλ-
λοτε γραμμένα στη βαλίτσα είχαι μετατραπεί σε Θ καί Μ.
Τό μελάνι, άλλωστε, μέ τό όποιον έγινε ή διορθώσις ήταν

νωπό άκόρη καί ξεχώριζε κοθιρά άπ’ τό παληό.

‘Εξαφνα ένς ρίγος διέτρεξε τήν σπονδυλική
στήλη του Β ν. ‘Εχει γοδστο μέσα σ’ αυτή τη
βαλιτσα νά βρίσκωνται τά κλεμμένα 18 έκατομ-
μύρια !

Κατέβηκαν κι’ οι δυό στον ίδιο ένδιάμεσο σταθ-
μό καί κτέλυσαν στό ίδιο
ξενοδοχείο.

‘Ο Βάν ήταν άποφασι-
σμένος νά μὴν άφήση νά
του ξεφύγη αυτό τό λουρά-
κι. ‘Εξ άλλου γιά τήν λα-
θροχειρία πού ήταν άποφα-
σισμένος νά διαπράξη δέν
είχε νά φοβηθίη τίποτε. Θά
τολμούσε ποιέ τό θύμα του
νά τόν καταγγείλη στην ά-
στυνομία;

‘Ο Β ν ένοίκιασε τό ύπ’
άριθ 20 δωμάτιο στό πρώτο
πατώμα, του όποιου τά πα-
ράθυρα έβλεπαν στό πίσω
μέρος τά ξενοδοχείου καί
ό ‘Όουεν Νίκολσον τό ύπ’
άριθ 18.

‘Η πρώτη δουλειά του
Βάν μόλις κλείσθηκε στό
δωμάτιό του ήταν νά ξε-
ταση τό περιβάλλον. Τό πα-
ράθυρο βρισκόταν σ’ ένα
ύψος δέκα μέτρων, από κά-

τω του δέ περνούσε μιά διπλή σιδηροδρομική γραμμή. ‘Ο
σιδηροδρομικός σταθμός παρουσίαζε ένα γραφικό θέαμα
μέ τό σ’ όρπιτ βαγόνια καί τούς δυό τρεις συρμούς πού
βρισκόνταν ύπ’ άτμό.

‘Ω πού νά βλαδύσση είδε καί έπαθε. ‘Η άνυπομονήσά
νά βαλή χέρι στα πολυπαθή 18 έκα ομμύρια του φλόγιζε
τή φαντασία. Γ’ σχέδιο τη νυχτερινής δράσεώς του τό εί-
χε κιόλας καταστρώσει. Άμπαίνε τη νύχτα στό δωμάτιο
του Νίκ λσον, θά ναρκώνε τόν μεταμφιεσμένο ταμία μέ
χλωροφόρμιο—είχε άρκετό στη βαλίτσα του γιά τις άπό-
οπτες έπιχειρήσεις—καί κατόπιν θά λεηλατούσε τη πολύ-
τιμη βαλίτσα.

‘Η κρίσιμη ώρα έφτασε. Μούσκεψε τό μαντήλι του, έπι-
θεώρησε τ’ άντικλείδια του κι’ έπείτα από πέντε λεπτά βρι-
σκόταν στό σκοτεινό δωμάτιο του καταχραστοῦ ‘Ο ψευδο-
Μπόρς κοιούταν τόν ύπνο του δικαίου. Γιά μιά στιγμή ό
Β ν δίστασε γιάτι ή δόσις του χλωροφορμίου ήταν ισχυρή.
‘Ωστόσο πήρε τήν άπόφαση.

Τό άλλο πρῶτι ό Βάν, ξύπνησε σε πέλαγη ευτυχίας. Τό
έξνο του είχε τελειώσει λαμπρά. Τά 18 έκατομμύρια βολ-
σκονταν σ’ ήν βαλίτσα του σε δέσιμες χαρτονομισμάτων.
Κανείς δέν θά τόν ένωχλούσε κι’ έτσι θ’ άναχωρούσε ώραι-
ότατα από τό ξενοδοχείο συναποκομίζοντας καί τόν ούρα-
νοκατέβατο θησαυρό.

‘Εξαφνα τόν κυρίεψε μιάν άνησυχία. Μήπως ή δόσις
του χλωροφορμίου ήταν πολύ μεγάλη καί δηλητηρίασε τόν
Νίκολσον ; Μήπως τόν εύρισκαν τό πῶτι νεκρό στό κρεβ-
βάτι του ; Τότε, ‘Ανακρίβεις, φασαρία, κακό καί τό αποτέ-
λεσμα : γενικός έπείρισμός τών ένόικων του ξενοδοχείου
γιά ν’ άνακαλύψουν τόν κλέφτη καί δ-λοφόνο. Αυτή ή ά-
ναποδιά άν γινόταν ;

Μέ τήν δυσάρεστη αυτή σκέψη κάθισε σ’ ένα γραφείο
πού ύπήρχε εκεί στό δωμάτιο κι’ άρχισε νά ξεδιαλέγη τά
χαρτιά πού βοήκε μέσα στη βαλίτσα μέ σκοπό νά εξαφα-
νίσση έκείνα πού μπορούσαν νά τόν ένοχοποιήσουν.

‘Εξαφνα ή φωνή της καμαριέρας, πού έρχόταν από τόν
διάδρομο, τόν κατετάραξε.

—Τόν βρ’κιν νεκρό! Ξαπλωμένον στό κρεβάτι του ! Ε-
λεγε σε μιάν άλλη.

‘Ακούσθ καν κι’ άλλες φωνές κι’ ύστερα θόρυβος βιαστι-
κών βημάτων, κινήσις, σαζαρία. ‘Ο Β ν έμεινε έμβρόντητος.

‘Εξαφνα άκούσε βήματα νά πλησι-
άζουν στην πόρτα του. Πάγωσε. Σάν
τρέλλος έτρεξε στό άνοικτό παραθυ-
ρο μέ τη βαλίτσα. Τά βήματα πλησία-
ζαν όλοένα... καί κατόπιν ένα χέρι χτύ-
πησε τήν πόρτα. ‘Ωστόσο έμεινε άκό-
μα μιά έλλις. ‘Η τελειοταία. ‘Εβγαλε
τό χέρι του μέ τήν βαλίτσα άπ’ το πα-
ράθυρο καί τήν άφησε νά πέση στό κε-
νόν. ‘Εκείνη τη στιγμή από κάτω προ-
χωρούσε άργά—άργά ένα έμπορικό
τραίνο, πράγμα πού ό Β ν, μέσα στην
ταραχή του, δέν άντελιθόη διόλου.

‘Ανακουφισμένος τώρα κάπως, ξανα-
κάθισε στό γραφείο καί, γυρίζοντας
πρῶς τήν πόρτα, είπε μέ φωνή σταθερή.

—Εμπρός !

‘Η πόρτα άνοιξε καί μπήκε ή καμα-
ριέρα κρατώντας ένα δίσκο στα χέρια.

—Τό τσάι σας, κύριε ! είπε.

—Τί συνέβη κοπέλλα μου ; ρώτησε.

—Πέθανε ό ένοικος του 17 !

—Του 17; φώναξε ό Βάν, όχι του
18; Καί σάν τρέλλος έτρεξε στό πα-
ράθυρο γιά νά ιδί τί έγινε ή βαλίτσα.

‘Εμεινε όμῶς εκεί άκίνητος άπολιθω-
μένος, βλέποντας τά 18 έκατομμύρια
νά ταξιδεύουν μέ τό τραίνο πού περ-
νοισε τήν ώρα πού έβριχνε τη βαλίτσα.

—Καί ό κύριος του 18, συμπλήρωσε
ή καμαριέρα, δέν φαίνεται σιά καλα
του. Μοιάζει σάν νά ταχ η χαμένα...

—‘Εμπρός! φώναξε μέ φωνή σταθερή.

ΠΑΝΘΕΟΝ

'Αληθινές ιστορίες

Η Μοιραία Δούκισσα

Τό να παντρευτεί μια γυναίκα τρεις φορές και να χηρέψει τις δύο, πριν άκόμα φτάσει στην ηλικία των δεκαεφτά χρονών, είναι όχι μόνον τερατώδες αλλά και μοναδικό στα χρονικά των γάμων και των διαζυγίων.

Κι' όμως μια τέτοια καταπληκτική περίπτωση παρουσιάστηκε στην κόρη ενός Άγγλου βαρόνου, κατά την εποχή της βασιλείας του Καρόλου του II.

Η 'Ελισάβετ, δούκισσα του Σόμερεστ—για να την ονομάσουμε με τον τελευταίο τίτλο που απέκτησε η ρωμαντική αυτή ύπαρξις—γεννήθηκε στα 1666 και ήταν η μόνη κόρη του ένδεκατου βαρόνου του Νορθούμπερλντ.

Η εύγενής αυτή νέα, όταν άκόμα ήταν 10 χρονών έχασε τους γονείς της κι' έτσι βρέθηκε η μοναδική κληρονόμος

μιας μεγάλης κτηματικής περιουσίας, η οποία έγινε η άφορμή των κατοπινών δεινών της.

Την εποχή εκείνη στην Άγγλια, έπικρατε το έθιμο να παντρεύονται οι εύγενείς σε πολύ μικρή ηλικία και όπως ήταν έπόμενο, η νεαρώ αυτή κληρονόμος δεν μπορούσε ν' αποτελέσει εξαίρεση. Αντιθέτως μάλιστα υπήρχαν πιθανότητες να παντρευτεί ακόμη γρηγορώτερα λόγω της μεγάλης περιουσίας της και της άνυπαρξίας των ένοχλητικών πεθερικών.

Έτσι σε ηλικία 13 χρονών παντρεύτηκε με τον Έρρίκο, κόμητα του Όγκλ, ένα παιδάκι μόλις 14 χρονών, που ήταν ο μονακριβός γιός του Δουκάτου του Νορκάσλ. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο γάμος αυτός, όπως άλλως τε, κι' όλοι αυτόι του είλους, δεν ήταν ανήθικος, γιατί τα δυο παιδιά ήσαν σύζυγοι κατ' τύπους μόνον. Άλλά και η πλατωνική αυτή συζυγική ζωή δεν διήρκεσε πολύ. Ένα χρόνο μετά τον γάμο ο νεαρός σύζυγος της κομήσσης—πέθανε, αφήνοντας την χήρα σε ηλικία 15 ετών.

Μολονότι, η Λαίδη Όγκλ—έτσι ονομαζόταν ως χήρα—δεν μπορούσε να ξαναπαντρευτεί αν δεν περνούσε ένας χρόνος, ωστόσο νέοι υποψήφιοι γαμπροί άρχισαν να την τριγυρίζουν. Μεταξύ αυτών ήταν και κάποιος Τόμας Τύν, ο οποίος δεν φημιζόταν και τόσο πολύ για τον εύσυνετο χαρακτήρα του.

Ο Τύν, παρά το γεγονός ότι μπορούσε να εκληφθεί και ως μπαμπάς τη γυναίκας που ζητούσε να κάμει σύζυγό του, δεν σκεφτόταν παρά μόνον πως να αύξησει τα πλούτη του συνάπτοντας αιδιόν τον γάμο με την δεκαπενταετή κληρονόμο και για να επιτύχει τον σκοπό του, δωροδοκείσε άδρά τους κηδεμόνες της, οι οποίοι κατόπιν αὐτὸ ἔξηνάγκασαν να γίνει γυναίκα του παρα την άπέχθεια που της προκαλούσε η εμφάνισις του.

Με τον γέρο Τύν η πρώην κόμηςσα συνέζησε μόνον έξη μήνες. Τον έβδομο, βοηθούμενη από μετιούς φίλους της, δραπέτευσε από την συζυγική έστία, άνεχώρησε στο έξωτερικό κι' εγκατεστάθηκε στην Όλλανδία.

Πρός στιγμήν είχε πιστέψει ότι κατόπιν της συμπεριφοράς της αυτής ο γάμος της με τὸν γέρο Τύν θ' άκυρωνόταν από τα άγγλικά δικαστήρια, αλλά ο πολυμήχανος γέρος του όποιου ο νοῦς ήταν στην περιουσία της ένήργησε

άρκετά επιδέξια, ώστε κατώρθωσε να μη χάσει τα συζυγικά του δικαιώματα, τουλάχιστον επί της περιουσίας της.

Έν τῷ μεταξύ νέει μνηστήρες παρουσιάσθησαν οι όποιοι, δι' ένοήτους λόγους, άρχισαν να διαβίδουν ότι η πολύφερνος χήρα θα έπρεπε να ξαναδοκιμάσει για μια άκόμη φορά τα άγαθά του γάμου, κι' εἰ πιο βιαστικοί απ' αὐτούς έτρεξαν στη Χάγη να της υποβάλουν τα σέβη τους. Μεταξύ αυτών των νέων υποψηφίων συζύγων η αν κι' ένας που παίζει δραματικό ρόλο στη ζωή της.

Όνομαζόταν κόμης Κόρλ Τζών Καίνιγκσμαρκ, κι' ήταν ένας νέος εξαιρετικής καλλονής, αλλά με παρελθόν κάπως τυχοδιωκτικό. Ο κόμης μολονότι είχε γεννηθεί και νατραφή στη Σουηδία, ωστόσο χάρις στα ψυχικά και σωματικά του προσόντα, είχε άποκτήσει φίλους, στη Γαλλία και την

εύνοια της γαλλικής Αὐλῆς.

Ο Τόμας Τύν δεν άυγησε να μάθει τις επικίνδυνες προθέσεις του νέου του εκείνου αντιπάλου. Και φοβόμε-

νος μήπως χόση την τιμή του συζύγου μαζί με τους τίτλους ιδιοκτησίας των κτημάτων της άπιστης συζύγου του φρόντισε κατὰ τὸν γνωστό μεσαιωνικό τρόπο ν' απαλλαγεί δίχως χρονοτριβή από την παρουσία του.

Ένα βράδυ, την ώρα που ο κόμης Καίνιγκσμαρκ μετέβαινε με το άμάξι του να έπισκεφθεί την νεαρή κόμηςσα στο μέγαρό της στο Παρίσι, προσεβλήθη από έξη άγνώστους προσωπιδοφόρους, οι όποιοι έπιχείρησαν να τον δολοφονήσουν με τα ξίφη τους. Ταχύτατος όμως και τολμηρός ο κόμης, πριν προλάβουν εκείνοι να τον καθλώσουν μέσα στο άμάξι του και να τον έξοντώσουν, πρόφθασε και πήδηξε έξω με γυμνό τὸ σπαθί του έτοιμος να τους άντιμετωπίσει σε μονομαχία.

Τὸ αποτέλεσμα ήταν ότι αντί να τον σκοτώσουν οι άπεσταλμένοι του Τύν ο γενναίος κόμης κατώρθωσε εύκολώτα να θέσει εκτός μάχης τους δυο ένῶ οι υπόλοιποι τέσσερες έγκοτέλειψαν τὸν άγώνα και έτράπησαν σε φυγή.

Έπειτα από 15 μέρες ο δρασ ήριος και έξυπνος Καίνιγκσμαρκ έφθασε στο

στο Λονδίνον με την πρόθεση ν' απαλλαγεί τώρα αὐτός από τον σύζυγο και ν' έξασφάλιση για λογαριασμό του την άγάπη και τα έκατομύρια της νεαρής ζωντοχήρας.

Τὸ σχέδιό του πραγματοποιήθηκε την πρώτη Κυριακή μετά την άφιξή του και ήταν σχεδόν πιστή αντίγραφή της άποείρας που είχε γίνει εις βίρος του: Την ώρα που ο Τύν, επέστρεφε στο μέγαρό του, τρεις άνθρωποι του έπέτεθησαν και τον σκότωσαν. Οι δράσται συνελήφθησαν, και καταδικάσθηκαν σε θάνατο. Ο κόμης έμεινε κι' αὐτός λίγον καιρό στη φυλακή, άργότερα όμως άπελύθη κι' έσπευσε να ξαναγυρίσει στο Παρίσι. Φαντασθήτε όμως την όρνή του όταν εκεί πληροφορήθηκε ότι η μέλλουσα σύζυγός του είχε παντρευτεί με τον νεαρό Δούκα του Σόμερεστ.

Τότε ήταν 17 χρονών. Η μοιραία δούκισσα, η οποία έγινε άθελά της η αίτια να σκοτωθούν έξη άνθρωποι, έζησε με τὸν τρίτο άνδρα της 40 δόκιμα χρόνια, απέκτησε μαζί του 13 παιδιά και πέθανε το 1722.

ΧΕΥΔΕΝ ΤΣΟΥΡΤΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Φωτογραφίες Μέγας—Γκόλντγουιν

ΠΑΝΘΕΟΝ

TZIN XOBAPT

ΑΓΑΠΗ!-ΑΓΑΠΗ

ΣΤΙΧΟΙ
ΣΥΛΒΙΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ
Ι. Δ. ΚΟΜΝΗΝΟΥ

Valse Mod^{to}

mf

Ὁ λαι με φώ να ζαν ξε νύ χτη Ὁ ταν γλεντυ· σα μο φνα
Σε να μι κρό γλω· νό λου λου· οι Απ' το ξε· ρά· κι της τρά·

f *trull* *mf*

χός Μ'ά· φό· του έμπλε·ξα στο· δι· χτυ κά· ποιας ά· γά· πης, ο 'φτω χός·
βρύ Οά· πώ· το· πίο· μορ·φο τσα· γού· οι τιά· τη· μι· κρή· πού· λα· χτα· ρώ

cresc

un poco meno

Πά· νε· τά· γλεν·τια· τά· και· μέ· να Πά· ειη· τρελλή· μου· ή· τώ· ρά· τά· μά· τιά· μου· είν· κλα·
Μ'έ· να· φι· λιά· κι· της· με· βιά· ω με· ού· λο· γά· κια· μέ· πλα· νά· Κί· ο· λο· τόν· κό· σμο· ε· γώ· ξε·

un poco meno *poco u. poco. rit.*

REFRAIN

Andantino

με· να ά· το· το· βρά· ού·ω· το· πρω· Ἄ· γά· πη, ά· γά· πη
χνά· ω για· ού·ο· μα· πα· κια· κια· τα· να

molto rit *mf*

espress *1° T^o*

πό· σο· βα· θεί·ά· έ· σū· με· λά· βω· σε·ς — ά· γά· πη, ά· γά· πη, μέ· σα· στο· βρό· χια· σου· μέ·

espress *1° T^o*

1° T^o *f* *espress* *1° T^o*

σκλη·ά· βω· σε·ς, — Ἄ· γά· πη, ά· γά· πη, τώ· ρά· για· χά· ρι· σου· ά· γου· πνά· ω, Ἄ·

1° T^o *cresc* *f* *espress* *1° T^o*

ff *poco u poco meno* *1° ten* *f* *1° T^o*

γά· πη, ά· γά· πη, υο· νο· για· σε· να· νε· πο· να· ω *All^{to} Mod^{to}*

ff *pp* *mf* *f* *1° T^o* *ff*

ten *marcato*

2. *1° T^o*

μό· νο· για· σε· να· νε· πο· να· ω *All^{to} Mod^{to}*

mf *f* *1° T^o* *ff* *marcato* *ff*

Τά δαύματα τῆς ἀνατολῆς

Ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τῶν Κινέζων

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ παθολογία καὶ ἡ χειρουργικὴ ἔχουν ἐπιτελεῖσαι τέτοιες προόδους ὥστε ἂν ζοῦσαν καὶ τίς ἐβλεπαν οἱ πρόγονοί μας, ἔστω καὶ τῆς τελευταίας γεννεᾶς, θάμεναν κατάπληκτοι. Μολαταῦτα ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερα μερικοὶ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς οἱ ὅποιοι δὲν ἐπωφελή-

θησαν καθόλου τῆς προόδου τῆς Δύσεως καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐφορμολογῶν τὰς περιέργους θεραπευτικὰς τῶν μεθόδους ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι μὲν εἶναι τελείως πρωτόγονοι, ἄλλαι δὲ ποσυστατικῶς μυστηριώδεις καὶ ἀκατανόητοι.

Π. χ. οἱ Λαμαὶ στὸ Θιβέτ παραδέχονται ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν στὸν κόλπο τοῦ χεριοῦ ἀπὸ δυὸ σφιγμοὺς διότι ἔχουν δυὸ εἰδῶν ἀρτηρίες σ' ἑκάστην ῥέει διαφορετικὸ αἷμα: Στὴν μίαν κίτρινο τοῦ σηκοῦ καὶ στὴν ἄλλη κόκκινο τῆς καρδίας. Ἔτσι, ἰσχυρίζονται ὅτι μποροῦν νὰ διαγνώσουν τὸ εἶδος τῆς ἀρρώστειας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνάπαλιν καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ καθενὸς σφιγμοῦ. Μαζὶ δὲ μὲ τίς ἄλλες ἱατρικὰς συμβουλὰς κάνουν καὶ τὴν σύστασιν ὅπως ὁ ἄρρωστος μὴν κοιμᾶται διόλου τὴν ἡμέρα.

—Διάγνωσης μὲ βελόνα

Σὲ ὠρισμένους χῶρους τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς ἰδίως στὴν Κορέα, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν στοὺς πελάτες τοὺς γιὰ τὸ σταμάτημα τῆς τριχοπτώσεως τὰ ψητὰ ποντίκια. Ἐπίσης τὸ σάλιο τῶν σκύλων γιὰ τὴν θεραπεία τῆς δυσπεψίας!

Μία ἄλλη διαγνωστικὴ μέθοδος ἡ ὁποία εἶναι πολὺ ἐν χρήσει σ' ἐς βορείνους ἐπαρχίαις τῆς Κίνας, εἶναι τὸ τρύπημα τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενοῦς μὲ μιά βελόνα. Τὸ μέρος ὅπου ὁ ἄρρωστος δὲν θὰ αἰσθανθῇ πόνο ἀπὸ τὸ τρύπημα, πιστεύουν ὅτι εἶναι προσβεβλημένο ἀπὸ τὸ κρύωμα.

Τὸ δόντι ποὺ βγαίνει σὰν φελός.

Στὴν Σαγκάη-διηγείται ὁ ἐξερευνητὴς συνταγματάρχης Ἔρβτον-εἶχα τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ἕναν διάσημο ὁδοντοίατρον, ὁ ὁμαζόμενον Κοῦ Ρε, ὁ ὁποῖος μιά μέρα μὲ πῆρε στὸ ἔγγραφο ἡρώδ του. Καὶ ἐκεῖ παρέστην σὲ μιά περιέργη, ὅσο καὶ ἐξωφρενικὴ ἐξέγερση δοντιοῦ.

Στὴν ὁρχὴ ὁ ὁδοντοίατρος πῆρε ἀπὸ τὸ ράφι ἕνα μπουκαλάκι ποὺ περιεῖχε μιὰ ἄσπρη σκόνη, ἡ μυρωδιά τῆς ὁποίας μοῦ θύμισε τὸ ἄρωμα τῆς καμφοράς. Μὲ τὰ δυὸ δάχτυλά του πῆρε μιά πρέζα σκόνης, τὴν ἀπόθεσε στὸ πονεμένο δόντι τοῦ πελάτου του καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ τὸ τρίβῃ μ' αὐτή. Τὸ τρίψιμο διήρκεσε ἐπὶ τρία λεπτά, ὅσα χρειάζεσθαι γιὰ νὰ κάμῃ ἡ μυστηριώδης σκόνη τὴν θαυματουργὴν ἐνέργειά της. Θὰ τὸ πιστέψετε; Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐντριβήν καὶ ἀφ' οὗ παραῖθαν ἀκόμα δέκα λεπτά, τὸ δόντι βγήκε ὅπως βγαίνει ὁ φελός ἀπὸ μιά μπουτίλια!

—Αὐτὸ ἦταν ὅλοι γύρισε καὶ μοῦ εἶπε ὁ Κοῦ Ρε, ἐπιδεικνύοντάς μου τὸ βγαλμένο δόντι ποὺ κράταγε στὸ χέρι του. Περιτὸ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ πελάτης δὲν εἶχε αἰσθανθῇ τὸν παραμικρὸ πόνο.

Οἱ ρευματισμοὶ καὶ οἱ μέλισσες.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ περιέργος αὐτὸς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον σέβονταν καὶ ἐκτιμοῦσαν ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς του μὲ πῆγε σὲ μιά κλινικὴν σὲ κάποιο προάστειο, ἡ ὁποία δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μελισσοκομεῖο!

Ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Κίνα, μοῦ ἐξήγησε, θεραπεύωμε τοὺς ρευματισμοὺς μὲ τὴν συνδρομὴ τῶν μελισσῶν! Δηλαδή ἐκείνον ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ ρευματισμοὺς, τὸν καθίζωμε σ' ἕνα καναπέ τοῦ γυμνῶνουμε τὸ μέλος τοῦ σώματος ποὺ πονεῖ καὶ ἀφήνωμε νὰ τὸ κεντρίσουν ἑκατοντάδες μέλισσες. Σὲ πέντε λεπτά ὁ πόνος τοῦ ρευματισμοῦ φεύγει ὀριστικά.

Στὴν πρωτότυπη αὐτὴ κλινικὴ ἡ μέλισσα περιφέρονται ἐλεύθερες καὶ οἱ ἀσθενεῖς μαζί μὲ ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ ἰδρύματος φοροῦν εἰδικὰ προφυλακτικὰς μάσκες.

Ἐνα φρικῶδες μασσάζ.

Ὁ φίλος μου ὁδοντοίατρος, τὴν ἐπομένην τὸ ἀπόγευμα μὲ ὠδήγησε σ' ἕνα φτωχικὸ σπίτι ὅπου τὸν εἶχαν καλέσει ἐπειγόντως νὰ ἐπισκεφθῇ ἕναν ἄρρωστο.

Μητ' αὖτε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τὸν εἶδαμε ξαπλωμένον στὸ κρεβάτι. Τὸ γυμνωμένο πόδι του ἦταν σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσση. Ὁ μηρός του ἦταν προισμένος, μελανιασμένος, διπλάσιος στὸ μέγεθος ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἡ ἀποκρουστικὴ αὐτὴ μολυνσίς εἶχε προκληθῇ ἀπὸ ἕνα τραῦμα ποὺ ἔλαβε πέφτοντας ἀπὸ ἕνα ἄλογο.

Ὁ γιατρός ἔριξε μιά ματιά στὸ πληγωμένο μέρος καὶ κατόπιν ἀνοίξε τὴ βαλίτσα του καὶ ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μπουκάλι ποὺ περιεῖχε μιά κίτρινη οὐσία, ποῦμοιαζε μὲ

βούτυρο. Ἀλείψε δὴ τὴν πληγὴ μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ καὶ κατόπιν τὴν τύλιξε μ' ἐπιδέσμους, τοὺς ὁποίους ἔδεσε σφικτὰ στὸ πληγωμένο πόδι τοῦ ἀσθενοῦς, χωρὶς ὁ τελευταῖος νὰ δείξῃ τὸ παραμικρὸ ἴχνος συγκινήσεως γιὰ τὸ μαρτυρικὸ αὐτὸ σφίξιμο, ποῦ, ἐν τούτοις, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἀπλό χάδι ἐν συγκρίσει μὲ τὴν συνέχειαν τῆς θεραπείας ποὺ ἐμελλε σὲ λίγο νὰ ὑποστῇ.

Ἐπειτα ὁ Κοῦ Ρε ἀνασήκωσε τὰ μανίκια του καὶ πιάνοντας μὲ τίς φοβηχτές του τὸν μηρὸ τοῦ ἀτυχοῦς ἀνθρώπου, ἄρχισε νὰ τοῦ κάνῃ ἕνα γενναῖο μασάζ, ποῦμοιαζε μᾶλλον μὲ ζύωμα.

Μολαταῦτα ἡ στωικότης τοῦ ἀρρώστου ἦταν καταπληκτικὴ. Δὲν ἐβγαλε οὔτε λέξη.

Τὸ τρομερὸ αὐτὸ μασσάζ διήρκεσε εἰκοσι λε-

πτὰ καὶ τὸ ἄφθονο πύο ποὺ ἔτρεξε ἀπὸ τὴν πληγὴ καταμούσκεψε τοὺς ἐπιδέσμους.

Ὡστόσο ἡ θεραπεία εἶχε συντελεσθῇ μ' ἐπιτυχία. Ἐβγαλαν τοὺς βρωμεροὺς ἐπιδέσμους καὶ ὁ ἄρρωστος στήριχθηκε στὰ πόδια του, πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ προηγουμένως.

Τὸ τραῦμα τοῦ δὲν εἶχε βέβαια ἐπουλωθῇ μετὰ τὴν ἰδιόρρυθμη αὐτὴν θεραπεία ποὺ ἐφήμοσεν ὁ κινέζος δόκτωρ. Τοῦτο, ἄλλως τε, δὲν ἦταν καὶ δυνατόν νὰ γίνῃ μὲς εἰς τὸ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα ποὺ ἐμεσολάβησε. Ὅπως δὲ ἴσως ὁ δόκτωρ τὸ τραυματίας κατάρθωσε τώρα νὰ βαδίξῃ μὲ δὴν του τὴν ἀνεῖν χωρὶς νὰ αἰσθάνεται καμμίαν ἐνόχλησιν ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ.

Εἶχε γίνῃ καλά!

Σημειωτέον ὅτι οἱ περιπτώσεις ποὺ ἀναφέρονται ἀνωτέρω δὲν εἶναι πορὰ ἐλάχιστα δείγματα τῶν περιέργων

θεραπευτικῶν μεθόδων τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν οἱ ἱατροὶ τῆς Κιτρίνης Ἀνατολῆς. Εἶναι ὅμως ἀρκετὰ χαρακτηριστικὰ τῶν γενικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἀντιλήψεων ποὺ κατευθύνουν τὴν ἐπιστήμην των, ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ τοὺς ἐπιστήμονας τῆς Δύσεως εἶναι, τὸ ὀϊγώτερον, ἀκατανόητοι.

Ο Γκουαντάνι, διάσημος Ιταλός τενόρος του 18ου αιώνα, εφίσηκετο εις τὴν Πάρμαντὸν 1754 διὰ τὸ δοῦν τὸν ἐκάλεισε νὰ τραγουδήσῃ εἰς μίαν συναυλίαν, ἣ ὅποια θὰ ἐδίδετο πρὸς τιμὴν ἐπισημῶν Γάλλων διερχομένων ἐκ Πάρμας. Ο Γκουαντάνι, ὅστις ἐμίσει τοὺς Γάλλους, δὲν παρουσιάσθη εἰς τὴν συναυλίαν, ἀλλὰ μετέβη νὰ κυνηγήσῃ. Ο δοῦς διέταξε τότε νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ νὰ τὸν κλείσουν εἰς τὰς φυλακάς. Συγχρόνως ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τὸν ἀρχιθαλαμῆ αὐτοῦ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Γκουαντάνι εὐγεστα φαγητὰ, τὰ ὅποια ὅμως δὲν θὰ ἤγγιζεν ἕν δὲν ὑπέσχετο ὅτι θὰ τραγουδοῦσε εἰς νέαν συναυλίαν ἐνῶπιον τῶν Γάλλων. Ο Γκουαντάνι ἐπέμεινε. Ο ἀρχιθαλαμῆ πῶς κατέφυγε τότε εἰς ἕνα εὐφρὲς τέχνασμα.

— Ἀποφασιστέ γρήγορα, μαέστρο, εἶπεν εἰς τὸν τενόρον, ἔάν θὰ φάνετε ἢ οἶ, διότι πρέπει νὰ φύγω. Εἶμαι πολὺ βιαστικός.

— Καὶ ποῦ πρόκειται νὰ πάς; τὸν ῥώτησεν ὁ Γκουαντάνι.

— Ὁφείλω νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν τριῶν κατὰδικων.

— Καὶ ποῖοι εἶναι αὐτοί;

— Εἶναι τρεῖς τραγουδισταί, οἱ ὁποῖοι ἤρθησαν νὰ τραγουδήσουν ἐνῶπιον τοῦ δουκός.

— Ο Γκουαντάνι ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ.

— Ὁ θά φάω λίγο, εἶπε, διότι πρέπει νὰ τραγουδήσω ἀμέσως ἐνῶπιον τοῦ δουκός.

— Ἐνας κοσμηματοπώλης εἶχε πωλήσει εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Γαλιανὸν κόσμημα μὲ ψευδεῖς λίθους. Ο κοσμηματοπώλης συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη νὰ κατασπαραχθῇ ὑπὸ τῶν θηρίων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως ὁ κατάδικος, τρέμων ἐκ τοῦ φόβου, εἰσῆλθε εἰς τὸν στίβον ὡς ὤμιος ὑπὸ τῶν θηρίων, οἱ ὅποιοι κατόπιν μετέβησαν νὰ ἀνοίξουν τὴν θύραν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐξήρχοντο λέοντες ἢ τίγρεις διὰ νὰ κατασπαράξουν τὸν κατάδικον. Ἀλλὰ πρὸς γυνικὴν ἐκπληξιν ἀντὶ θηρίων ἐξήλθεν ἕνας ὠραίος πετεινὸς μόνον.

Ο αὐτοκράτωρ, γελῶν, εἶπε δεικνύων τὸν ἀπατεῶνα κοσμηματοπώλην:

— Ἠπάτησε καὶ ἠπατήθη!

— Ο μέγας Ἰταλὸς γλύπτης Κανάβα (1757—1822) παρέμεινεν ἀγαπῶς, διαλυτὸς τὸ 1772 τὸν ἀρραβῶνα του μετὰ τῆς Ντομένικας Σεοπιέρι, κόρης ἐμπορίου τῆς Βενετίας. Ο ἴδιος ἀφηγεῖτο ὡς ἐξῆς τὸ ἐπεισόδιον, κατόπιν τοῦ ὁποίου ἔλυσε τὸν ἀρραβῶνα καὶ ἀπεφασιστὴ νὰ μείνῃ ἀγαπῶς.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ὥρισθαισης διὰ τοὺς γάμους του, φίλοι τινὲς τοῦ Κανάβα τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἡ μνηστὴ του Ντομένικα δὲν ἦτο «ἀγία» καὶ ὅτι εἶχε αἶλον ἐναντὶ νεαρόν της γείτονα.

ΧΙΟΥΜΟΡ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ο Κανόβα ἀπεφασίσε νὰ βεβρωθῇ. Ἀπέναντι τῆς οἰκίας τῆς Ντομένικας ἦτο ἕνας φῦρνός καὶ ὁ φούρναρης ἀφῆκε πάντοτε τὴν νύκτα ἔξω ἀπὸ τὸν φούρνον τρία μεγάλα κοφίνια. Εἰς τὸ ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐκρέβη μίαν νύκτα ὁ Κανόβα καὶ εἶδε πράγματι, ὅταν δὴ ἦσαν ἡ τύχη πέριξ, τὴν μνηστὴν του νὰ προβάλῃ ἀπὸ ἕνα παρῳδον. Ἀπέναντι ἤνοιξεν καὶ ἕνα ἄλλο παρῳδον καὶ ἕνας νέος ἐνεφανίσθη. Μεταξὺ τῶν δύο ἤρχισε τότε τρυφερὸς διολογὸς ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἐκπληκτοῦ Κανόβα.

— Διατί νὰ μοῦ ἐπαναλαμβάνῃς διὰ τὴν ἀγάπην, εἶπεν ὁ νέος, ἀφοῦ πρόκειται νὰ νυμφευθῇς τὸν Κανόβα;

— Δυστυχῶς τὸν νυμφεύομαι. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ δυσσεβήσω τοὺς γονεῖς μου, ἀπήντησε ἡ Ντομένικα. Ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ θὰ ἀγαπῶ πάντοτε ἐσένα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ κοφίνι ὁ Κανόβα. Ἡ νέα ἠθέλησε νὰ ζῇ ἡσυχίαν.

— Ἐξακολουθεῖτε, εἶπεν ὁ Κανόβα. Ἐγὼ πλέον δὲν θὰ πάρω ἄλλην σύζυγον ἀπὸ τὴν Τέχνην μου.

Τὸ ἴδιο βράδυ τῶν γάμων του ὁ Ἐδισσων εἶπε στὴν γυναῖκα του:

— Πᾶν νὰ ρίξω μὴ ματιό, σὸ ἐργασίον καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως.

Εἰσέρχεται σὸ ἐργασίον καὶ καταλαμβάνεται ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἐργασίας. Εἶχαν περῶσι τὰ μεσάνυχτα καὶ αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ χειρίζεται μερικά ἐργαλεῖα. Ἐνας συγγενὴς του παρατηροῦσας φῶς εἰς τὸ ἐργασίον ἐσπευσεν ἐκεῖ καὶ εὗρε τὸν Ἐδισσων ἐργαζόμενον.

— Καὶ ἡ γυναῖκα σου τί ἔγινε; τοῦ φωνάζει.

— Ἀ! ἀλήθεια, ἐλησμόνησα πῶς παντρεύθηκα σήμερον! τοῦ ἀπήντησε ὁ Ἐδισσων.

Ο αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Μέγας Πέτρος, εὐρισκόμενος κάποτε, εἶ ἕνα μοναστήριον εἶπε εἰς τὸν ἡγούμενον:

— Νομίζω ὅτι εἶσαι καλὸν νὰ ἐπιτρέψετε στοὺς καλογήρους τὸ κάπνισμα, τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς διασκεδάξῃ καὶ δὲν θὰ τοὺς κυτῶναι σὸ κεφάλι ὡς τὸ κρασί καὶ ἡ βότκα.

— Ἡ συμβουλὴ σὺς θὰ ἦταν λαμπρά, μεγαλειότατε, ἂν ἡ ἱερὰ Γραφὴ δὲν ἠμπούσε τὸ κάπνισμα, ἀπαντᾷ ὁ

ἡγούμενος.

— Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἐμποδίζει τὸ κάπνισμα;

— Ναι, μεγαλειότατε. Διότι

λέγει: «Οὐχὶ τὰ εἰσερχόμενα ἀλλὰ τὰ ἐξερχόμενα φέρουσιν ἀμαρτίαν». Τὸ κρασί καὶ ἡ βότκα εἰσερχονται εἰς τὸ στόμα ἐνῶ ὁ καπνὸς ἐξερχεται.

Ο Γεώργιος Α' βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, βλέπων ὅτι δούκεις κατὰ τὰ ταξείδια του εἰς Ὀλλανδίαν διέμενον εἰς ξενοδοχεῖα τοῦ παρῳδιστοῦ ἀμαρτῆ, ἀναγκαστικῶς ἐπλήρωσε λογισμοὺς θηριωδῶς ἐξωγαμένους, ἔλβε τὴν ἀπόφασιν τοῦ λοιποῦ νὰ ἀποφύγῃ τὴν παραμονὴν του εἰς τὰ ὀλλανδικὰ ξενοδοχεῖα ἢ τοῦλάχιστον ἂν ὅπου ἰδῇ ποτε ἡτῶ ἡ γαγκῶσιμος νὰ μείνῃ κάποτε σὲ κανὲν ἀπὸ αὐτὰ, νά, παζαρεῦ.

Κάποιον μέρα περνῶν ἀπὸ μίαν πόλιν, ἐπέπιασε. Ἐσταμάτησε τότε τὴν ἄμαξάν του εἰς ἕνα πανδοχεῖον εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς πόλεως καὶ ἐζήτησε τρεῖς ἀυγά βραστά καὶ λίγο ψωμί. Τοῦ τὰ ἔφερυν, ἔφαγε καὶ ἐζήτησε τὸν λογαριασμό.

— Διακόσια φοιρίνια, ἀπήντησε εὐλαβῶς ὑποκλινόμενος ὁ πανδοχεύς.

— Ἐγὼ φρενῶν ὁ βασιλεὺς ἔβαλε τίς φωνές.

— Τί; Διακόσια φοιρίνια τρεῖς ἀυγά; Τόσο σπάνια λοιπὸν εἶναι τὰ ἀυγά, ἐδῶ;

— Ψυχραϊότατος ὁ χωριάτης ἀπήντησε.

— Ὅχι, μεγαλειότατε. Σπάνιοι εἶναι μόνον οἱ βασιλεῖς ἐδῶ.

Ἰταλὸς πρίγκηψ σφετεριζόμενος τὸν τίτλον καὶ τὸ ὄνομα βασιλέως δύο βασιλείων εἰς τὰ ὅποια δὲν κατεῖχεν οὔτε μίαν πιθανὴν τὴν ἠθέλησε κάποια μέραν ἐξευτελίσαι κάποιον πρεσβευτὴ ξένον φέροντα τὸν τίτλον τοῦ μαρκησιού. Τὸν ῥώτησε λοιπὸν δημοσίᾳ.

— Ποῦ γῆς εὐρίσκειται τὸ φεουδόν σας, το μαρκηζιάτὸν σας, κύριε μαρκήσιε;

— Μεταξὺ τῶν δύο... βασιλείων σας, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ πρεσβευτὴς μαρκησιός.

Ὅταν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐδέχοντο εἰς τὰ συσσίτια τῶν νεανίαν ἢ ξένων, τοῦ ἔλεγαν δεικνύοντες τὴν θύραν.

— Τίποτε ἀπὸ ὅ,τι λέγεται ἐδῶ δὲν ἐξερχεται ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὅταν ὁ Βοναπάρτης ὠνομάσθη ἀρχιστράτηγος τῆς στρατιᾶς τῆς Ἰταλίας κάποιος συνάδελφός του τὸν παρετήρησε.

— Εἶσαι πολὺ νέος γιὰ νὰ διοικήσῃς μὴ δολοκλήρη στρατιὰ!

— Δὲν περᾷ εἰ ἀπήντησεν ὁ Βοναπάρτης, ὅταν θὰ γυρίσω ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία θὰ εἶμαι ἀρκετὰ γέρος.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Χόλυγουντ

Σ' ἕνα κινηματογραφικὸ στούντιο τοῦ Χόλυγουντ γυρίζεται τελευταία τὸ φιλμ «Λίγη ἀγάπη ζητῶ μονάχα» μὲ πρωταγωνίστρια τὴν χαριτωμένη ἡθοποιὸν Ἐθελ Μπάρνερ. Ἡ Ἐθελ Μπάρνερ ἦταν πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀκόμη μιὰ ἄσημη μπαλαρινούλα σ' ἕνα μπάρ ἔκτης τάξεως ὅταν τὴν «ἀνεκάλυψε» ἕνας Ἀμερικανὸς σκηνοθέτης καὶ τὴν λανσάρισε ἀμέσως ὡς πρωταγωνίστρια Πραγματικὰ ἡ Ἐθελ ἔδειξε ἐξαιρετικὸν ταλέντον καὶ δλοὶ ἦσαν ἐνθουσιασμένοι μαζί της ὡς τὴν περασμένην ἑβδομάδα πὺδ συνέβη κάτι ἀπρόοπτον. Ὁ σκηνοθέτης, οἱ ἡλεκτρολόγοι ἦσαν δλοὶ στὶς θέσεις τους, καὶ περιμέναν τὴν Ἐθελ γιὰ τὸ «γύρισμα». Περνοῦσε ἡ ὥρα, μὰ ἡ Ἐθελ δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Τηλεφώνησαν σπῆτι της ἄλλα καὶ ἡ καμαριέρα της δὲν ἤξερε νὰ τοὺς διαφωτίσῃ, γιὰτι εἶχε νὰ δῇ τὴν κυρία της ἀπὸ τὴν προηγουμένην τὸ πρωτ.

Καὶ μόνο κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔφθασε ἀπὸ τὴ Γιούμα ἕνα τηλεγράφημα τῆς Ἐθελ μὲ τὸ ὅποιο ἀνῆγγελε τοὺς γάμους της μ' ἕναν... ἐμποροῦ πάλληλον μὲ τὸν ὅποιον ἦταν ἀρραβωνιασμένη ὅταν ἦταν ἀκόμη ἄσημη μπαλαρίνα.

Ἡ Ἐθελ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ παντρευτῇ δλωρ διόλου ἐαφνικὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀποδείξῃ στὸν ἀγαπημένον της ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ μὲ τὸ ἴδιο πάθος καὶ τώρα ἀκόμη πὺδ εἶχε γίνῃ διάσημη.

Ἐτοὶ ἔφυγαν ἀεροπορικῶς νὰ τὴ Γιούμα, δπου οἱ διατυπώσεις τοῦ γάμου εἶναι ἐλάχιστες, καὶ παντρεύτηκαν τὴν ἴδια νύκτα.

Ἡ ἑταιρεία ἔσπευσε ἀμέσως ν' ἀγοράσῃ ἕνα πολυτελέστατον αὐτοκίνητον καὶ νὰ τὸ προσφέρῃ ὡς γαμήλιον δῶρον στοὺς εὐτυχεῖς νεονύμφους.

Ο διάσημος ράπτης τῶν μεγαλειτέρων πρωταγωνιστῶν τοῦ Χόλυγουντ Ἀντριαν, ἔκαμε ἕνα κατάλογον στὸν ὅποιον λέγει τί χρώματα πρέπει νὰ μεταχειρίζεται μὴ γυναῖκα, ἀναλόγως τοῦ τύπου στὸν ὅποιον ἀνήκει.

Ἐτοὶ δὲς ἔχουν τὸν τύπον «τῆς μουσθηριώδους ξανθῆς» ὅπως ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, πρέπει νὰ φοροῦν γκρι, κόκκινα σκοῦρα καὶ δλους τοὺς τύπους τοῦ ρουίγ.

Ἐκεῖνες πὺδ ἔχουν τὸν κλασσικὸν τύπον τῆς ἀμερικανίδος μὲ καστανά μαλλιά καὶ γαλανὰ μάτια ὅπως ἡ Τζοάν Γκράουφορντ πρέπει νὰ προτιμοῦν τὰ μπλέ, τὰ πράσινα, τὰ ρόζ.

Ὅσες εἶναι ξανθές—πλατινὲς ὡς τὴν Τζίν Χαλδου θὰ κολακεύονται πολὺ ἀπὸ τὰ χρώματα ἰβουάρ, χρυσό, θαλασσινά.

Οἱ ξανθὲς πὺδ ἔχουν ἐντονὴν ἀτομικότητα ὅπως ἡ Κόν

Ἡ Τζίν Χάρλδου

λὰ, μὰ ντῆαρ. Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλοι δέκα ἀκόμη Κόνρατ Φάιτ διασκορπισμένοι στὶς τέσσαρες ἄκρες τῆς οἰκουμένης οἱ ὅποιοι τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμὴν, ὁπορευοῦν, γελῶν, βασανίζουν, ἀγατοῦν. Ποιὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς, ὁ ἀληθινὸς Κόνρατ Φάιτ; Πῆτε μου. Δὲν ξέρω καλὰ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, νομίζω ὅμως ὅτι δλοὶ εἶναι ἀληθινοί...

Κι' ἔχει δίκην. Γιατί σὲ κάθε του ταινία βλέπουμε κι' ἕναν διαφορετικὸν Κόνρατ Φάιτ, νὰ παίξῃ μὲ τὴν ζωντανία πὺδ κάθε φορὰ νομίζομε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς.

Ο συμπαθέστατος πρωταγωνιστὴς τῆς «Μασκαράντ» Ἀντολφ Βόλμπρυκ, πὺδ πρωταγωνίστησε καὶ σὸ περίφημον ἔργον τοῦ Ἰουλίου Βέρν «Μιχαὴλ Στρογκόφ» βρίσκεται τώρα σὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ἐκκοιρανιστῇ λίγο.

Σὰς παραθέτομε τὸ εἰκοσιτετράωρον τῆς Σίρλεϋ Τέμπλ. 7 π.μ. — Ἐῶνυμα. Μερικὲς βιαστικὲς γυναικὲς ἀσκήσεις. Πλύσιμο τῶν δοντιῶν. Μπάνιο. 7.15. — Ἐλαφρὸ πρόγευμα ἀποτελούμενον ἀπὸ ἕνα πορτοκάλι καὶ ἕνα φλυτζάνι γάλα. 7.30. — Ἡ Σίρλεϋ ντύνει καὶ ἀποχαιρετᾷ τίς κοῦκλες της. 9. — Ἀρχίζει ἡ ἐργασία. 12. — Πρόγευμα ποικίλλο. 1 μ.μ. — Ἡ Σίρλεϋ ξαναρχίζει τὸ γύρισμα. 3.30. Παιχνίδια στὸν κήπον πὺδ περιβάλλει τὸ περίτερον της σὸ στούντιο. Ἀπογευματινὸ μ' ἕνα φλυτζάνι γάλα. 5. Τέλος τῆς ἐργασίας. Κι' ὕστερα δειπνοῦ σὸ σπῆτι της. 8.10. Τὸ ἀγαπημένο της σκυλλάκι, ὁ Ροῦντι τὴν καληνυχτίζει καὶ ἡ Σίρλεϋ ἀποκοιμάται βαθεῖα.

στὰς Μπέννερ πρέπει νὰ φοροῦν τουρκουάζ, πρασινοκίτρινα, χρυσά. Ὅσες ἔχουν πολὺ «γυναικεῖον τύπον» μὲ χρυσὰ σόξανθα μαλλιά καὶ πράσινα μάτια ὅπως ἡ Ζαννὲτ Μακντόναλ πρέπει νὰ προτιμοῦν τὰ ρόζ τέτ καὶ τὰ ἰβουάρ.

Τέλος οἱ καστανὲς μὲ ἐντονὴν ἀτομικότητα σὰν τὴ Νόρμα Σήρερ, θὰ προτιμήσουν τὰ κίτρινα λεμονιοῦ καὶ τὸ χαλκόχρυσον.

Ἡ μοναδικὴ ἐσκιμῶα στὸρ Μάλα, πὺδ πρωταγωνιστοῦσε σὸ φιλμ «Ἐσκιμῶοι», πέθανε ἀπὸ γρίπη στὴν Γροιλανδία.

Ο Γεωργιανὸς πρίγκηψ Σέργιος Μντιβάνι, πρῶν σύζυγος τῆς Πόλα Νέγκρι, σκοτώθηκε πέφτοντας ἀπὸ τ' ἄλογόν του ἐνῶ ἔπαιζε πόλο.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς τοῦ κινηματογράφου μὲ φιλοσοφικὴν διάθεσιν εἶναι καὶ ὁ Κόνρατ Φάιτ, ὁ πασίγνωστος Γερμανὸς τραγῳδός:

«Ὑπάρχει ἕνας Κόνρατ Φάιτ, ἔλεγε πρὸ ἑβδομάδων σ' ἕναν Ἀμερικανὸν δημοσιογράφον, πὺδ κάθετα τώρα ἀπέναντί σας καὶ σὰς μι-

μάτια, καιδανθά μαλλιά τόσο θυμωμένα. ὅ-
στε θά ἔλεγα κανεῖς ὅτι ἦταν ἕνα χρυσό
σύννεφο τριγύρω στό μέτωπό της.

— Ἀ! φώναξε ὁ ἱππότης, ἐγνώρισατε
τὴν Ροζελίς;

— Μιά κορούλα πού τὴν εἶχαν ἀποθέ-
σει στό νάρθηκα μιάς ἐκκλησίας.

— Κυρία μου! Ἀ, κυρία μου, ξέρετε
δολόκληρη τὴν φρικώδη ἱστορία τῆς Ροζε-
λίς!

— Καὶ περιμαζεύθηκε καὶ ἐσώθη ἀπὸ
τὴ διαδόμπευση ἀπὸ μιά δέσποινα πού
κατὰ τύχην πέρασε ἀπὸ κεῖ;

— Ἡ δέσποινα αὐτὴ, ἦταν ἡ βασιλί-
σσα...

— Ἡ βασίλισσα!!

— Μάλιστα! Καὶ γι' αὐτὸ ἔλεγα ὅτι ἡ
ζωὴ μου τῆς ἀνήκει. Μποροῦσε νὰ τὴν
διαθέσῃ!

— Μάλιστα ἐγνώριζα δολόκληρη αὐτὴν
τὴν ἱστορία ἐκτός ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ παι-
διοῦ πού πρὸ ὀλίγου ἔμαθα. Ἀλλὰ πῶς
κύριε, δὲν ξέρετε τὴν ἀλήθεια. Καὶ κα-
θὼς θὰ ἦταν μιά ἱεροσυλία νὰ φέρετε τὸ
βάρος μιάς εὐγνωμοσύνης πού δὲν ὀφεί-
λετε...

— Κυρία! Κυρία! Τί λέτε;

— Καθὼς αἰσθάνομαι τὴν βαθεῖαν εἰ-
λικρίνειαν σας καὶ ὅτι θὰ ἦταν ὕβρις κα-
τὰ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ νὰ ἀφήσω
νὰ παραπλανηθῇ ἡ καρδιά σας, αὐτὴν
τὴν ἀλήθεια, ὅτι δὴποτε καὶ ἂν μοῦ κο-
στίζῃ θὰ τὴν μάθετε. Ἡ κυρία πού πῆρε
τὸ κορίτσι στὰ χέρια της καὶ τὸ μετέφερε δὲν ἦταν ἡ βα-
σίλισσα! Ἰζαμπώ.

— Ὁ Πασσαβάν ὑπεχώρησε ἕνα βῆμα. Αἰσθάνθηκε τὴν καρ-
διά του σὰν νὰ ἐλευθερώθηκε ἀπὸ κάποιο βάρος. Μιὰ τρο-
πὴν χαρὰ. Τὴ χαρὰ νὰ μὴ χρεωστῇ τίποτε στὴν Ἰζαμπώ,
ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὴν πολεμήσῃ.

— Δὲν ἦταν λοιπὸν ἡ βασίλισσα; Καὶ ποιά ἦταν;

— Εἰγώ! ἀπάντησε ἡ Δούκισσα.

— Ὁ Πασσαβάν ἐκλινε τὸ γόνο μπρὸς στὴ Δούκισσα. Ἡ
καρδιά του κτυποῦσε μέχρι διαρρήξεως. Στὸ μυαλό του
δὲν τοῦ ἐπέεσε οὔτε ἡ μικρότερη ἀμφιβολία. Μεταξὺ
τῶν λόγων τοῦ μάγου Σαῖτάνο καὶ τῆς Δουκίσσης δὲν ὑ-
πῆρχε κανεὶς δισταγμός.

— Ὁ ἱππότης βρῆκε τὸν τρόπον νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ἔτσι
ὥστε νὰ τὴν συγκινήσῃ βαθύτατα.

— Ὅταν θὰ βρῶ ἐκείνην πού ὀνομάζεστε Ροζελίς... εἶπε
ἡ Δούκισσα.

— Ὁ Πασσαβάν ἐσηκώθηκε. Ἡ Δούκισσα ἔβγαλε μιά φωνή.

Δὲν ἀνεγνώριζε πιά αὐτὴ τὴν πελιδνὴ καὶ τρομερὴ μορ-
φή... Σαστισμένος ὁ Πασσαβάν, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί
ἔκανε, ἄρπαξε τὸ χεῖρ τῆς Δουκίσσης καὶ εἶπε.

— Κυρία μου, σὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, στὴν ψυχὴ μου καὶ
στὴν ζωὴ μου, σὰς ἱκετεύω προσέξετε σὲ ὅτι μοῦ λέτε,
γιατὶ μὲ ἀφήνετε νὰ πιστέψω ὅτι, τὸ... ὄνειρον ἀδύνα-
το... νὰ πιστεύω ὅτι ἡ Ροζελίς ζῇ.

— Ναὶ ζῇ!

— Ζῇ! καταραμένη Σαῖτάνο! Δυστυχία σου γιὰ τὸ τρο-
μερὸ σου ψέμμα. Ζωντανή! Λέτε ὅτι ζῇ! πού εἶναι; Τί κά-
νει; Πῶς λέγεται τώρα; Ἀ! κυρία! συγχωρήστε με, βλέ-
πετε... ἡ Ροζελίς... ἦταν ἡ ζωὴ μου...

— Ἡ Ροζελίς ζῇ καὶ βρίσκεται...

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ πόρτα ἀνοιξε βίαια καὶ μπῆκε ὁ

Ἀρμανιάκ, ἀκολούθουμένος ἀπὸ εἴκοσι εὐγενεῖς. Ἐπροχώ-
ρησε πρὸς τὸν ἱππότη καὶ ἔβρυχήθη.

— Κυρία μου, ἔχετε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου πού δεχθή-
κατε καὶ ὁποῖος σὰς μιλά μὲ μιά τόση αἰνέκουστη οἰ-
κειότητα. Ξέρετε τὸ ὄνομά του;

— Τὸ ὄνομά του; ἐφέλιξε ἡ Δούκισσα.

— Δὲν τὸ εἶπε! εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό! Ὁ ἄνθρωπος
πού βρίσκεται μπροστὰ σας, εἶναι ὁ ἱππότης Πασσαβάν.

— Ἡ Δούκισσα ὑπεχώρησε. Ἐκανε μιά κίνηση φρίκης καὶ
ψιθύρισε.

— Ὁ δολοφόνος τοῦ ἀνδρός μου!

— Ὁ Πασσαβάν κατακλίθηκε, ὄρθιος, κυττοῦσε κατὰματα
τὸν Ἀρμανιάκ. Μὲ ἕνα τόνον παγερὸν ἐπρόφερε.

— Ναὶ! Χαριντὶ ἱππότης τοῦ Πασσαβάν! Τέτοιο εἶναι
τὸ ὄνομά μου, αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος μου. Γυῖός τοῦ Πασ-

Ἐνα χεῖρ ἔπιασε τὸν ὄμο τοῦ ἱππότου.

σεβάν τοῦ Γανναίου, καὶ αὐτὸ μόνον ἐγ-
γυῖται γιὰ μίαν. Φυλαχθεῖτε γιὰ κείνο
πού θὰ πῆτε, κύριε, καθὼς καὶ ὅλοι σας
πρόσθεσε μὲ μιά φωνὴ πού ἐαφνικὰ ἐ-
γινε βρυχηθμός. Εἶμαι ὁ Πασσαβάν! Τί
βρίσκετε νὰ φέρετε ἀντίρρηση σ' αὐτό;
Ἡ Δούκισσα τὸν ἄκουγε, τὸν κυττοῦ-
σε, τὸν ἐθαύμαζε καὶ μιά συμπάθεια ἐ-
πνοῦσε μέσα της καὶ τῆς φώναζε. «Ὁχι!
Ὁχι! αὐτὸς δὲν εἶναι δολοφόνος.»

— Πασσαβάν; εἶπε ἀπότομα ὁ Ἀρμα-
νιάκ... Ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος μόλις παρουσιά-
σθη οἱ λησταὶ τοῦ δάσους τοῦ Βινσέν ἀ-
πεσύρθησαν καὶ ἡ βασίλισσα Ἰζαμπώ ἐ-
σώθη;

— Ὁ ἴδιος, ἀπήντησε ὁ ἱππότης Πασ-
σαβάν. Σιωπὴ κύριοι. Γιατὶ ἐδῶ πρόκει-
ται γιὰ κάτι τι περισσότερο ἀπὸ τὴ
ζωὴ μου! Πρόκειται γιὰ τὴν τιμὴ μου,
γιὰ τὸ ὄνομά μου! Ἐλέχθη ὅτι σὸ δά-
σος τοῦ Βινσέν οἱ Γδάρτες ἀπεσύρθησαν
μπροστὰ μου! Εἶναι ψέμμα! ἔφυγαν. Νο-
μίζω ὅτι δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα...

— Πασσαβάν; ἐπανελάβε ὁ Ἀρμα-
νιάκ... Ὁ ἴδιος πού σὲ μιά ἀπὸ τῆς βρα-
δυῆς τῆς ἀκολασίας καὶ τοῦ μεθυστοῦ,
στὶς ὁποῖες ἀρέσκεται ἡ Βαυαρία, μίλη-
σε μυστηριωδῶς μαζί της;

— Μίλησε; Ναὶ! μυστηριωδῶς ὅμως
ὄχι!

— Πασσαβάν; ὁ ἴδιος πού σὲ ἕνα παν-
δοχεῖον τῆς οδοῦ Σαῖν-Μαρτέν, μετε-
χειρίσθη μεδολοπρεπέστατα τοὺς ἀξιο-

τίμους Σκάς, Ὄκεντοβίλ, Κουρτελέζ καὶ Γκύς, δαιμονισμέ-
νες ψυχὲς τοῦ Γιάννη τῆς Βουργώνης;

— Ὁ ἱππότης ἔσκασε στὰ γέλια.

— Γιὰ τὸ κτύπημα, μάλιστα, μεγαλοπρεπῶς καὶ ὁ Γκύν
κάτι μπορεῖ νὰ πῇ γι' αὐτό.

— Μὴ γελᾶτε! εἶπε ὁ Ἀρμανιάκ μὲ ἕνα αὐστηρὸ τόνο.
Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶναι ἡ στιγμή.

— Μπᾶ! ἔκαμε ὁ ἱππότης, τοῦ ὁποῖου τὸ μεῖδιμα εἶχε
κάτι τι τὸ εἰρωνικόν, γελῶ μὲ τὸ θάνατο, μπορῶ καλῶ-
στα νὰ γελάσω καὶ μαζί σας καὶ ἂν δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ζων-
τανὴ θλίψις σὰ βεβαίωσι θὰ γελοῦσα ἀκόμη πιὸ δυνατὰ.
Κυρία μου, μπορεῖτε νὰ συγχωρήσετε αὐτὸ τὸ γέλιο μου.
Μὲ τὴν στάσιν τῶν κυρίων αὐτῶν, προβλέπω ὅτι θὰ εἶναι
τὸ τελευταῖον.

Ἐπεκράτησε κάποια σιγὴ. Στὸ βάθος ἡ Βαλεντίνη ὄρ-
θια κοντὰ σὸ φωτεῖο της. Τρία βήματα μπροστὰ τῆς ὁ
Πασσαβάν, κατακλίθηκε μὲ τοὺς ληστές καὶ ἂν ὑπῆρχε κά-
ποια ἀμφιβολία, αὐτὸ πού συνέβη στὴν ὁδὸν Σαῖν Μαρ-
τέν θὰ ἄρκοῦσε νὰ φανερωθῇ τὴν ἀλήθεια. Εἶναι φίλος
τοῦ κόμματος τοῦ δουκὸς τῆς Βουργώνης οἱ ἄνθρωποι τοῦ
ὁποῖου γιὰ νὰ καλύψουν καλύτερα τὸν κύριον τῶν, προσέ-
ποιήθησαν ὅτι θέλησαν νὰ συλλάβουν αὐτὸν τὸν ἄνθρω-
πον χθὲς τὸ πρωὶ καὶ τὸν ἀφήκαν νὰ φύγῃ. Κύριε Πασσα-
βάν, σὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ψυχὴν σας μπορεῖτε νὰ
ὀρκισθῆτε ὅτι δὲν μπήκατε στὴν ὁδὸν Μπαρμπέτ κατὰ τὴν
νύκτα τοῦ ἐγκλήματος;

— Ὁ Ἀρμανιάκ μὲ αὐστηρὴ φωνὴ εἶπε.

— Κυρία μου καὶ Σεῖς εὐγενεῖς Κύριοι, ἀκούστε. Ὁ
κύριος Πασσαβάν εἶναι φίλος τῆς βασιλείας, ἐχθρὸς τοῦ
νεκροῦ. Συνεταιρίσθη μὲ τοὺς ληστές καὶ ἂν ὑπῆρχε κά-
ποια ἀμφιβολία, αὐτὸ πού συνέβη στὴν ὁδὸν Σαῖν Μαρ-
τέν θὰ ἄρκοῦσε νὰ φανερωθῇ τὴν ἀλήθεια. Εἶναι φίλος
τοῦ κόμματος τοῦ δουκὸς τῆς Βουργώνης οἱ ἄνθρωποι τοῦ
ὁποῖου γιὰ νὰ καλύψουν καλύτερα τὸν κύριον τῶν, προσέ-
ποιήθησαν ὅτι θέλησαν νὰ συλλάβουν αὐτὸν τὸν ἄνθρω-
πον χθὲς τὸ πρωὶ καὶ τὸν ἀφήκαν νὰ φύγῃ. Κύριε Πασσα-
βάν, σὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ψυχὴν σας μπορεῖτε νὰ
ὀρκισθῆτε ὅτι δὲν μπήκατε στὴν ὁδὸν Μπαρμπέτ κατὰ τὴν
νύκτα τοῦ ἐγκλήματος;

— Στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ψυχὴ μου ὀρκίζομαι ὅτι
κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος βρέθηκα ὄχι μόνον στὴν
ὁδὸν Μπαρμπέτ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ κοντὰ στὸν εὐγενὴ
δούκα.

Ἡ σιωπὴ ὑπῆρξε κάτι τὸ τρομερόν! ἀλλὰ ὁ Πασσα-
βάν ἐξακολούθησε.

— Περιμένετε!.. περιμένετε. Νὰ πῆτε δυνατὰ ἐκεῖνο πού
σκέπτεσθε.

— Ἰδοὺ! εἶπε ὁ Ἀρμανιάκ. Σκέπτομαι ὅτι εἰσθε ὁ δο-
λοφόνος τοῦ ἐξαδέλφου μου δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης! Αὐτὴ
δὲν εἶναι καὶ ἡ γνώμη σας, εὐγενεῖς κύριοι;

— Μάλιστα! ἀπήντησε μὲ μιά φωνὴ ἡ ὁμάς τῶν εὐγενῶν.

— Ποῖας τιμωρίας εἶναι ἄξιος ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

(Ἀκολουθεῖ)

Δραματικά διηγήματα

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ συζύγου

Ζάν Μακντόναλτ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς ἀναδου-
λειᾶς, ὁ πλανόδιος μικρέμπορος
ψιλικῶν Χένρυ Μπλάκ συνήντησε
τὸν πιὸ περίεργο πελάτη του.

Τὸν φώναξε σὸ σπῆτι του, ῥώ-
τησε τ' ὄνομά του, ἂν ἔχη ἄδεια ἐ-
ξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του
καὶ σὸ τέλος τοῦ πρότεινε ν' ἀλ-
λάξουν ἐπάγγελμα ἡ μάλλον θέση:
Δηλαδή ὁ πελάτης νὰ γίνῃ μικρο-
πωλητὴς καὶ ὁ Χένρυ Μπλάκ νὰ
γίνῃ ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ σπιτιοῦ.
Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ θὰ γινόταν μόνον
γιὰ λίγες μέρες. Ὁ Μπλάκ ἔαφνιά-
στηκε, ἀλλὰ οἱ δέκα λίρες πού τοῦ
ὑποσχόταν γι' αὐτὴ τὴν μεταβολὴ
τὸν ἔκαναν ν' ἀφήσῃ κάθε ἐνδοια-
σμό του. Δέχθηκε.

Ἀφοῦ ἐκλείσαν τὴ συμφωνία ὁ
περίεργος οἰκοδεσπότης ἔδειξε στὸν
Μπλάκ τὰ διαμερίσματα τοῦ σπι-
τιοῦ του καὶ τοῦ δήλωσε πῶς ἦταν
ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει κατὰ
τὴν ἀπουσία του: νὰ φάῃ νὰ πῇ νὰ
καπνίσῃ. Ὑπῆρχαν ἅπ' ὅλα σὸ
σπίτι.

Ἀντήλλαξαν τὰ ρούχα τους καὶ
ὅταν ὁ οἰκοδεσπότης ἔφυγε, ὁ
Μπλάκ κατὰκοπος ἅπ' τοὺς δρό-
μους τῆς ἡμέρας ἔφαγε κάτι στὴν
κουζίνα καὶ ἄμεσως ὕστερα ἔπεσε
καὶ κοιμήθηκε.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὅταν ξύπνησε, ἡ
πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ κάμῃ
μιὰν ἐπιθεώρηση σὲ ὅλα τὰ διαμε-
ρίσματα. Βγῆκε σὸ χῶλ, μπῆκε στὰ δωμάτια καὶ τέ-
λος κατὰλήξε στὴν τραπεζαρία. Παντοῦ ἐπικρατοῦ-
σε ἀκαταστασία. Τὸ βλέμμα του σταμάτησε πάνω ἀπὸ
τὸ τζάκι, ὅπου κρεμόταν ἕνα μεγάλο κάδρο μὲ τὴν
ὄψη γυρισμένη πρὸς τὸν τοῖχο. Τόπιασε καὶ τὸ γύ-
ρισε ἀπὸ τὴν καλὴ καὶ εἶδε τὴν δολοφονητὴν εἰκόνα
μιάς γυναίκας 25—30 χρονῶν.

— Κάπου τὴν γνωρίζω αὐτὴ τὴ γυναῖκα, μουρ-
μούρησε σκεπτικὸς. Μπράβο! Αὐτὴ εἶναι! Κάθεται
στὴν Μίρφορντ Ἀβεν. Χτὲς τῆς πούλησα τρία τσι-
μπιδάκια γιὰ τὰ μαλλιά της.

Ὅταν ἔφτασε τὸ βράδυ ὁ Μπλάκ ἄρχισε ν' ἀ-
νησυχῇ. Μήπως εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κανένα τρελλό;

Βρισκόταν στὴν κουζίνα, ὅταν εἶδε τὸν οἰκοδε-
σπότη νὰ μπαίνει μέσα. Στὸ ἕνα χεῖρ κράταγε μιά
ἀναμμένη λάμπα καὶ στὸ ἄλλο τὰ ρούχα τοῦ Μπλάκ.

— Ἐμπρός, ἀλλάξτε τὸν διέταξε. Καὶ δρόμο, γιατί
περιμένω κάποιον ἐπισκέπτη. Νά, πάρε καὶ τὶς δέκα
λίρες. Ἡ βαλίτσα καὶ ἡ ἄδεια σου βρισκόνται σὸ
χῶλ.

Ὁ μυστηριώδης οἰκοδεσπότης πού ἐπέστρεψε γιὰ
νὰ διωθῇ τόσο ἀπότομα τὸν Μπλάκ εἶχε περάσει τὴν
προηγούμενὴ νύκτα σ' ἕνα ὑποπτο ξενοδοχεῖο. Ἀπ' ἐκεῖ
ἔφυγε κατὰ τὰ χαράμματα μὲ τὴ βαλίτσα τὸν
Μπλάκ σὸ χεῖρ, καὶ ὅταν βράδυναι ὑπῆκε προ-
σέχοντας μὴ τὸν δοῦν, σὲ ἕνα σπῆτι στὴν Μίρφορντ
Ἀβεν. Ἀνέβηκε τὶς σκάλες μὲ τὶς ἴδιες προφυλάξεις καὶ χτύπη-
σε τὴν πόρτα ἐνὸς διαμερίσματος. Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ
στὸ κατώφλι φάνηκε μιά γυναῖκα μὲ ὠραῖο πρόσωπο καὶ ἀγαλμα-
τένιο κορμί. Ἡ ἴδια γυναῖκα τῆς εἰκόνας πούχε τυραννήσει τὴν
μνήμη τοῦ Μπλάκ.

— Ἐστέλι ψιθύρισε βραχνά.

— Ἐσὺ! ἔκαμε ἡ γυναῖκα.

Ὁ ψευτομικροπωλητὴς προχώρησε στὸν διάδρομο καὶ ἔκαμε νὰ
τὴν ἀγκαλιάσῃ.

— Μὴν μ' ἀγγίζεις! φώναξε ἡ γυναῖκα.

— Μὴν μ' ἀγγίζεις! φώναξε ἡ γυναῖκα.

— Μὴν μ' ἀγγίζεις! φώναξε ἡ γυναῖκα.

— Μὴν μ' ἀγγίζεις! φώναξε ἡ γυναῖκα.

— Μὴν μ' ἀγγίζεις! φώναξε ἡ γυναῖκα.

— Μὴν μ' ἀγγίζεις! φώναξε ἡ γυναῖκα.

— Μὴν μ' ἀγγίζεις! φώναξε ἡ γυναῖκα.

Ἦταν μιά γυναῖκα μὲ ἀγαλματένιο κορμί

— Νὰ μὴν σ' ἀγγίξω, ἔ; Μάθε, λοιπόν, ὅτι γι'
αὐτὸ ἦρθα. Νὰ σ' ἀγγίξω! Ἀλλὰ γιὰ τελευταία φο-
ρά, κι' ἔτσι κανεῖς, οὔτε ὁ πολῦτιμος Λώρενς σου
δὲν θὰ ζητήσῃ νὰ σὲ ξαναγγίξῃ.

Καὶ ὁρμώντας ἐπάνω της τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸν
λαιμό. Σὲ λίγα λεπτά ἡ ἄτυχη γυναῖκα κοιτόταν

στραγγαλισμένη καὶ ὁ δολοφόνος
ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ τὸ λαιμὸ της ἕνα
κολλιὲ πού φοροῦσε καὶ τὴν κτύπησε
στὴν βαλίτσα καὶ βγῆκε ἔξω χωρὶς
νὰ τὸν δῇ κανεῖς.

Μετά τὴν ἀναχώρηση τοῦ Μπλάκ
ὁ δολοφόνος μπῆκε στὴν κρεββα-
τοκάμαρά του γιὰ ν' ἀλλάξῃ.

Ἀθελά του τὸ βλέμμα του ἔ-
πεσε στὴν εἰκόνα.

Ἐνα οἶγος προμαντευτικὸ μιάς
καρδιακῆς προσβολῆς διέτρεξε ὅλο
τοῦ τὸ σῶμα. Βλαστήμησε καὶ μὲ
τὰ δάχτυλά του τῆς ἔβγαλε τὰ μά-
τια πού τὸν κύτταζαν μὲ τὸ ἴδιο
βλέμμα πού εἶχε ὅταν τὴν ἐπινε.

Ξαφνικὰ ἔνοιωσε νὰ τρυπᾷ τὸ στή-
θος του κατὰ σὰν μαχαιριὰ. Κάθησε

στὸ κρεβάτι. Ἡ ἀναπνοὴ του κοβόταν.

Σήκωσε τὸ βλέμμα του καὶ ἀντικρύζοντας
τὸ κάδρο τῆς γυναίκας πού τὸν κύτταξε μέσα
ἀπὸ τὶς δυὸ σκοτεινὲς τρύπες τῶν ματιῶν της
σὰν νεκροκεφαλὴ, ἄφησε μιά κραυγὴ καὶ ἔ-
πεσε ἀναίσθητος.

Μόλις βγῆκε σὸ δρόμο ὁ Μπλάκ ἔκαμε
τὴν σκέψη νὰ πάῃ σὸ σπῆτι τῆς γυναίκας πού

εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ προχθὲς τὰ τρία τσιμπιδάκια. Μόλις
μπῆκε μέσα βρέθηκε ἀντίκρου σ' ἕνα πόλισμαν ὁ ὁποῖος
τὸν ὡδήγησε στὴν κουζίνα ὅπου βρισκόνταν κι' ἄλλοι
ἀστυνομικοί. Ἐκεῖ τοῦ πῆραν τὴν βαλίτσα.

— Τί εἶν' αὐτό; φώναξε ἐντρομος ὁ πόλισμαν τρα-
βώντας ἀπὸ μέσα τὸ κολλιέ.

Ὁ Μπλάκ τᾶχασε. Στὸ μεταξύ πλησίασε ἕνας κύριος
ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε τὸ κόσμημα. Ἦταν ὁ Λώρενς, ὁ
ἄνδρας τοῦ θύματος.

Δικό της εἶναι, εἶπε. Τὸ φοροῦσε σήμερα τὸ πρωὶ
ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπῆτι.

— Δὲν ξέρω πῶς βρέθηκε αὐτὸ τὸ κολλιέ στὴν βα-
λίτσα μου, εἶπε ὁ Μπλάκ μὲ εἰλικρίνεια, πιθανὸν νὰ τὸ
ἔβαλε ὁ ἄνθρωπος σὸ σπῆτι τοῦ

ὁποῖου διανυκτέρευσα. Μὲ λίγα λό-
για ἐξηγήσε στους ἀστυνομικοὺς
τὴν περπέτειά του.

Ἐπειτα ἀπὸ τρία λεπτά ὁ Μπλάκ
ὡδηγοῦσε τοὺς ἀστυνομικοὺς στὴν
κρεββατοκάμαρά τοῦ μυστηριώδους
σπιτιοῦ.

Πάνω σὸ κρεβάτι ἀντίκρυσαν
τὸν ἄνθρωπον πού ἐπτοῦσαν στὸν
ἐπιθανάτιο ρόγχο του.

— Συμφόρησις ψιθύρισε ἕνας ἀστυνομικός. Καὶ ὑψώνοντας τὰ
μάτια του πρὸς τὸ μέρος τοῦ τζακιοῦ εἶδε — ὅπως εἶχε πεῖ ὁ
Μπλάκ — τὴν φωτογραφία τῆς δολοφονημένης γυναίκας, πού ἀπὸ
τὶς δυὸ τρύπες τῶν ματιῶν της κύτταξε θριαμβευτικὰ τὸν ἄνθρω-
πο πού ψυχοσπαστοῦσε σὸ κρεβάτι.

Τὸ σβυσμένο βλέμμα τοῦ ἦταν καρφωμένο μὲ μῖσος σὸ πορ-
τραῖτο τῆς γυναίκας τοῦ πού τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ ἀκο-
λουθήσῃ ἕνα ἄλλον.

— Σβυσμένο βλέμμα τοῦ ἦταν καρφωμένο μὲ μῖσος σὸ πορ-
τραῖτο τῆς γυναίκας τοῦ πού τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ ἀκο-
λουθήσῃ ἕνα ἄλλον.

— Σβυσμένο βλέμμα τοῦ ἦταν καρφωμένο μὲ μῖσος σὸ πορ-
τραῖτο τῆς γυναίκας τοῦ πού τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ ἀκο-
λουθήσῃ ἕνα ἄλλον.

— Σβυσμένο βλέμμα τοῦ ἦταν καρφωμένο μὲ μῖσος σὸ πορ-
τραῖτο τῆς γυναίκας τοῦ πού τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ ἀκο-
λουθήσῃ ἕνα ἄλλον.

— Σβυσμένο βλέμμα τοῦ ἦταν καρφωμένο μὲ μῖσος σὸ πο

ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Τὸ τραῖνο πήγαινε ἀπὸ τὴς Βρυξέλλας στὴν Ὀστάνδη μὲ ἡλαττωμένη ταχύτητα. Ὁ Φένιστερ εἶχε ἀποκοιμηθῇ στὸ διαμέρισμά του τῆς δευτέρας θέσεως καὶ σὰν στ' ὄνειρό του ἀντελήφθη μιά χωρική ἐπιβάτιδα ποὺ ἀνέβηκε στὸ τραῖνο σ' ἕναν ἐνδιάμεσο σταθμὸ καὶ ἦρθε καὶ κάθησε ἀπέναντί του.

— Συγγνώμην, κύριε, τοῦ εἶπε μόλις εἶδε ὅτι τοῦ τάρανξε τὸν ὕπνο.
— Μὴν ἐνοχλήσθε, ἀπήντησε ὁ Φένιστερ.
— Βλέπω μιλάτε ἀγγλικά, παρατήρησε ἡ χωρική. Ἐγώ, τὰ ξῶμαι, κύριε, ἀπὸ ἕναν Ἀγγλο ζωγράφου ποὺ ἔμενε ἀρκετὰ χρόνια στὸ σπίτι τῆς θείας μου, καὶ μοῦ ἔκανε μαθήματα ἐπειδὴ ἦταν φτωχός. Τώρα διώκεται ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ πάω στὴν Ὀστάνδη. Πρέπει νὰ ἐργασθῶ κάπου.

Ἄνοιξε τὴν τσάντα της καὶ ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα σημείωμα.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε νυσταγμένα ὁ Φένιστερ.
— Εἶναι ἡ διεύθυνσις τῆς πανσιόν ποὺ μοῦ συνέστησαν... νὰ πάω νὰ μείνω. Θάχτει τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δείξετε τὸ μέρος μόλις φθάσουμε ἐκεῖ.

— Εὐχαριστῶς...
— Ἐξάφιν τὸ τραῖνο σταμάτησε καὶ σὲ λίγο στὸ ἴδιο τραῖνο, μῆκε μιά μαυροντυμένη κυρία. Ἡ κοπέλλα τῆς ἔτραβηξε καὶ ὕστερα κατέβασε ἀπ' τὸ διχτυωτὸ ἕνα μικρὸ καλάθι σκεπασμένο μ' ἕνα πανί. Τὸ ξεσκέπασε καὶ ἐβγαλε ἀπὸ μέσα δυὸ-τρία μῆλα καὶ ἕνα μεγάλο τσαμπὶ σταφύλια.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, εἶπε στὸν κατασκευτὸ συνεπιβάτη της, τὰ ἔκοψα σήμερα τὸ πρωτὶ

Ὁ νέος, γὰρ νὰ μὴ τὴ δυσχερῆσθῃ, τὰ πῆρε εὐχαρίστως καὶ ἐβγαλε δυὸ ρόγες στὸ στόμα του, νυσταγμένος όμως καθὼς ἦταν ἀποκοιμήθηκε ξανά.

Ξύπνησε ἀπὸ τὸ ἄποτομο τράνταγμα ποὺ ἔκανε σταματώντας ἀπὸτομα τὸ τραῖνο. Ἐρρίξε μιά ματιὰ γύρω του καὶ εἶδε ὅτι βρισκόταν μόνος στὸ διαμέρισμα. Τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ δίκτυο καὶ τρυμαγμένους ἄφησε μιά κραυγή. Ἡ βαλίτσα του εἶχε ἐξαφανισθεῖ!

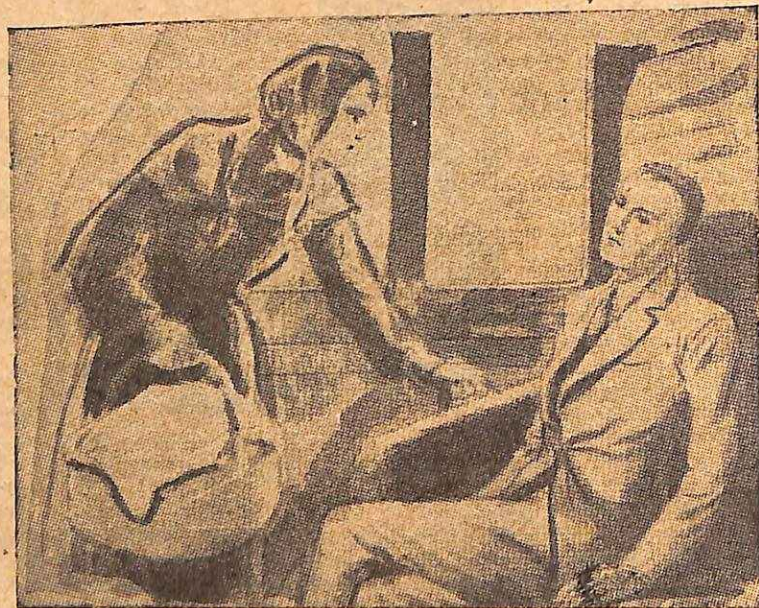
Θὰ τὴν εἶχε κλέψει φαίνεται ἡ νέα χωρική. Κατέβηκε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ τραῖνο. Ἡ ἀπώλεια τῆς βαλίτσας του τὸν κατέστρεψε. Μέσα κεῖ βοσκοῦσαν ἕνα σπουδαίωτοτο ἔγγραφο γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ ὁποῖου ὁ συνταγματάρχης Σέρ Μπαζιλ,

τῆς Ἰντέλιτζαν Σέρβις, εἶχε διαλέξει αὐτὸν ἀνάμεσα σὲ τρεῖς ἄλλους πρᾶκτορας. Ἦταν φανερό πὼς εἶχε πέσει θύμα ἄλλων κατασκοπῶν ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐλάττωνε κοθόλου τὴν εὐθύνην του ἀπέναντι τῶν προϊσταμένων του.

Βγήκε ἀπ' τὸ σταθμὸ καὶ προχώρησε μέσσω στὴ πόλιν. Βοδίζε ζαλισμένος ὥσπου ἔφθασε σὲ κάποιον ξενοδοχεῖο. Μῆκε μέσα καὶ ζήτησε ἕνα δωμάτιο. Ἡ ἴδια παράξενη νύστα, ποὺ τὸν κατεῖχε στὸ τραῖνο τὸν κυριεύει πάλι καὶ παρὰ τὴν ψυχολογικὴ κατάσταση ποὺ βρισκόταν ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τὸ πρωτὶ σὰν ξύπνησε τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι κάποια κυρία τὸν περιμένει στὸ χῶλ. Μὲ μιά ξαφνικὴ ἐλπίδα στὴν ψυχὴ ἔτρεξε κάτω, καὶ ἐκπληκτὸς βρέθηκε μπροστὰ στὴ μαυροντυμένη κυρία ποὺ εἶχε μπεῖ στὸ τραῖνο, σ' ἕναν ἐνδιάμεσο σταθμὸ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς συνομιλοῦσε μὲ τὴν χωρική.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος; τὴν ἔρωτησε ὁ

Ἡ κοπέλλα πῆρε τὴ βαλίτσα

Ὁ Φένιστερ κύτταξε τὴ νέα πνιγμένη ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνηση. Χίλια λόγια εὐχαριστίας ἐρχόταν στὸ στόμα του χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀρθρώσῃ λέξη.

εἶναι ὀργά. Καὶ γυρίζοντας σήκωσε ἅπὸ μιά πολυθρόνα τὴ βαλίτσα του.

Ὁ Φένιστερ τὴν ἄρπαξε μὲ λαχτάρια καὶ ἔκανε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

— Εἶναι ἄδεια, κύριε, τὸν πρόλαβε ἡ ἀγνωστὴ γυναίκα. Ἐταῖ τὴν βρήκε ὁ ἀδελφός μου κοντὰ στὸ σταθμὸ, μαζί μ' ἕνα σημείωμα, ποὺ γράφε τὴ διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου σας.

— Εὐχαριστῶ, ἔκαμε ὁ Φένιστερ, ἀφηρημένος μὴ ζητώντας νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξο πὼς ἔξεραν τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενε.

— Ὁ ἀδελφός μου, ἦταν ἀπασχολημένος, ἐξακολουθῆσε ἡ κυρία καὶ γι' αὐτὸ σᾶς τὴν ἔφερα ἐγὼ χωρὶς νὰ φαντάζομαι διηθὰ συναντοῦσα τὸν συνταγματάρχην μου τοῦ τραίνο.

Ἡ κυρία προφανῶς εἶχε διάθεση γιὰ συζήτηση ἀλλὰ τὸ μυαλό τοῦ Φένιστερ ἔτρεχε ἄλλου. Γι' αὐτὸ μὴ ἀνακούφισεν τὴν εἶδε νὰ τὸν ἀποχαιρετᾷ ἐπὶ τέλους καὶ νὰ φεύγῃ.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό του, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιά ἐκπληξη. Πάνω στὸ κρεβάτι του ἦταν σκορπισμένα ὅλα τὰ περιεχόμενα τῆς βαλίτσας του!

Ἐψάξε μὲ συγκίνηση ἀνάμεσα σ' αὐτά, ἀλλὰ μὲ ὀδύνη διεπίστωσε ὅτι ὁ ἐμπιστευτικὸς φάκελλος ἔλειπε!

Ἦταν φανερό πὼς ὁ ἀτυχὸς εἶχε πέσει στὰ χέρια ἄλλων πολλῶ ἐπιτηδεῶν ἀπ' αὐτὸν μὲ τοὺς ὁποίους δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀναμετρηθῇ.

Ἀποφασισμένος νὰ ὑποστῇ καρτερικὰ τὸ μοιραῖο μάζεψε τὰ χαρτιά του καὶ πῆρε βιαστικὰ τὸ δρόμο γιὰ τὸ Λονδίνο.

Σ' ὅλο τὸ ταξίδι βασάνιζε τὸ μυαλό του νὰ βρῇ μιά δικαιολογία ποὺ νὰ ἐλ φρῶνε ὅπωςδὴποτε τὴ θέση του. Ἀλλὰ ποῖα δικαιολογία θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ κἀνῃ τοὺς προϊσταμένους του νὰ συγχωρήσουν τὴν ἀμέλειά του;

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη πέρασε τὸ κατῶφλι τοῦ μεγάρου τῆς Ἰντέλιτζαν Σέρβις καὶ προχώρησε στὰ γραφεῖα.

Μῆκε σὲ ἰδιαίτερα γραφεῖα τοῦ σέρ Μπαζιλ δπου τὸν ὑποδέχθηκε ἡ γραμματεὺς τοῦ συνταγματάρχου τὴν ὁποίαν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ.

Κυττάζοντάς τὴν ὁμῶς ἄφησε μιά κραυγὴ ἐκπληξέως. Ἦταν ἡ νέα χωρική τοῦ τραίνου!

— Ἀκριβῶς! ἐπιβεβαίωσε ἡ γραμματεὺς, εἰμαι ἡ νέα ποὺ σᾶς προσέφερε τὰ μῆλα καὶ τὰ σταφύλια μὲ τὸ ναρκωτικό. Εἶχα ἐντολὴ νὰ σᾶς κλέψω τὸ ἐμπιστευτικὸ ἔγγραφο ὅπὸ τὴ βαλίτσα γιατί, σύμφωνα μὲ τὴς πληροφορίες μας, θὰ σᾶς τὸ ἔλεβαν οἱ ἐχθροὶ μας. Ὅπως κ' ἔγινε Ὅταν ὁμῶς εἶδαν, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴ βαλίτσα, διηγήτοῦσαν, σᾶς τὴν ἔφεραν ἄδεια καὶ σᾶς παρέσυραν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ὡς γιὰ νὰ ψάξουν ἐκεῖ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἐρεῦνησε στὸ δωμάτιό σας εἶχε μαζί του καὶ τ' ἄλλα περιεχόμενα τῆς βαλίτσας γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν εἰσοδο τοῦ ἐκεῖ ἂν ἔβανα γυρίζατε ἀπρόοπτα. Τώρα τὸ ἔγγραφο βρῆκεται στὰ χέρια μου. Πάρτε το, εἶπα στὸν συνταγματάρχην.

Ἦταν ὁ Φένιστερ ποὺ εἶπε αὐτὰ. Ἦταν ἡ νέα χωρική τοῦ τραίνου!

— Ἀκριβῶς! ἐπιβεβαίωσε ἡ γραμματεὺς, εἰμαι ἡ νέα ποὺ σᾶς προσέφερε τὰ μῆλα καὶ τὰ σταφύλια μὲ τὸ ναρκωτικό. Εἶχα ἐντολὴ νὰ σᾶς κλέψω τὸ ἐμπιστευτικὸ ἔγγραφο ὅπὸ τὴ βαλίτσα γιατί, σύμφωνα μὲ τὴς πληροφορίες μας, θὰ σᾶς τὸ ἔλεβαν οἱ ἐχθροὶ μας. Ὅπως κ' ἔγινε Ὅταν ὁμῶς εἶδαν, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴ βαλίτσα, διηγήτοῦσαν, σᾶς τὴν ἔφεραν ἄδεια καὶ σᾶς παρέσυραν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ὡς γιὰ νὰ ψάξουν ἐκεῖ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἐρεῦνησε στὸ δωμάτιό σας εἶχε μαζί του καὶ τ' ἄλλα περιεχόμενα τῆς βαλίτσας γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν εἰσοδο τοῦ ἐκεῖ ἂν ἔβανα γυρίζατε ἀπρόοπτα. Τώρα τὸ ἔγγραφο βρῆκεται στὰ χέρια μου. Πάρτε το, εἶπα στὸν συνταγματάρχην.

Ἦταν ὁ Φένιστερ ποὺ εἶπε αὐτὰ. Ἦταν ἡ νέα χωρική τοῦ τραίνου!

— Ἀκριβῶς! ἐπιβεβαίωσε ἡ γραμματεὺς, εἰμαι ἡ νέα ποὺ σᾶς προσέφερε τὰ μῆλα καὶ τὰ σταφύλια μὲ τὸ ναρκωτικό. Εἶχα ἐντολὴ νὰ σᾶς κλέψω τὸ ἐμπιστευτικὸ ἔγγραφο ὅπὸ τὴ βαλίτσα γιατί, σύμφωνα μὲ τὴς πληροφορίες μας, θὰ σᾶς τὸ ἔλεβαν οἱ ἐχθροὶ μας. Ὅπως κ' ἔγινε Ὅταν ὁμῶς εἶδαν, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴ βαλίτσα, διηγήτοῦσαν, σᾶς τὴν ἔφεραν ἄδεια καὶ σᾶς παρέσυραν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ὡς γιὰ νὰ ψάξουν ἐκεῖ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἐρεῦνησε στὸ δωμάτιό σας εἶχε μαζί του καὶ τ' ἄλλα περιεχόμενα τῆς βαλίτσας γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν εἰσοδο τοῦ ἐκεῖ ἂν ἔβανα γυρίζατε ἀπρόοπτα. Τώρα τὸ ἔγγραφο βρῆκεται στὰ χέρια μου. Πάρτε το, εἶπα στὸν συνταγματάρχην.

Ἦταν ὁ Φένιστερ ποὺ εἶπε αὐτὰ. Ἦταν ἡ νέα χωρική τοῦ τραίνου!

— Ἀκριβῶς! ἐπιβεβαίωσε ἡ γραμματεὺς, εἰμαι ἡ νέα ποὺ σᾶς προσέφερε τὰ μῆλα καὶ τὰ σταφύλια μὲ τὸ ναρκωτικό. Εἶχα ἐντολὴ νὰ σᾶς κλέψω τὸ ἐμπιστευτικὸ ἔγγραφο ὅπὸ τὴ βαλίτσα γιατί, σύμφωνα μὲ τὴς πληροφορίες μας, θὰ σᾶς τὸ ἔλεβαν οἱ ἐχθροὶ μας. Ὅπως κ' ἔγινε Ὅταν ὁμῶς εἶδαν, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴ βαλίτσα, διηγήτοῦσαν, σᾶς τὴν ἔφεραν ἄδεια καὶ σᾶς παρέσυραν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ὡς γιὰ νὰ ψάξουν ἐκεῖ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἐρεῦνησε στὸ δωμάτιό σας εἶχε μαζί του καὶ τ' ἄλλα περιεχόμενα τῆς βαλίτσας γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν εἰσοδο τοῦ ἐκεῖ ἂν ἔβανα γυρίζατε ἀπρόοπτα. Τώρα τὸ ἔγγραφο βρῆκεται στὰ χέρια μου. Πάρτε το, εἶπα στὸν συνταγματάρχην.

Ἦταν ὁ Φένιστερ ποὺ εἶπε αὐτὰ. Ἦταν ἡ νέα χωρική τοῦ τραίνου!

— Ἀκριβῶς! ἐπιβεβαίωσε ἡ γραμματεὺς, εἰμαι ἡ νέα ποὺ σᾶς προσέφερε τὰ μῆλα καὶ τὰ σταφύλια μὲ τὸ ναρκωτικό. Εἶχα ἐντολὴ νὰ σᾶς κλέψω τὸ ἐμπιστευτικὸ ἔγγραφο ὅπὸ τὴ βαλίτσα γιατί, σύμφωνα μὲ τὴς πληροφορίες μας, θὰ σᾶς τὸ ἔλεβαν οἱ ἐχθροὶ μας. Ὅπως κ' ἔγινε Ὅταν ὁμῶς εἶδαν, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴ βαλίτσα, διηγήτοῦσαν, σᾶς τὴν ἔφεραν ἄδεια καὶ σᾶς παρέσυραν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ὡς γιὰ νὰ ψάξουν ἐκεῖ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἐρεῦνησε στὸ δωμάτιό σας εἶχε μαζί του καὶ τ' ἄλλα περιεχόμενα τῆς βαλίτσας γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν εἰσοδο τοῦ ἐκεῖ ἂν ἔβανα γυρίζατε ἀπρόοπτα. Τώρα τὸ ἔγγραφο βρῆκεται στὰ χέρια μου. Πάρτε το, εἶπα στὸν συνταγματάρχην.

Ἦταν ὁ Φένιστερ ποὺ εἶπε αὐτὰ. Ἦταν ἡ νέα χωρική τοῦ τραίνου!

— Ἀκριβῶς! ἐπιβεβαίωσε ἡ γραμματεὺς, εἰμαι ἡ νέα ποὺ σᾶς προσέφερε τὰ μῆλα καὶ τὰ σταφύλια μὲ τὸ ναρκωτικό. Εἶχα ἐντολὴ νὰ σᾶς κλέψω τὸ ἐμπιστευτικὸ ἔγγραφο ὅπὸ τὴ βαλίτσα γιατί, σύμφωνα μὲ τὴς πληροφορίες μας, θὰ σᾶς τὸ ἔλεβαν οἱ ἐχθροὶ μας. Ὅπως κ' ἔγινε Ὅταν ὁμῶς εἶδαν, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴ βαλίτσα, διηγήτοῦσαν, σᾶς τὴν ἔφεραν ἄδεια καὶ σᾶς παρέσυραν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ὡς γιὰ νὰ ψάξουν ἐκεῖ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἐρεῦνησε στὸ δωμάτιό σας εἶχε μαζί του καὶ τ' ἄλλα περιεχόμενα τῆς βαλίτσας γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν εἰσοδο τοῦ ἐκεῖ ἂν ἔβανα γυρίζατε ἀπρόοπτα. Τώρα τὸ ἔγγραφο βρῆκεται στὰ χέρια μου. Πάρτε το, εἶπα στὸν συνταγματάρχην.

Ἦταν ὁ Φένιστερ ποὺ εἶπε αὐτὰ. Ἦταν ἡ νέα χωρική τοῦ τραίνου!

— Ἀκριβῶς! ἐπιβεβαίωσε ἡ γραμματεὺς, εἰμαι ἡ νέα ποὺ σᾶς προσέφερε τὰ μῆλα καὶ τὰ σταφύλια μὲ τὸ ναρκωτικό. Εἶχα ἐντολὴ νὰ σᾶς κλέψω τὸ ἐμπιστευτικὸ ἔγγραφο ὅπὸ τὴ βαλίτσα γιατί, σύμφωνα μὲ τὴς πληροφορίες μας, θὰ σᾶς τὸ ἔλεβαν οἱ ἐχθροὶ μας. Ὅπως κ' ἔγινε Ὅταν ὁμῶς εἶδαν, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴ βαλίτσα, διηγήτοῦσαν, σᾶς τὴν ἔφεραν ἄδεια καὶ σᾶς παρέσυραν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ὡς γιὰ νὰ ψάξουν ἐκεῖ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἐρεῦνησε στὸ δωμάτιό σας εἶχε μαζί του καὶ τ' ἄλλα περιεχόμενα τῆς βαλίτσας γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν εἰσοδο τοῦ ἐκεῖ ἂν ἔβανα γυρίζατε ἀπρόοπτα. Τώρα τὸ ἔγγραφο βρῆκεται στὰ χέρια μου. Πάρτε το, εἶπα στὸν συνταγματάρχην.

Ἦταν ὁ Φένιστερ ποὺ εἶπε αὐτὰ. Ἦταν ἡ νέα χωρική τοῦ τραίνου!

— Ἀκριβῶς! ἐπιβεβαίωσε ἡ γραμματεὺς, εἰμαι ἡ νέα ποὺ σᾶς προσέφερε τὰ μῆλα καὶ τὰ σταφύλια μὲ τὸ ναρκωτικό. Εἶχα ἐντολὴ νὰ σᾶς κλέψω τὸ ἐμπιστευτικὸ ἔγγραφο ὅπὸ τὴ βαλίτσα γιατί, σύμφωνα μὲ τὴς πληροφορίες μας, θὰ σᾶς τὸ ἔλεβαν οἱ ἐχθροὶ μας. Ὅπως κ' ἔγινε Ὅταν ὁμῶς εἶδαν, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴ βαλίτσα, διηγήτοῦσαν, σᾶς τὴν ἔφεραν ἄδεια καὶ σᾶς παρέσυραν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ὡς γιὰ νὰ ψάξουν ἐκεῖ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἐρεῦνησε στὸ δωμάτιό σας εἶχε μαζί του καὶ τ' ἄλλα περιεχόμενα τῆς βαλίτσας γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν εἰσοδο τοῦ ἐκεῖ ἂν ἔβανα γυρίζατε ἀπρόοπτα. Τώρα τὸ ἔγγραφο βρῆκεται στὰ χέρια μου. Πάρτε το, εἶπα στὸν συνταγματάρχην.

Ὁ Τάρταρος Τσενγκίζ Χάν

Ὁ Τσενγκίζ Χάν, γιὸς ἑνὸς μικροῦ φυλάρχου Ταρτάρου γεννήθηκε στὴν Γκόπη μιά ἀπομακρυσμένη περριοχὴ στὴν ἀχανὴ ἔρημο τῆς Μογγολίας. Τὰ παιδικὰ του χρόνια καὶ τὰ νεανικὰ ἀκόμα πέοασαν μέσα στὴν ἀφάνεια, χωρὶς τίποτε νὰ ὑπάρχῃ ποὺ νὰ προμαντεῦν τὴν μέτεπειτα σταδιοδρομία του. Καὶ ὁμῶς ὁ ἄσχημος καὶ ἀπλοϊκὸς αὐτὸς ἄνθρωπος πρὶν πεθάνῃ εἶχε γίνῃ γνωστὸς ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὴν προσωνομία ὁ «Κερὺνὸς τῆς Γῆς» καὶ ἡ οὐτοκρατορία του ἀπλωνόταν ἀπὸ τὸν Ἀρκτικὸν ὡς τὸν Ἰνδικὸ ὠκεανὸ καὶ ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸ ὡς τὴν Βαλτικὴ ὁχλάσσα. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ τρομακτικὴ ἐξάπλωσις τῆς ἰσχύος του πραγματοποιήθηκε ἐξ αἰτίας μιάς μελαχροινῆς καλλονῆς μὲ μαύρα φλογερά μάτια.

Ἀῆκε στὴν ἴδια φυλὴ μ' αὐτὸν καὶ θάταν 17 χρονῶν ὅταν τὴν πρωτοεῖδε ὁ Τσενγκίζ. Ἡ καλλονὴ τῆς τὸν μάγευσε ἀμέσως καὶ ἔτρεξε νὰ παρουσιασθῇ στὸν πατέρα της καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τοῦ τὴ δώσῃ γυναικά του.

Ὁ πατέρας ὁμῶς τῆς νέας ἦταν ἕνας γέρος φιλάργυρος, ὁ ὁποῖος συνεδύαζε τὴν ἀποκατάσταση τῆς ὥραίας κόρης

του μὲ τὴν αὐξηση τοῦ κοπαδίου τῶν προβάτων καὶ τῶν ἀλόγων του καὶ ὁ Τσενγκίζ κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ πλούσιος. Ὡστόσο αὐτὸ δὲν ἀποθάρρυνε τὸν ἐρωτευμένο νέο.

— Δέχομαι, τοῦ εἶπε, νὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου, ἀρκεῖ νὰ μοῦ τὴν πληρώσῃς ὅσο ἀξίζει.

— Καὶ πόσο ἀξίζει; ρώτησε ὁ Τσενγκίζ, μὲ θερμὸ τὸνο φωνῆς.

— Σαράντα κεφάλια πρόβατα καὶ ἄλλα τόσα ἄλογα, τοῦ ἀπήντησε ξερά καὶ σταθερὰ ὁ πατέρας τῆς ἀγαπημένης του.

Ὁ Τσενγκίζ δὲν εἶπε τίποτε. Ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνή. Ἐνοιώθη ἕνα ἀβάσταχτο βῆρος στὴν καρδιά του.

Σαράντα πρόβατα καὶ σαράντα ἄλογα! Τόσα πολλὰ ζῶα δὲν τὰ εἶχαν οὔτε δλοὶ μαζί οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς του.

Ἦταν ὁμῶς τρελλὰ ἐρωτευμένος, καὶ ὅπως εἶναι γνωστὸν γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια ὅταν εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ φθάσουν στὸ σκοπὸ τους. Καὶ τὸ ἐμπόδιο ποὺ ὑπῆρχε, λοιπόν, γι' αὐτὸν ἔσπευσε νὰ τὸ ἀκτοποιήσῃ καὶ τὸν ἀπλούστερο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τρόπο. Μάζεψε μερικὸς ἄνθρωπος τῆς φυλῆς του, σχηματίζοντας μιά ληστρικὴ συμμορία, πέρασε τὸ περίφημο Σινικὸ τεῖχος καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες ἐπανήλθε πλούσιος.

Εἶχε τὴν κατοχὴν τοῦ ἀπὸ ζωοκλοπῆς περισσότερα ἀπὸ δυὸ χιλιάδες ἄλογα καὶ πρόβατα.

Ὁ γέρος δὲν μπορούσε πιά νὰ ἔχῃ ἀντιρρήσεις. Ὁ Τσενγκίζ παντρεύθηκε τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ἐαναγύρισε σὲ εἰρηνικὰ του ἔργα. Ἔγινε ἕνας τίμιος καὶ ἀγαθὸς βοσκὸς ἀφωσιωμένος στὴν γυναίκα του.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ πατέρας τοῦ Τσενγκίζ, φύλαρχος, ὅπως εἶπαμε, τῆς φυλῆς τους, πέθανε καὶ ὁ Τσενγκίζ Χάν, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ μόνος κληρονόμος του ἔγινε ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς.

Τὸ ἀξίωμα αὐτὸ τὸν δημιούργησε πολλὰς σκοτοῦρες. Τὰ μέλη τῆς φυλῆς πλήθαιναν.

Οἱ ἀνάγκες μεγάλωναν καὶ ὁ τόπος ἦτανε λίγος πιά καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς των, καὶ γιὰ τὴ βοσκὴ των ζώων τους. Ἡ φυσικὴ ἀνάγκη τῆς ἐξάπλωσός τους ἀνάγκασε νὰ καταπατήσουν τὰ λειβάδια μιάς γειτονικῆς φυλῆς.

Ἡ καταπάτησις αὐτὴ

προεκάλεσε διχόνοιες μεταξὺ τῶν δύο φυλῶν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκληθῇ μιά αἰματηρὴ σύρροξις μεταξὺ τους.

Τὸ δυσάρεστο ὁμῶς γιὰ τὸν γενναῖο Τσενγκίζ ἦταν ὅτι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμπλοκῆς, οἱ ἀντίπαλοί του βρῆκαν τὴν εὐκαιρίαν καὶ ἀπήγαγαν τὴν ἀγαπημένην του γυναίκα.

Τὸ πλῆγμα αὐτὸ ἔκαμε δυστυχὴ τὸν Τσενγκίζ, ὁ ὁποῖος μέσα στὸ σπαραγμὸ του, ὠρκίστηκε, ὅπως λέει ἡ παράδοξις, «Νὰ δημιουργήσῃ μιά αὐτοκρατορία, τόσον ἀσφαλὴ καὶ νομοταγὴ ὥστε νὰ μπορῇ μὲ παρθένο νὰ τὴν διασχίσῃ ἀπὸ τὴν μιά ὡς τὴν ἄλλη ἄκρην κρατώντας ἕνα τσουβάλι μὲ χρυσάφι, δίχως νὰ τὴν πειράξῃ κανεὶς».

Αὐτὸ λέει ὁ μῦθος. Πάντως τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀρχίζει ἡ ἐπικὴ ἐξόρμησις τοῦ Τσενγκίζ γιὰ τὴν κατάκτηση τοῦ κόσμου.

Μέσα σὲ δυὸ χρόνια κατῶρθωσε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φυλῆς του, νὰ κατακτήσῃ ὅλη τὴν Σιβηρίαν καὶ νὰ ὑποτάξῃ ὅλες τὶς φυλὰς ποὺ τὴν κατοικοῦσαν. Κατόπιν εἰσέβαλε στὴν Κίνα, προσέβαλε τὴς Ἰνδίας καὶ διέδραμε ὅλη τὴν Περσίαν. Ἐκαμὲ φόρου ὑποτέλῃ τὴν Τουρκίαν, ὑπεδύλωσε τὴ Ρωσίαν καὶ ἀπ' ἐκεῖ οἱ ὁρδῆς του ἐχύθησαν στὴν Εὐρώπην, φθάνοντας ὡς κάτω στὸ Ἀδριατικὸ πέλαγος.

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΠΑΝΩ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Είμαι από αρκετά καλή οικογένεια κι' έχω κάποια μόρφωση. Είχα κι' όλη την καλή θέληση να δουλέψω, να γίνω και γώ ένας χρήσιμος άνθρωπος αλλά μούλειπε και η παραμικρότερη έλσχυς, δέν είχα καμμία βοήθεια, από πουθενά.

Όταν πέθανε η μητέρα μου, ύστερα από δέκα έτών χηρεία, μού άφησε κάτι άσήμαντα πράγματα. Σε λίγο θά βρισκόμουν άστεγος και με τὰ λιγοστά μου έπιπλα κατασχεμένα. Δέχτηκα και τις ταπεινότερες εργασίες. Έβγαινα μεσίτης διαφημίσεων, βοηθός γκαρσονιού, αλλά μού ειψαν σε λίγο κι' αυτές. Δέν τὰ κατάφερα διόλου, ίσως γιατί είχα μέσα μου τόν επίμονο πόθο για την πολυτέλεια, την άγότη των ώραιων πραγμάτων, τών άκριβών κουστουμιών, τών καλών σπιτιών και τών όμορφων κοριτσιών.

Τα τελευταία μου πεντακόσια φράγκα τάχασα στα χαρτιά. Ίσως αυτό νά σάς φαίνεται παράξενο, κακό, αλλά ό πνιγμένος άρπάζεται από ό,τι βρής στο πέλαγος κι' έγω πίστεψα γιά μία στιγμή πώς θά με βοηθούσε ή τύχη. Μά δέ βαριέστε.

Έτσι, άπελπισμένος πιά, ήμουν άνίκανος γιά κάθε λογική σκέψη, και μούρθε μιά ιδέα, πού άσφαλώς, θά σάς φανή τρελή: Σκέφτηκα νά βρω κάποιον άγνωστο, τόν άνθρωπο Χ, έναν από τούς τούς πού έχουν περισσότερα από όσα τούς χρειάζονται, και νά του ζητήσω νά αναλάβη τη συντήρησή μου ώσπου νά βρω μιά κατάλληλη εργασία.

Κι' ή μόρα θέλησε νά χτυπήσω την πόρτα του Σορνιέ. Είχα πάρει πληροφορίες γι' αυτόν τόν ήλικιωμένο κύριο: Ίσως μόνος στην ιδιόκτητη έπαυλή του, στην έξοχή. Έργασία δέν είχε καμμία γιατί τὰ εισοδήματά του τούφταναν και περισσεύαν.

Δέν μού άνοιξε με τó πρώτο χτύπημα του κουδουνιού, κι' αναγκάστηκα νά ξαναχτυπήσω. Έπί τέλους άνοιξε. βήματα κι' ή πόρτα μισόάνοιξε.

—Ο κύριος Σορνιέ; ρώτησα.

—Εγώ είμαι.

—Λέων Γκλαζέρ. Με συγχωρείτε, νά περάσω μιά στιγμή μέσα, κύριε, γιατί ό καιρός είναι άπαίσιος.

—Τι θέλετε;

Είχα μπει στον στενόμακρο διάδρομο χωρίς νά δώσω προσοχή στην έκπληξη του ήλικιωμένου εκείνου ανθρώπου με τ' άσπρα μουστάκια. Κατόπιν όμως γύρισα και τόν κύτταξα. Μού φάνηκε φοβισμένος.

—Μη φοβάστε, διόλου, κύριε, του είπα. Δέν με γνωρίζετε, βέβαια, αλλά γρήγορα θά γίνη ή γνωριμία μας. Μπορώ νά περάσω κάπου, νά σάς πω δυό λέξεις;

—Αλλά, κύριε...

Με κύτταξε αστισμένος. Ίσως τó καλοραμμένο κοστούμι μου νά τόν καθησύχαζε, γιατί βέβαια, δέν είχα διόλου τó ύφος επικινδύνου ληστού.

—Μά, είναι τόσο άναγκη; ρώτησε επιτέλους.

—Απόλυτος άναγκη νά σάς άπασχολήσω λίγα λεπτά!

—Περάστε λοιπόν, είπε στενάχοντας. Κάνετε όμως γρήγορα γιατί είμαι πολύ άπασχολημένος.

Είμαι φιλόποτος και δειλό, σκέφθηκα ενώ, καθώς καθόμουν σε μιά πολυθρόνα στο σορόν. Ηρέπει νά του έμπνεύσω έμπιστοσύνη αλλά και νά του έπιβληθώ.

—Είμαι είκοσιτεσσάρων χρονών, άρχισα νά του λέγω. Δέν έχω εργασία ούτε και χρήματα, έχω όμως όλη την καλή θέληση νά εργασθώ.

—Δέν βλέπω σε τι θά μπορούσα νά σάς φανώ χρήσιμος, δέν έχω διόλου σχέσεις ούτε ή θέσεις μου μού τó επιτρέπει νά....

—Θά σάς τó πω άμέσως, τόν διέκοψα. Ζήτη μόνος;

—Εκείνος δίστασε μιά στιγμή ν' άπαντήσει:

—Δηλαδή... είμαι χήρος.

—Χωρίς παιδιά;

—Τό πρόσωπό του ταραχτηκε, κιτρίνισε.

—Δέν μού μένει στη ζωή κανένα.

—Είχατε λοιπόν παιδιά;

—Ναι, μιά κόρη... Τι σάς ενδιαφέρει αυτό έσας;..

—Όλα όσα σάς άφορούν, μ' ενδιαφέρουν. Και την αγαπούσατε τρελλά αυτή την κόρη σας, δέν ειν' έτσι;

—Μά γιατί με ρωτάτε γι' αυτό; φώναξε με τέτοιο τόνο άγωνίας πού με συγκίνησε.

—Γιά νά μάθω άν έχετε καρδιά! άποκριθήκα. 'Η φωνή σας, με πείθει γι' αυτό. 'Η κόρη σας ήτανε τó μεγάλο πάθος της

ζωής σας, και τώρα ζητε μονάχα με την άνάμνησή της. Μαντεύω καλά;

—Μά σωπάστε! σωπάστε λοιπόν! φώναξε κείνος.

—Με συγχωρήτε, είπα, ή:αν άνάγκη νά μάθω. Τώρα όμως δέν θά σάς άπασχολήσω πιά με τó παρελθόν. Άκούστε με: είμαι κι' έγώ ένας άνθρωπος άπελπισμένος, όπως και σεις, με την έμμομη σκέψη της αυτοκτονίας, όπως και σεις και σκέφθηκα πώς θά μπορούσατε νά με σώσετε. Ζήτη μόνος, έρημος μελαγχολικός. Δεχθήτε με γιά λίγο καιρό στο σπίτι σας. Δέν θά σάς ένοχλήσω διόλου, άπεναντίας, θά προσπαθήσω νά σάς φανώ χρήσιμος. Θά ποτίζω, θά κλαδεύω, θά σάς προσφέρω μύριες μικροϋτησιές. Θά δήτε: τη μέρα πού θά μπορέσω νά φύγω, σεις θά προσπαθήσετε νά με κρατήσετε.

—Μιλάτε σοβάρ! μού είπε κυττάζοντάς με στα μάτια.

—Σοβαρώτατα!

—Γιά... γι' αυτό... ήρθατε;.. γι' αυτό;..

—Μάλιστα, γιά νά σάς παρακαλέσω νά με φιλοξενήσετε λίγον καιρό.

—Ξέρετε, βέβαια, πώς είναι αδύνατον;..

—Είναι αδύνατον νά σώσετε τη ζωή ενός ανθρώπου;

—Πηγαίνετε σάς παρακαλώ, είπε ό κ. Σορνιέ, αλλά με φωνή σχεδόν ίκετευτική, πού μούδωσε όλο τó θάρρος νά φωνάξω.

—Όχι, δέν φεύγω! Φέρτε, άν μπορείτε την άστυνομία νά με πετάξη έξω!

—Ξέρετε... ψιθύρισε ύστερ' από λίγα δευτερόλεπτα με φανερό άπόγνωση, ήμουν τόσο ήσυχος, σχεδόν εύτυχισμένος! Και τώρα νά... Δέν με λυπάται λοιπόν κανένας έμένα;..

Προσπαθούσα νά τόν πείσω πώς έκανε μιά καλή πράξη, πώς δέν θά τόν ένοχλούσα στο παραμικρό. Έπί τέλους είχα την εύτυχία νά τόν άκούσω νά λέη:

—Όρκισθήτε μου πώς δέν θά ζητήσετε νά μού κάνετε κακό;

—Σας τó όρκίζομαι! είπα γελώντας. Μά έχω ύφος κακοποιού;

—Δέν μπορώ πιά, ψιθύρισε πάλι σάν νά μιλούσε μόνος του. Καλά, νά μέινετε!.. Έλάτε νά σάς δείξω τó δωμάτιό σας. Άλλά θά φύγετε μόλις βρής δουλειά;

—Σας τó όρκίζομαι κι' αυτό. Άν δέν με κρατήσετε σεις, θά φύγω.

Τό δωμάτιο ήτανε θαυμάσιο, δέν έλειπε τίποτε. Σε μιά κρυστάλλινη έταξερούλα, δίπλα στον καθρέφτη, βρήςκα ό,τι χρειαζόταν γιά έξορμα. Καλλωπίστηκα και άφου ξεκουράστηκα λίγο κατεβηκα στο ισόγειο όπου βρήςκα τόν κ. Σορνιέ. Μού είπε πώς, γιά οικονομία, δέν είχε υπηρέτρια, αλλά μιά γυναίκα πού έρχόταν δυό ώρες τη μέρα γιά την περιποίηση τού σπιτιού. Προσφέρθηκα νά κάνω έγώ τις περισσότερες δουλειές κι' ή γυναίκα νά νοήσεται μόνο μιά ώρα. Έκείνος με κύτταξε με άπορρα. Τότε του είπα, άν ήθελε νά πεταχτώ μιά στιγμή νά τού πάρω μιάν έφημερίδα. Χωρίς ν' άποκριθώ μούδωσε τὰ χρήματα κι' έφυγα άμέσως. Τό ανα αυτό γιά νά δώ άν θά μούκλεινε την πόρτα, και θά μ' άφηνε έξω. Δέν έκανε όμως τίποτε. Σκέφθηκα τότε πώς κάποια άλλη έκδίκηση μού έτοίμαζε.

Έτοίμασε ό ίδιος τó φαγητό. Φάγαμε μαζί, ήταν όμως άμίλητος κι' αναγκάστηκα νά μιλω σχεδόν αδιάκοπα, γιά νά δώσω κάποια ζωηρότητα στην παράξενη εκείνη κατάσταση.

Τό βράδυ, του ζήτησα ένα βιβλίο.

—Τι βιβλίο; με ρώτησε, έχω πολλά.

—Άν μού επιτρέπετε, νά ρίξω μιά ματιά, νά διαλέξω.

—Μά τότε πρέπει νά πάμε στη βιβλιοθήκη, είπε κάπως ταραγμένος.

Πήγαμε στη βιβλιοθήκη, ένα πελώριο δωμάτιο και ζήλειψα κείνον τόν άνθρωπο γιά την εύτυχία του. Διάλεξα ένα έργο του Μπαλζάκ.

Πέρασε μιά εβδομάδα μ' αυτό τόν τρόπο. 'Ημουν εύχαριστημένος. Άρχισα νά παίρνω θάρρος γιά τη ζωή. Γιά νά εύχαριστήσω τόν κ. Σορνιέ, άνάλαβα νά του φτιάσω ένα κοτέτσι και κασόνες γιά τὰ κουνέλια. Τ' αγαπούσε πολύ όπως μού είπε αυτά τὰ ζώα. Δέν σάς κρύβω όμως, πώς άπορούσα με την τόση καλωσύνη του ανθρώπου εκείνου. Μήπως είχε βαρεθί τη μοναξιά; 'Ηταν ευγενέστατος τις λίγες ώρες πού περνούσαμε μαζί. Γιατί, μόλις δεινούσαμε, με καληνύχτιζε και κλειδωνότανε στη βιβλιοθήκη.

ΥΠΟ ΑΛΑΙΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

ΣΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟ

Αυτό, τις πρώτες μέρες, δέν μού έκανε καμμία έντύπωση, ύστερα όμως άρχισα νά βρίσκω άφύσικο, ένας άνθρωπος, χωρίς μεγάλη μόρφωση «όπως μο' ήταν εύκολο νά καταλάβω» νά περνά όλη σχεδόν τη νύχτα στη βιβλιοθήκη του!

Μή έχοντας τι νά κάνω, άποφάσισα νά λύσω αυτή την άπορία μου. Σκέφτηκα πώς πρέπει νά ύπάρχη κάποιος «μυστικός» κάποιος «μυστήριο της βιβλιοθήκης», και μιά μέρα, κατά τὰ ξημερώματα, παραθύλαξα την ώρα πού έβγαίνει ό κ. Σορνιέ, και με ένα σύρμα πού είχα έπίτηδες έτοιμάσει, ξεκλείδωσα την πόρτα και μπήκα στο εύρύχωρο δωμάτιο της βιβλιοθήκης.

Είχα βγάλει τὰ παπούτσια μου, γιά νά μ'ήν κάνω διόλου θόρυβο και κρατούσα την άναπνοή μου. Έκλεισα πάλι την πόρτα, έβαλα τόν σύρτη από μέσα και προχώρησα, έξετάζοντας, τὰ τραπέζια και τὰ ράφια με τὰ βιβλία. Δέν είδα τίποτε τó έξαιρετικό, και δέν μπορούσα νά έξηγήσω τι έκανε τόσες ώρες κάθε νύχτα εκεί μέσα ό περιεργός εκείνος άνθρωπος.

Έξαφνα, πρόσεξα δυό χοντρούς τόμους, νά προξέξουν λίγο σ' ένα ράφι. Διάβισα την έπιγραφή των βιβλίων εκείνων.

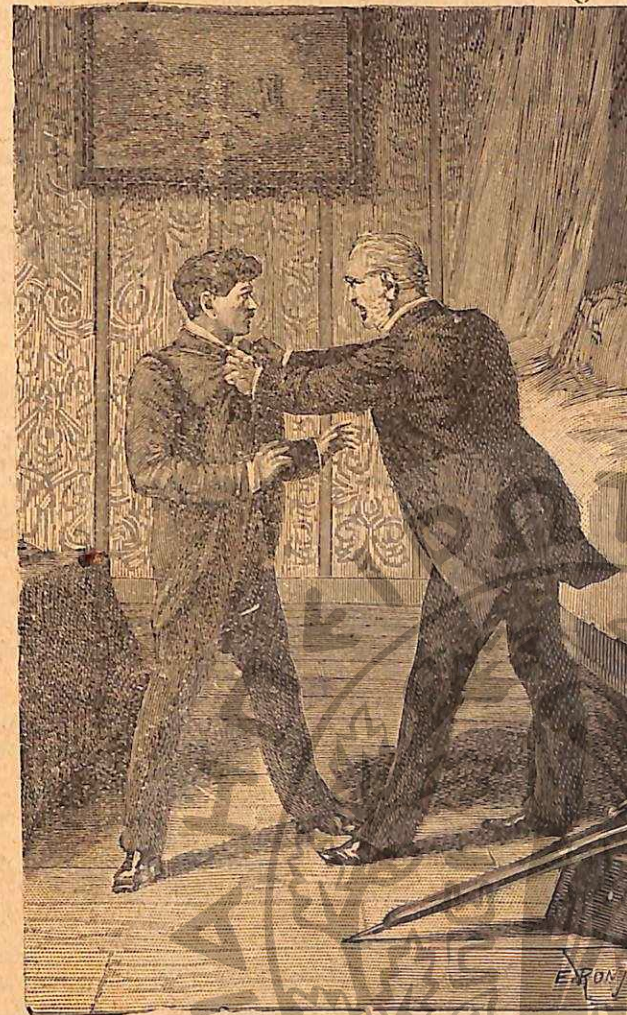
«Μέθοδοι ταριχεύσεως των νεκρών». Σκέφτηκα νά ρίξω μιά ματιά γιατί ήταν φανερό πώς τώρα κοντά πρέπει νά είχε διαβάσει εκείνα τὰ συγγράμματα ό κ. Σορνιέ. Τράβηξα τούς δυό χοντρούς τόμους, τούς άνοιξα και είδα πολλά φύλλα τσακισμένα.

—Όστε δέν είχα γελαστεί ήσαν τ' αγαπημένα του βιβλία. Έμένα όμως δέν μ' ένδιέφεραν και γύρισα νά τὰ βάλω πάλι στη θέση τους.

Τότε διέκρινα στον άδειο χώρο του ραφιού, έναν σιδερένιο μοχλό. Άπόρησα και με κάποια προσπάθεια τόν πείσα και κατέβηκε.

Άμέσως, τότε δλόκληρο εκείνο τó μέρος της βιβλιοθήκης άνοιξε και βρέθηκα μπροστά σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Άναψα ένα σπύρτο κι' έρριξα μιά ματιά στην κρουφώνα αυτή. Δέν ύπηρε ήλεκτρικό αλλά ένα κρυστάλλινο πολυφωτο με κεριά. Άναψι ένα άπ' αυτά και είδα στο βάθος, κοντά στον τοίχο, μιά μακρυνά κασόνα, σκεπασμένη μ' ένα κρυστάλλινο κάλυμμα. Έσκυψα περίεργος από πάνω και... Θαρρώ πώς ή καρδιά μου έπαψε νά χτυπά. Κάτω από τó χοντρό κρύσταλλο είδα μιά γυναίκα πλαγιασμένη, ντυμένη δόλοευκα, με τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος. Φαινόταν σάν νά κοιμάται. 'Ηταν λίγο ώρη μόνο και τὰ χαρακτηριστικά της ήταν τόσο ήρεμα, τόσο καθαρά και άγνά, πού ύστερ' από λίγων στιγμών τρομάρα, με κυρίευσε θαυμασμός. Μούκανε έντύπωση ή έξαιρετική λεπτότητα των χειρών, των ποδιών, τὰ ύπεροχα χρυσά μαλλιά της, τó γοητευτικό στόμα της. —Όστε γι' αυτό ταραχτηκε τόσο ό Σορνιέ όταν τόν ρώτησα άν είχε παιδιά, γι' αυτό τόν είδα νά κιτρινίξει όταν τού μιλούσα γιά την άγάπη του γιά την πεθαμένη του κόρη. Τώρα έξηγουσα τι έκανε ό δυστυχισμένος εκείνος, κλεισμένος ώρες στη βιβλιοθήκη.

Όσο κι' άν ήταν φρόνιμο νά φύγω μιά ώρα γρηγορότερα άπ' τη βιβλιοθήκη, ώστόσο δέν μπορούσα νά ξεκολλήσω τὰ μάτια μου από τó αξιολάτρευτο πρόσωπο της πεθαμένης. Έμεινα

Έπεσε πάνω μου και μ' άρπαξε άπ' τó λαιμό.

τη βιβλιοθήκη στη θέση της κι' έφυγα...

Δέν ξέρω τι άπέγινε και ποιά θά είναι και τó δικό μου τέλος. Θά ήθελα όμως τόσο πολύ νά την ξανάβλεπα, άλλη μιά φορά ακόμη... Θαρρώ πώς με φωνάζει κοντά της... με τó βουβό της χαμόγελο, πώς τὰ παγωμένα χείλη της ζητούν τó φιλί μου... γιά νά ξαναοίξουν... νά μιλήσουν...

ΑΛΑΙΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΝΥΚΤΑ ΤΗΣ 12 ΠΡΟΣ 13

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ

ΑΝΔ. ΣΤΗΜΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Είχατε άδίκον να της πήρε αυτό. Πώς το δέχθηκε;

— Μου έφάνηκε ότι δεν καταλάβαινε. Μου εξήγησε να το επαναλάβω. Και όταν τόδεκαμαβρέθηκα στην ανάγκη να την άρπάξω γρήγορα στην άγκυλιά μου... Λιποθυμούσε!.. Τότε ο νέος με έσπρωξε απότομα φωνάζοντας. «Ζών! δεν βλέπετε ότι δεν μπορεί πιά, ότι λιποθύμησε;» Και άρπάζοντάς την από τα χέρια επανέλαμβανε διαρκώς. «Ζών! Ζών!» Έπρεπε να τελειώνω μεν. Έφωναίσαμε λοιπόν ένα ταίρι που περνούσε τους έβάλαμε μέσα, και τους έφεραν εδώ.

— Καλά. Και τώρα πώς είναι; τί είπαν κατά την διαδρομήν;

— Δεν είπαν ούτε λέξιν. Η γυναίκα ήταν σχεδόν λιποθυμισμένη! Ο νέος την κρατούσε στην άγκυλιά του και της σκούπιζε το μέτωπο, ψιθυρίζοντάς της λόγια, που δεν καταλάβαινα. Θέλετε να τους ρωτήσετε;

— Αμέσως. Φέρετε τους εδώ. Ο άστυνομικός βγήκε έξω και σε λίγο έμπαινε στο γραφείο ή κ. Άμποντ συνωδευομένη από ένα νέον, ύψηλόν, αδύνατον, κομψά ντυμένον, στο μπράτσο του οποίου στηριζότανε.

Τους έδωκαν καθίσματα και τους παρεκάλεσαν να καθίσουν.

— Κυρία μου, σας ζητώ συγγνώμην διὰ τὸν τρόπον με τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι μου, σας συνέλαβαν καὶ σας ὠδήγησαν ἐδῶ. Ἀλλὰ ἡ ἐξαφάνισίς σας γὰς ἀνησύχησε πάρα πολὺ καὶ ἦταν ἐπιπλέον... νὰ σας ἐξετάσω γιὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός σας!..

— Εἶναι φορικτὸν, ἀπήντησεν ἐκείνη ἀργά... μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἔμαθα τὸν θάνατόν του. Κύριε, θέλετε νὰ μοῦ ἀκριβῶς συνέβη;

— Ἡ εἶναι πολὺ δυνατὴ καὶ ψεύδεται με τὴν ἐπιτηδεότητα, ἐσκέπτετο ὁ ἀνακριτὴς ἡ εἶναι πραγματικὸν θῦμα μιᾶς ἐξωφρενικῆς συμπτώσεως γενομένης.

— Οἱ δικαστὴς τῆς διηγήθη τὴν γνωστὴν μας ἱστορίαν. Ἐκείνη ἦτο ὥχρη.

— Εἶναι φορικτὸν, ἐπιθύρισε. Καὶ ἔκρινε τὸ πρόσωπόν της με τὰ χέρια της.

— Οἱ νέος τῆς ἔκρινε μιὰ ματιά γεμάτη συμπάθεια καὶ γύρισε πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ δὲν τελείωσε ἡ κίνησή του καὶ ἐπενέβη ὁ ἀνακριτὴς ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε.

— Κύριε, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ πῆτε ποῖος εἶσθε. — Ονομάζομαι Ἰωάννης Χελντγκ, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν ἔνοχοποιούμαι στὴν ὑπόθεσιν τοῦ φόνου.

— Γράψατε Σιαργόα. — Εἰναι.

— Ἡ ἡλικία σας; — 20 χρόνων.

— Ποῦ κατοικεῖτε; — Ὀδὸς τῶν Νερβιέν 16.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας; — Ὑπάλληλος τοῦ Κομφουκιού.

— Καλά. Ἀργότερα θὰ σὰς ἐξετάσω. Ἐπὶ τέλους ἀποσυρθῆτε παρακαλῶ στὸ γειτονικὸν δωμάτιον. Θὰ περιμένετε ἐκεῖ ἕως ὅτου σὰς καλέσω. Καρτὸν θὰ κρατήσετε συντροφιά στὸν κύριον.

— Εἰβήκαν. — Τώρα, κυρία μου, εἶπε ὁ κ. Πλάντ, θὰ πρέπει νὰ ἀπαντήσετε στὴς ἐρωτήσεις μου! Ὅστε πρὸ μιᾶς ὥρας ἀγνοοῦσατε τὸν θάνατον τοῦ συζύγου σας;

Ἡ Φλωράνς κατένευσεν.

— Σὰς ποιᾶς σχέσεις βρισκόσαστε μαζί του;

— Σέ... σὲ καλὲς σχέσεις.

— Γιατί, ἐγκαταλείψατε τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ.

— Συγχωρήσατέ με, κυρία μου, ποῦ ἐπίμενο. Ὑποθέτω ὅτι περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον σὲς θέλετε νὰ χυθῇ πληρὴς φῶς, στὸ τραγικὸν τέλος τοῦ ἀνδρός σας. Μιὰ ἀκόμη φορὰ πρὸς γὰτε προχθὲς τὸ βράδυ;

Ἡ Φλωράνς ἔσκαψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπήντησε.

— Δὲν ξέρω, ἐξακολούθησεν ὁ κ. Πλάντ ἂν ἀνταλαμβάνεσθε καλὰ τὴν τραγικότητα τῆς θέσεως σας! Ὁ ἀνδρὸς σας ἐξωφρενική! Ἀίγες ὥρες πρὸ τοῦ ἐγκλήματος ἀφήνετε τὸ σπῆτι σας χωρὶς νὰ πῆτε ποῦ πηγαίνετε;..

Αὐτὸ μοιάζει με φυγὴ... Τέλος σὰς ξαναβρίσκει νὰ σὰς συντροφεύῃ ἕνας νέος με τὸν ὁποῖον φαίνεται νὰ τὰ ἔχετε καλὰ.

— Δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτό. Εἶναι ἕνας ξένος γιὰ μένα.

— Κυρία μου, σὰς πιστεύω.

Ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῆτε.

— Δὲν μπορῶ... οὔτε τὸ ἐπιθυμῶ...

— Πολὺ καλὰ. Ἡλικία με τίς ἐξηγήσεις σας νὰ διελύετο μιὰ παρεξήγησις... Ἀρνεῖσθε ν' ἀπαντήσετε, νὰ διαφωτισθετὴ τὴν δικαιοσύνην. Ἐπομένως θὰ ὑποστήτε τὰς συνεπείας.

— Ποιὰς συνεπείας;

— Εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα. Ἐν πάσει περιπτώσει θὰ μείνετε στὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης.

— Γιατί;

— Γιατί εἶναι πιθανὸν νὰ βρεθοῦμε πρὸ ἐνός ἐρωτικῆς ἐγκλήματος. Ζητήσαμε τὴν γυναῖκα... καὶ τὴν βρήκαμε.

— Ποία... Ποία εἶναι αὐτή;

— Σὲς!

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἐσθῆκωσε τὰ χέρια της πούτρεμαν.

— Ὁχι, ὄχι, αὐτό!.. ἐψέλισε. Ὁχι αὐτό!.. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια! Δὲν ξέρω τίποτε! Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ξέρω τίποτε... αὐτὸ δὲν εἶναι...

Ἐσιώπησε πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς...

— Γιατί ἐγκατελείψατε τὸ σπῆτι σας κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος;

— Μέσα στὰ δακρύα τῆς Ἡ Φλωράνς ἐμουρμούρησε.

— Δὲν... Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω. Ζητήσατέ μου ὅ,τι θέλετε... ὅχι ὅμως αὐτό!.. Δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ...

— Εἶχατε λοιπὸν κάποιον ἔνοχον σκοπὸν;

— Ἀφῆστε με... Ἀφῆστε με... Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ... Ἄν δὲν ἐγύρισα, σπῆτι μου αὐτὸ συνέβη παρὰ τὴν θέλησή μου... ἀλλὰ δὲν ξέρω τίποτε... δὲν ξέρω τίποτε...

— Ἐφ' ὅσον ἐπιμένετε ν' ἀρνεῖσθε, ἐφ' ὅσον δὲν πῆτε ποῦ βρισκόσαστε τότε ποῦ δολοφονοῦσαν τὸν ἀνδρὰ σας, θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πῶ ὅτι δὲν εἶσθε ξένη πρὸς τὸ ἐγκλήμα... Γιὰ τελευταία φορὰ, ἀρνεῖσθε νὰ ἀπαντήσετε στὴν ἐρωτήσή μου...

— Μάλιστα... μάλιστα! ἀρνόυμαι.

— Ἐστὶ! τόσο τὸ χειρότερον γιὰ σὰς, κυρία μου. Γνωρίζετε ὅτι ὁ κ. Στέφαν Ἀλκάν, ὁ γραμματεὺς τοῦ συζύγου σας ἐξηφανίσθη συγχρόνως με σὰς;

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν... δὲν εἶναι δυνατόν...

— Ὁ Στέφαν Ἀλκάν ἐγκατέλειψε προχθὲς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνδρός σας κατὰ τὰς ἐπτάμιση τὸ βράδυ. Γνωρίζομεν ὅτι τρεῖς

ΠΑΝΘΕΟΝ

ὥρες ἀργότερον ἐτηλεφώνησε. Ἐπειτα ἐχάσαμε τὰ ἴχνη του. Ἀλλὰ γνωρίζετε σὲς περισσότερα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό;

— Γιατί;

— Βρίσκεσθε σὲ καλὲς σχέσεις μαζί του! Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ἦταν φίλος μου!

— Ἕνας πολὺ καλὸς φίλος ἦ...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Μήπως κατὰ τὴν ἐγκατελείψατε μαζί του τὸ σπῆτι σας;

Ἡ Φλωράνς Ἀμποντ ἐσθῆκωθη πολὺ ὥχρη.

— Κύριε, εἶπε ἡ ἐρωτήσις αὐτὴ εἶναι ἡ πὸ πολὺ βριστικὴ ἀπ' ὅσας μοῦ ἐκάνατε. Παρακαλῶ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ συζήτησις.

— Σὲ μιὰ στιγμὴ, κυρία μου, ἂν θέλετε. Θα ἤθελα νὰ μάθω ὑπὸ ποῖας περιστάσεις συναντήσατε τὸν κ. Χελντγκ, ποῦ φαίνεται τόσο περιποιητικὸς μαζί σας.

— Οὔτε σ' αὐτὸ δὲν θὰ σὰς ἀπαντήσω κύριε... Φυσικὰ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σὰς ἐμποδίσω νὰ με ὑποπτευθῆτε ἢ καὶ νὰ με κατηγορήσετε γιὰ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα τοῦ κόσμου. Ἀναγνωρίζω ὅτι με τὴ σιωπῇ μου σὰς δίνω ἕνα ὄπλον ἐναντίον μου. Μεταχειρισθῆτε τὸ ὅπως θέλετε. Δὲν θὰ ὑπερσπισθῶ τὸν ἑαυτὸ μου καθόλου. Θέλετε μόνον νὰ μοῦ πῆτε γιατί ἀκριβῶς με κατηγορεῖτε;

— Δὲν μπορῶ, ἀπήντησε, ὁ κ. Πλάντ, νὰ διατυπώσω ἐναντίον σας αὐτὴ τὴ στιγμὴ καμμίαν ἀκριβῶς κατηγορίαν. Δὲν θὰ συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο με τὸν κ. Ἀμποντ, ἂν ζοῦσε ἀκόμη... Μὲ ἐννοεῖτε;

— Βεβαίως με βρίζετε.

— Συγχωρήσατέ με. Τὸ εἶπατε μόνη σας πρὸ ὀλίγου! ἡ σιωπὴ σας δίνει δικαίωμα σὲ κάθε ὑποψία.

Ἐακολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπὴ. Ἐπειτα ἐκείνη εἶπε.

— Μπορῶ νὰ σὰς πῶ αὐτό. Ἀφῆσα τὸ σπῆτι τοῦ ἀνδρός μου με τὴν θέλησίν μου, ἀλλὰ ἂν δὲν ἐπέστρεψα ἐκεῖ κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος αὐτὸ συνέβη γιατί ἐμποδίσθηκα.

— Ἐμποδίσθηκατε; Ἀπὸ ποιόν;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ. Ἐκρατήθηκα παρὰ νόμῳ καὶ μάλιστα ἔχασα καθὲς συνείδησιν τοῦ κόσμου ἐπὶ 24 καὶ πλέον ὥρες. Μόνον στὸ αὐτοκίνητον ποῦ με ὠδηγοῦσε στὸ λιμάνι συνήλθα...

ταῦτα χρόνως με τὸν Χελντγκ, τὸν ὁποῖον ἔβλεπα γιὰ δευτέρην φορὰ, σ' ἡν ζωὴ μου. Ἡ πρώτη μας συνάντησις ἔγινε σὲ ἕνα κατὰστημα ποῦ τὸ διευθύνει ἕνας φίλος, τὸν ἀνδρὸς μου, ὁ κ. Βάν Χού-Γιέν, ὅπου ὁ Χελντγκ εἶναι ὑπάλληλος. Γιὰ διὰ ἀφορὰ τὰς σχέσεις μου με τὸν Στέφαν Ἀλκάν, σὰς διαβεβαίω με ὅρκον ὅτι ἦσαν ἀπλάι σχέσεις φιλίας. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ προσθέσω.

— Καλὰ, κυρία! ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπίθανα. Σὰς παρακαλῶ νὰ εἰσθε στὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης.

Ἀδῆγησε τὴν κ. Φλωράνς Ἀμποντ ἕως τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ κ. Πλάντ καὶ εἶπειτά ἐκάλεσε τὸν Γιάνκ Χελντγκ.

Τὸν ἐξομβάρδισε με ἕνα πλῆθος ἐρωτήσεων! Χαμένος κόπος ἡ ἴδια ἐπ' ἐμὴν τὴν σιωπῇ. Τέλος ἀφῶς ἀπελπίσθη νὰ διέταξε νὰ πάρῃ τὸν νέον.

Ὅταν ἐκείνοι ἐφυγαν τότε ἐγύρισε πρὸς τὸν ἐπιθεωρητὴν Μαλέξ καὶ τοῦ εἶπεν.

— Τί σκέπτεσθε γι' αὐτὰ;

— Σκέπτομαι ὅτι ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος βρίσκεται στοῦ Κομφουκιού.

— Ἀ! καὶ πῶς τὸ σκέπτεσθε αὐτό;

Ἐπῆρε ἕνα χαρτί καὶ ἔγραψε.

— Ἰδοῦ, μιὰ ἐντολὴ κανονικῆς ἐρεύνης. Θὰ ψάξετε τὸ μαγαζὶ αὐτὸ θὰ ἰδῆτε τὸ τηλέφωνον. Καὶ ὅχι πολὺ περιποιητικὸς μ' αὐτὸν τὸν Λίγκ Σου!

— Πρέπει νὰ μάθω καὶ μὰ τὸν Θεὸν θὰ μάθω. Θέλω νὰ μιλήσουν ὅλοι καὶ θὰ μιλήσουν. Θὰ μοῦ στείλετε τὸν Ματρί, θὰ ζητήσετε τὴν δα Παλμον, θὰ ζητήσετε πληροφῶριες γιὰ τὸν Βάν-Χού-Γιέν. Καθένας ἔχει τὸ μικρὸν μυστικόν του! Πρέπει νὰ τὸ μάθω... Πρέπει νὰ τὸ μάθω πρὶν ἀπ' τὴν νύκτα, με κατακαβαίνετε κ. Μαλέξ, ἄλλως χάνω τὸ ὄνομά μου.

Ὅταν ἐβράδυνε ὁ κ. Πλάντ δὲν εἶχε χάσει τὸ ὄνομά του. Καὶ ὅμως κανεῖς δὲν μίλησε

ΠΑΝΘΕΟΝ

κατὰ τίς ἀπογευματινὰς ἐξετάσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

ΜΙΑ ΦΡΑΣΙΣ

Καὶ σήμερον τὸ πρωτὸ ὁ ἀνακριτὴς ἐτηλεφώνησεν στὴν κλινικὴν, ὅπου μετέφεραν τὸν Βορομπεϊσκου.

— Φαίνεται ὅτι ἐξέφυγε καθεὶ κίνδυνον. Ἰσως νὰ μὴ βγάλωμε τὴν σφιγρὰ ποῦ διεπέρασε τὸν πνεύμονα. Ὁ τραυματίας θὰ χωλαίνει ἀσφαλῶς στὸ ἀριστερὸ πόδι, ἀλλ' ἡ σωτηρία του φαίνεται βεβαία. Σὲ λίγο θὰ μπορέσετε νὰ τὸν ἀνακρίνετε.

— Πότε;

— Αὐριον ἢ μεθαύριον ἂν ὅλα πᾶν κατ' εὐχὴν.

— Συνῆλθε;

— Νομίζω ναί. Ἀλλὰ εἶναι ναρκωμένος καὶ πρέπει κάθε λίγο νὰ τὸν ξυπνοῦμε γιὰ νὰ τοῦ ἀλλάζωμε τοὺς ἐπιδέσμους ἢ νὰ τοῦ δώωμε τροφή.

— Θὰ ἔλθω νὰ τὸν ἰδῶ αὐριον.

Μιὰ ἐκπληξὶς ἐπερίμενε τὸν κ. Πλάντ μόλις πῆγε στὸ δικαστικό μέγαρον. Ὁ κ. Λαβράνς βρισκόταν ἐκεῖ καὶ ζητοῦσε νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ.

— Κλειοῦνε σὲ λίγο ἐνδεκα χρόνιαν, εἶπεν, ποῦ ἴδρυσεν τὸν οἶκον αὐτὸν με τὸν Ἀμποντ. Μόλις ἔμαθα τὸν θάνατόν του στὴν Ἀγγλία ποῦ βρισκόμουν πῆρα τὴν βαλίτζα μου καὶ νάμαι, ἐτοιμὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι ξέρω.

— Σὲ ποιὰς σχέσεις βρισκόσαστε με τὸν Ἀμποντ;

— Σὲ κακὰς.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τοὺς λόγους;

— Βεβαίως. Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια ἡ συνεργασία μας ἦταν στενὴ καὶ ἐπιμερὴς. Ἐπειτα ὁ Ἀμποντ ἐπαντρεύθηκε.

— Πόσος χρόνος εἶναι ἀπὸ τότε;

— 5 ἢ 6 χρόνιαν. Ἀλλὰ μόλις παντρεύθηκε ἀμέσως ἄρχισε νὰ ἀδιαφορῇ γιὰ τὴν ἐργασία μας. Ὅχι ἀπότομα, ἀλλὰ σιγά—σιγά. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσα μεγάλη προσοχή. Ἐβλεπα ὅτι ὁ Ἀμποντ ἦταν ἐρωτευμένος. Εἶναι ἕνα κακὸ γιὰ τὸ ὅποιον δὲν ὑπάρχει φάρμακον καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἶχα περάσει τὰ χρόνια τῶν ἀκολασίων ἐσκέφθηκα ὅτι ὥφειλα νὰ ἐργάζομαι γιὰ δύο, τοὐλάχιστον γιὰ λίγο καιρό... Βεβαίως γνωρίζετε τὴν κ. Ἀμποντ, εἶναι μιὰ τρομερὴ γυναῖκα.

— Τρομερὴ;

— Δηλαδή ἐξηφράσθηκα ἄσχημα—εἶναι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τρομερὴ—Δὲν ξέρω ἀνδρὰ—ἐξὼ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου—ποῦ νὰ ἔμεινε ἀναισθητὸς σὲ ἕνα μειδιάματός της. Νὰ τὸ τί θέλω νὰ εἰπῶ.

— Σὰς ἐννοῶ... Εἶναι μιὰ μοιραία γυναῖκα...

— Ἀκριβῶς. Ὅχι γιατί δὲν τὴν πιστεύω τιμίαν... ἀπειναντίας, ἀλλὰ ἀρᾶσει τρελλὰ εἰς ὅλους... εἶναι μιὰ γυναῖκα γιὰ τὴν τὴν ὅποιαν κανεῖς σκοτώνεται ἢ χάρειν τῆς ὁποίας, σκοτώνεται.

— Πιστεύετε ἀληθινὰ... ὅτι ἐκείνη, μόρεσε νὰ σπρώξῃ κάποιον στὸ ἐγκλήμα;

— Ἡ ἀπάντησις ἀνέτησε σύντομη καὶ κατηγορηματικὴ.

— Ναί!...

Καὶ ἐπανάλαβε...

— Ἀλλὰ δὲν θὰ θελήσω νὰ ἀλλοιώσω τὴν γνώμην μου. Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, θεωρῶ τὴν κ. Ἀμποντ ὡς μιὰ γυναῖκα τιμίαν. Εἶναι ἱκανὴ νὰ νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα φονὴν, ἀλλὰ παρὰ τὴν θέλησίν της. Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ κ. Ἀμποντ μὴν ζητεῖτε περισσότερα. Τὸ νὰ βοῇ τὴν ἀνεξαρτησίαν της ἦταν ἡ εὐτυχία ποῦ ὀνειροπολοῦσε.

— Ὁ Ἀλκάν τὴν ἀγαποῦσε;

— Τὸ πιστεύω. Ἐργαζόμενον λοιπὸν γιὰ δύο... σκεπτόμενος ὅτι ὁ μὴνας τοῦ μέλλους δὲν διαρκεῖ γιὰ ὅλην τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ δὲν ξαναβρήκα ποτὲ πιά τὸν Ἀμποντ τῶν πρώτων χρόνων.

Ἐκαμε ἄσχημες ἐπιχειρήσεις... Εἶχαμε θυελλώδεις ἐξηγήσεις... Γιὰ νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ δύσκολας στιγμὰς ἀνογκάσθηκα νὰ καταθέσω νέα κεφάλαια κατ' ἐπανάληψιν. Ἀπὸ τὰ χρήματα

Ὁ Χελντγκ σιωποῦσε ἐπίμονα

αὐτὰ δὲν ξαναεἶδα οὔτε πεντάρα, ἡ φίλα μας ἐπνίγη· στοὺς συ-
νεχῆς αὐτοὺς διαπληκτισμοὺς, καὶ ἤλθε στιγμὴ πού ἀντελήφθη-
κα ὅτι ὁ οἶκος μας πού εἶχε ἰδρυθεῖ σὲ τόσον στερεὰς βάσεις
ἐκινδύνευε, ἄναγκάσθηκα νὰ ἀξιώσω ἀπὸ τὸν συνεταῖρον μου,
νὰ μοῦ καταβάλῃ τὰ σεβαστὰ ποσὰ πού μοῦ ὀφείλουν. Ἰσχυρί-
σθη ὅτι δὲν μπορούσε νὰ τὸ κάνει. Τὸν συνεβούλευσα νὰ ἐλατ-
τώσῃ τὰ ἐξόδα τοῦ σπιτιοῦ του. Ἀρνῆθηκε. Ἦξερα ὅτι ἡ γυ-
ναῖκα του ἦταν πλουσιωτάτη... Τῆς ἐπρότεινα νὰ μετὰσχῃ τῆς
ἐπιχειρήσεώς μας. Ἐν μέρει τὸ κατόρθωσα, ἀλλὰ γιὰ πολὺ
μικρὰ ποσά... Φαντάζομαι ὅτι τώρα τελευταία ἔκανε στὴν γυ-
ναῖκα του νέες καὶ πιστωτικὲς ἀπαιτήσεις χρημάτων, ἀλλὰ ἐκείνη
ἀρνῆθηκε νὰ τοῦ δώσῃ γιατί τὰ θεωροῦσε χαμένα ἐκ τῶν
προτέρων.

Τὸ πλοῖον βυθιζότανε. Ἀποφάσι-
σα, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε καιρὸς, νὰ σώσω
ἕνα μέρος ἀπ' τὸ κεφάλαιό μου καὶ πρὸ
λέως ἐβδόμαδος ἔφυγα γιὰ τὸ Λονδίνον!
Δὲν ποραιοσθάνθηκα τὴν τραγωδίαν πού
ἔγινε...

—Σὰς εὐχαριστῶ! μιλήσατε μὲ εἰ-
λικρινεῖ! Μπορῶ νὰ σὰς ρωτήσω ἀκό-
μη καί;

—Εὐχαρίστως.
—Ποιὲς ἦταν οἱ σγέσεις τοῦ Ἀμπο-
ντὺ καὶ τοῦ γραμματέως του;

—Νομίζω μάλλον καλές... Ἄν καὶ
φιλονικοῦσαν μερικὲς φορές.

—Δὲν ἀντελήφθηκατε ποτὲ τίς ἀφορ-
μὲς αὐτῶν τῶν φιλονικιών;

—Ὅχι!

—Μήπως ἀφορμὴ τότε ἦταν ἡ ζή-
λεια;

—Δὲν πιστεύω. Ὅπως σὰς εἶπα ὁ
μήνας τοῦ μέλιτος δὲν βαστά σὲ ὅλη
τὴ ζωὴ.

—Ἄ! ὁ Ἀμποντὺ δὲν ἀγαποῦσε λοι-
πόν πιά τὴν γυναῖκα του.

—Ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ δὲν θὰ μπο-
ροῦσα νὰ σὰς ἀπαντήσω. Μόλις παν-
τρεύθηκε ἔπαψε νὰ μοῦ λέγῃ τὰ μυστικά
του καὶ πρόσεχε μάλιστα πολὺ νὰ μὴ
γίνεται γνωστὸν τίποτε ἀπὸ τὴν ιδιωτι-
κὴν του ζωὴν σὲ μένα καὶ τοὺς συνεργά-
τας του.

—Θὰ ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω τί ἐξυ-
ρετε γι' αὐτὸ τὸ κινεζικὸ κατὰστημα ὁ
«Κομφουκίος».

—Δίγα πράγματα. —Εἶναι ἕνα κατὰστημα ἀρχαιοτήτων σὰν
ὅλα. Ὁ Ἰδιοκτῆτης του ἦταν φίλος τοῦ κ. Ἀμποντὺ... Ἐκ μέρους
μου ποτὲ δὲν ἐπεδοκίμασα αὐτὲς τίς συναναστροφές.

—Γιατί;

—Οἱ Κινέζοι μοῦ ἦσαν πάντοτε ἀντιπαθητικοί... Ἐκτὸς αὐτοῦ
ὁποτιεὺν διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸν Βάν-Χοῦ-Γιέν ὅτι εἶχε μιὰ μυστικὴ
ἐπιρροὴ ἐπάνω στὸν χαρακτῆρα τοῦ συνεταῖρου μου.

—Ἀπὸ ποίας ἀπόψεως;

—Ἀπὸ κάθε ἀποψιν!

—Ὁ κ. Λαβράνης ἐσηκώθηκε. Προφανῶς δὲν ἤθελε νὰ πῇ περισ-
σότερα. Ὁ κ. Πλάντ σηκώθηκε καὶ αὐτὸς καὶ τὸν συνώδευσε ὡς
τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του.

Σὲ λίγο παρουσιάσθη ὁ Βάλτερ.

—Ἡ Δις Παλμονά εἶν' ἐδῶ! καὶ πρόσθεσε σαρκαστικά. Εἶναι
ἀπασχλημένη μὲ τὸ νὰ φιλᾷ τὸν Γιάνγκ Χελτίνγκ.

—Χμ! τί μοῦ λέτε;

—Μοιάζουν σὰν ἐρωτευμένοι. Μόλις πῆγα τὴν Παλμονά στὸ
δομάτιο, πού βρισκόταν ὁ Χελτίνγκ κυττάχθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ
ἐκπληκτοί καὶ ὕστερα ἐκείνη ἄφησε μιὰ φωνὴ καὶ ἔπεσε στὴν ἀγ-
καλιά του.

—Καλὰ. Πηγαίνετε νὰ μοῦ τὴ φέρετε.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἡ Δις Παλμονά παρουσιαζόταν μπροστὰ του,
ὡρὴ καὶ μὲ μῦθια κοκκινισμένα.

—Γνωρίζετε τὸν κ. Χελτίνγκ;

—Μάλιστα! εἶναι ἀρραβωνιαστικὸς μου.

—Ἄ! Δεσποινίς! τὰ συγχαρητήριά μου! πού τὸν γνωρίζετε;

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπαντήσω σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησή σας;

—Ἀπαραίτητον.

—Ἐ! λοιπόν! μιὰ μέρη ἤλθε νὰ φέρῃ ἕνα γράμμα στὸν κ.
Ἀμποντὺ ἐκ μέρους τοῦ προϊσταμένου του κ. Βάν-Χοῦ-Γιέν.

—Καὶ ἐφθασε ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ γιὰ νά;..

—Ὅχι! πῆγαινα κι' ἐγὼ γράμματα στὸν κ. Βάν-Χοῦ-Γιέν
ἐκ μέρους τοῦ κ. Ἀμποντὺ, κι' εἶσι βλέπομαστε συχνά.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ἐργασίες ἔκανε ὁ ἀρραβωνιαστι-
κὸς σας τοῦ Κομφουκίου.

—Εἶναι ὑπάλληλος καὶ πωλητής.

—Καὶ γιὰ τὸν Βάν Χοῦ-Γιέν τί ξέρετε;

—Τίποτε!

Ἡ νέα κατέβασε τὰ μάτια καὶ ἔσφιξε τὰ χεῖλη.

—Δεσποινίς Παλμονά, εἶπεν αὐστηρὰ ὁ ἀνακριτής, δὲν μοῦ
λέτε τὴν ἀλήθειαν καὶ κάνετε δυσχερεῖ καὶ τὴν δική σας
θέση.

—Σὰς ἀπῆντησα σ' ὅλες τὰς ἐρωτήσεις σας! τί θέλετε πιά
ἀπὸ μένα;

Ὁ κ. Πλάντ μίλησε τότε γιὰ τὴν
παλαιὰ γραφομηχανή, καὶ γιὰ τὰ ἄ-
νόνημα γράμματα ἡ νέα ὁμολόγησε
ὅτι ἤξερε τὴν ὑπάρξιν τῆς μηχανῆς
αὐτῆς, ἀλλὰ ἀρνῆθηκε κατηγορηματι-
κὰ ὅτι τὴν μεταχειρίσθηκε. Γιατί νὰ
τὸ ἔκαμε; Γιὰ ποῖον σκοπὸ; τὴν κα-
τηγοροῦσε λοιπὸν γιὰ τὸν φόνον τοῦ
προϊσταμένου της.

Δὲν φθάνω ὡς ἐκεῖ! εἶπε ὁ ἀνακρι-
τής. Εἰμαι περιεργὸς ὅμως νὰ μάθω
πού περᾶσατε τὴν βραδυὰ σας τὴν νύ-
κτα τῆς 12 πρὸς τὴν 13.

Ἡ δεσποινίς φάνηκε σὰν νὰ τὰ
ἔχασε.

—Γιατί, ψιθύρισε, μ' ἐρωτᾶτε γι'
αὐτὸ;

—Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὰς ἀπαλ-
λάξω τελειωτικὰ ἀπὸ κάθε ὑποψία.

—Λυποῦμαι, κύριε, πού δὲν μπο-
ρῶ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν... περιέργει-
ά σας, ἡ ἰδιωτικὴ μου ζωὴ δὲν ἀφο-
ρᾷ κανένα.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπιμεί-
νω. Ἄλλως τὸ ξέρω πού εἰσάσατε ἐκεῖ-
νι τὴν νύκτα κατὰ τὰς 10 1/2.

Μιὰ κατὰπληξιν καὶ φρίκην μαζί
ἐξωγραφίσθηκαν στὸ πρόσωπο τῆς
νέας.

—Δὲν σὰς πιστεύω, ἀπῆντησε τέ-
λος. Θέλετε νὰ μὲ φοβίσετε.

—Δὲν μοῦ λέτε; οἱ φίλοι σας, σὰς
φωνάζουν χαϊδευτικά «Μονά».

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Μοναχὰ αὐτὸ. Τὴν μοιραῖα νύκτα κατὰ τὰς 10 1/2 βρισκό-
σαστε στὸ ὑπόγειον καφενεῖον «Ναπολιτάν», μαζί μὲ ἕναν νέον
πού σὰς φώναζε «Μονά». Εἶναι ἀλήθεια;

Ἡ νέα ἔβαλε τὸ μαντῆλι της στὸ στόμα της γιὰ νὰ πνίξῃ
μιὰ φωνὴ πού τῆς ἔσφυγε. Φαινόταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ.

—Ὁμολογήσατε λοιπόν! δὲν κερδίζετε τίποτε μὲ τὴν ἀρνησιν,
ἔχω ἕνα μάρτυρα πού σὰς ξέρεי καλά. Θέλετε νὰ τὸν κα-
λέσω;

—Ἀφῆστε με, στέναξε ἡ νέα. Αὐτὸ πού κάνετε εἶναι συ-
χαμερό, δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε.

Πόσες φορές στὴ ζωὴ του ὁ κ. Πλάντ δὲν εἶχε ἀκούσει αὐ-
τὴ τὴν μικρὴ φράση. «Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε!» καὶ ἐξ
αἰτίας αὐτῆς πόσοι δολοφόνοι πού θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν συλ-
λυφθῇ τὴν ἐπομένῃ σχεδὸν τοῦ ἐγκλήματος κατώρθωσαν νὰ κυ-
κλοφοροῦν ἡμέρες ἐλεύθεροι;

—Λυποῦμαι εἰλικρινὰ εἶπε. Ἀλλὰ θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ σὰς ἐμ-
ποδίσω νὰ φύγετε ἀπ' τὸ δικαστικὸ μέγαρον ἕως ὅτου μι-
λήσετε

—Θὰ μὲ συλλάβετε;

—Καθόλου. Μοναχὰ θὰ σὰς κρατήσω στὴν διάθεση τῆς δι-
καιosuνης.

—Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα!

—Θὰ τὸ πάρω. Καὶ όταν ὁ Στέφαν Ἀλκάν συλληφθῇ θὰ
δοῦμε ἂν θὰ εἶναι τόσο ἐλέμυθος ὅσον εἶς.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Θέλω νὰ πῶ, ὅτι μαζί μ' αὐτὸν πῆγατε στὸ «Ναπολιτάν».

Ὅταν θὰ τὸν συλλάβωμε...

Ἡ Δις Παλμονά σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Δὲν θ' ἀσυλλάβετε, τὸν Στέφαν Ἀλκάν εἶπεν.

—Καὶ γιατί ὄχι παρακαλῶ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ὁ Κόμπος τοῦ σπάγγου

Δυὸ φίλοι, τύποι τυχερῶν παικτῶν, μπαίνουν στὴν τα-
βέρναν ἑνὸς χωριοῦ, κάθονται σ' ἕνα τραπέζι κι' ὁ ἕνας
ἀπ' αὐτοὺς ἀπλώνει μπροστὰ στὸν ἄλλον ἕνα κομμάτι
σπάγκο καὶ τοῦ λέει κάτι πού φαίνεται ὅτι εἶναι ἐξαιρε-
τικὰ ἐνδιαφέρον. Σὲ λίγο αὐτὸς πού μιᾷ βγάζει ἀπὸ τὴν
τσέπη του ἕνα χρηματικὸ ποσὸν καὶ τὸ ἀκουμπᾷ ἐπάνω
στὸ τραπέζι δίπλα στὸ σπάγκο καὶ τὰ δειχνεὶ καὶ τὰ δυὸ
στὸ σύντροφό του μ' ἕνα ὕφος προκλητικόν.

Ὁ ταβερνιάρης παραξενεμένος πλησιάζει κοντὰ τοὺς
καὶ κεῖ ἀπὸ τὴ συζήτησίν τους καταλαβαίνει ὅτι ὁ πρῶ-
τος προτείνει στὸν δεύτερον ἕνα σημαντικὸ ποσὸν γιὰ στοί-
χημα ἂν κατορθώσῃ νὰ δέσῃ ἕνα κόμπο στὴ μέσῃ τοῦ
σπάγγου χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ο ὅ τ ε σ τ ι γ μ ῆ, τίς δυὸ ἄ-
κρες τοῦ ἀπ' τὰ χεῖριά του.

Ὁ ἄλλος ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ διστάζῃ καὶ ὁ ταβερ-
νιάρης τοῦ χωριοῦ δειλασμένος προφανῶς ἀπὸ τὸ ποσὸν
τοῦ στοίχηματος προθυμοποιεῖται νὰ τὸ δεχθῇ αὐτό, πρᾶγ-
μα ἀκριβῶς πού ἐπεδίωκαν, καὶ αἱ δυὸ τυχερῶν παικτῶν.
Τὰ ποσὰ τοῦ στοίχηματος κατατίθενται καὶ ὁ ταβερνιάρης
κάθεται κι' αὐτὸς στὸ τραπέζι τῶν πελατῶν του.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ὁ πονηρὸς χωριάτης εἶχε κερδί-
σει τὸ στοίχημα καὶ ξαναγύριζε στὸν πάγκο του, μαζί μὲ
τὰ χρήματά τοῦ κέρδους του.

Πῶς τὰ κατάφερε;

Ἡ χορεύτρια πού χορεύει στὸ σύρμα

Πέρνετε ἕνα τετράγωνο χονδρὸ χαρτόνι διαστάσεων
0,50Χ0,50 μ. καὶ ἀφαιρεῖτε ἀπὸ τὸ μέσον του ἕνα στρογγυλὸ
κομμάτι διαμέτρου 0,30 μ. Ἀπὸ τὸ ἀφαιρεθὲν κομμάτι κόβε-
τε ἕνα ἄλλο μικρότερον διαμέτρου 0,15 μ. δηλαδὴ τοῦ μι-
σοῦ ἀκριβῶς μεγέθους. Στερεώνετε τὸ τετράγωνο χαρτόνι—
ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχετε ἀφαιρέσει, τὸ μεγάλο στρογγυλὸ
κομμάτι—ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ εἰς τὸ κενὸν πού εἶ-
ναι εἰς τὸ μέσον του τοποθετεῖτε τὸν μικρότερον κύκλον
πού ἐκόψατε, ἐκείνον δηλαδὴ ὅστις ἔχει διάμετρον 0,15 μ.

Καρφώνετε στὶς δυὸ γωνίες τοῦ μεγάλου χαρτονιοῦ ἄ-
πὸ μιὰ μεγάλη καρφίτσα καὶ δένετε ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς
κάθε μιᾶς τίς δυὸ ἄκρες μιᾶς κλωστής. Οἱ καρφίτσες πρέ-
πει νὰ εἶναι εἰς τοποθετημένες ὥστε ἡ κλωστή νὰ περνᾷ
ἀπὸ τὸ μέσον ἀκριβῶς τοῦ μεγάλου κύκλου. Καρφώνετε κα-
τόπιν καὶ μιὰ καρφίτσα στὴν ἄκρην τοῦ μικροῦ κύκλου τὸν
ὁποῖον ἔχετε τοποθετήσῃ μέσα εἰς τὸν μεγάλον καὶ φροντί-
ζετε ὥστε τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας αὐτῆς, νὰ ἐγγίξῃ στὴν
τευτωμένη ἀπὸ πάνω κλωστή.

Ἐκάνω σ' αὐτὴν τὴν καρφίτσα, τοῦ μικροῦ κύκλου, δη-
λαδὴ, στερεώνετε, πιάνοντας καὶ τὴν κλωστή πού περνᾷ
ἀπὸ πάνω μαζί μιὰ μικρὴ χορεύτρια τὴν ὁποίαν ἔχετε κα-
τασκευάσει ἀπὸ χαρτόνι. Ἡ στερεώσις γίνεται μὲ λίγο κερὶ
ἢ καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη οὐσία θέλετε.

Ἐὰν τώρα ἀρχίσετε νὰ περιστρέφετε τὸν μικρὸν κύκλον
εἰς τὸ κενὸν πού σχηματίζει ὁ μέγας καὶ μὲ τρόπον ὥστε
ὁ πρῶτος νὰ προστρέβεται εἰς τὰ χοιχώματα τοῦ δευτέρου
τότε ἡ χάρτινη χορεύτρια θὰ ἀρχίσῃ νὰ κινῇ τὸ σῶμα της
μὲ ρυθμικὲς καὶ ἁρμονικὲς κινήσεις πρὸς τὰ δύο πλάγια
παρουσιάζοντας τὸ θέαμα μιᾶς ἀληθινῆς χορεύτριας.

Οἱ σημαῖες

Στήνετε ὀρθὰ ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ σὲ ἀπόστασιν
95 πόγων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο δύο βιβλία μὲ τὰ ἀνοίγμα-
τά των ἀντικρυστά. Μεταξὺ τῶν δύο βιβλίων τοποθετεῖτε
ἕνα χονδρὸ χαρτὶ τοῦ ὁποῖου τὰ ἄκρα περνᾶτε μέσα στὰ
ἀντικρυστὰ ἀνοίγματα τῶν βιβλίων. Τὸ χαρτὶ αὐτὸ εἶχε
χωρισμένον καθέτως εἰς τρία ἰσα μέρη χρωματισμένα τὸ
πρῶτον πορτοκαλλί τὸ δεύτερον μαῦρον καὶ τὸ τρίτον πράσι-
νον. Πέρνετε τώρα ἕνα χαρτόνι λευκὸ 30 ἐκ. πλάτους καὶ
περνᾶτε τίς δυὸ ἄκρες του κι' αὐτοῦ μέσα στὰ ἀνοίγματα

τῶν βιβλίων, μπροστὰ ὅμως ἀπὸ τὸ χρωματισμένον χαρτὶ
καὶ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀνεβοκατεβαῖ ἡ εὐκολα ὡς εἰ-
δος αὐλαίας ἐμπρὸς σ' αὐτὸ πού ἀποτελεῖ—ἄς τὸ ποῦμε ἔ-
τι—στὴ σκηνή.

Ἀφοῦ γίνουν αὐτὰ σηκώνετε ἐπάνω τὸ χαρτόνι καὶ
λέτε σ' ἐκείνους πού θὰ παρακολουθήσουν τὸ παίγνιδι νὰ
κυττάζουν προσεκτικὰ τὸ χρωματιστὸ χαρτὶ καὶ νὰ μὴν ἀπο-
μακρύνουν διόλου τὸ βλέμμα των ἀπ' ἐκεῖ. Τοὺς ἀφήνετε
νὰ κυττάζουν μερικὲς στιγμὲς καὶ κατόπιν, κατεβάζετε τὸ
χαρτόνι. Μετὰ δέκα δευτερόλεπτα τὸ ἀνεβάζετε πάλι καὶ
οἱ θεαταὶ—ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀπομακρύνει διόλου εὐθὺς
ἀρχῆς τὸ βλέμμα των ἀπ' ἐκεῖ—θὰ ἴδουν τὴ θέσιν τοῦ πορ-
τοκαλλιοῦ κόκκινῃ, τὴ θέσιν τοῦ μαύρου λευκὴ καὶ τὴ θέσιν
τοῦ πράσινου μπλε.

Ἐὰν ἐπάνω στὰ χρωματισμένα μέρη τοῦ χαρτιοῦ ἢ
στὰ σημεῖα πού ἐνώνονται τὰ χρώματα τραβήξετε πλα-
τεῖες γραμμὲς κάθετες ἢ ὀριζόντιες λευκὲς ἢ μαύρες, τότε
σὲ κάθε ἀνεβοκατέβασμα τοῦ χαρτονιοῦ θὰ παρουσια-
σθοῦν διαδοχικὰ οἱ σημαῖες τῶν περισσοτέρων εὐρωπαϊ-
κῶν κρατῶν.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Τὸ σκίτσο πού ἐσχηματίσατε ἐνώνοντες τοὺς ἀριθμοὺς
τῆς εἰκόνος τοῦ προηγούμενου φύλλου παριστᾷ τὸν κ.
Ἀλέξ. Ζαΐμην.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ἐνώνοντες τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 68, ἀπὸ τελεία σὲ
τελεία θὰ σχηματίσετε τὸ σκίτσο ἑνὸς ἑλλήνος παγκοσμιόφημος

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

Την περασμένη εβδομάδα ένας γνωστός τοκογλύφος ο οποίος κατοικούσε στο Ουέστ—“Εντ του Λονδίνου δέχθηκε την επίσκεψιν ενός ηλικιωμένου κυρίου, ο οποίος αφού τουδωσε την διεύθυνσιν του διαμερίσματος του, ζήτησε ένα έντοκον δάνειον, αφήνοντας ως εγγύησιν ένα πωλητήριο συνμβόλαιον των επίπλων του.

Την επομένη οι πράκτορες του τοκογλύφου έπεσκέφθησαν την κατοικίαν του πελάτου και διεπίστωσαν την ύπαρξιν και την σημαντικήν αξίαν των επίπλων κι' έτσι το δά-

νειον έπραγματοποιήθη. Φαντασθήτε όμως την κατάπληξιν του τοκογλύφου, όταν αφού εξήγησε επανειλημμένως την εξόφλησιν και έν τέλει απέφασιν να διαμαρτυρήση το πωλητήριον και να κα- τάσχη τα έπιπλα, διεπίστωσε ότι ανήκαν σε άλλον και ότι ο πελάτης του ήταν ά- πλώς οικόνομος εις το σπίτι εκείνο, και είχε άπολυθή πρό ενός μηνός.

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ο πολὺς Χένρυ Φόρδ συνωμίλησε τηλεφωνικῶς τὴν παρελθούσαν εβδομάδα μέσα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητόν του τὴν ὥραν ποὺ διέσχισε τὰς λεωφόρους τῆς Νέας Ὑ- ὸρκης, μὲ τὸν ἀντιπρόσωπόν του τῆς Ἀρ- γεντινῆς. Δηλαδὴ εἰς μίαν ἀπόστασιν 6.000 μιλίων. Οἱ λέξεις ἀκούοντο εὐ- κρινέστατα. Τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Φόρδ ἔ- φερε δυὸ εἰδικὰ κεράσια, τὴν μίαν διὰ τὴν μεταβίβασιν τοῦ τηλεφωνήματος καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὴν λήψιν τῆς ἀπαντήσεως. Ἡ ταχύτης ποὺ ἀνέπτυσε τὸ αὐτοκί- νητον δὲν ἐπέφερε καμμίαν διαταραχὴν ἢ ἀνωμαλίαν εἰς τὴν συνομίλιν.

ΠΩΣ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΑΙ Η ΠΑΧΝΗ

Ἡ Ἐπιστήμη συνιστᾷ εἰς τοὺς γεω- γοὺς τὸ κατωτέρω μέσον διατοῦ ὁποῖου, θὰ μπορούν νὰ προβλέπουν τὴν πτώσιν τῆς καταστρεπτικῆς πάχνης καὶ νὰ προ- στατεύσουν τὰς φυτείας τῶν: Ὁ ἐνδια- φερόμενος ἀγρότης πρέπει νὰ πάρῃ δυὸ κοινὰ θερμομέτρα καὶ νὰ τυλίξῃ τὸ ἓνα εἰς ἓνα κομμάτι μουσελίνας, μαζὶ κι' ἓνα με- γάλον κομμάτι βαμβάκι ἢ ἄκρη τοῦ ὁ- ποῖου νὰ κρέμεται μίαν ἴντσαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἐνὸς δοχείου μὲ νερό. Μίαν ὥραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ γεωργὸς πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τὰ θερμο- μέτρα. Ἡ διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας με- ταξὺ τῶν δυὸ θερμομέτρων κατὰ 2—3 βαθμοὺς, εἶναι ὁ προάγγελος τῆς πάχνης.

Κατόπιν αὐτῆς τῆς προβλέψεως, ὁ γεωργὸς προβαίνει εἰς τὸ σὺντονον «ψέκασμα» τῶν ἀγρῶν του μὲ προφυλα- κτικὰ φάρμακα.

ΑΝΤΙΣΕΙΣΜΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ

Ο Νεοζηλανδὸς ἀρχιτέκτων Ρ. Ο. Μοντάκ ὁ ὁποῖος ἔχει εἰδικευθῇ εἰς τὴν κατασκευὴν ἀντισεισμικῶν κτιρίων ἐπενόη- σε τελευταίως ἓνα πρωτότυπον σχέδιον ἀντισεισμικῆς οἰ- κοδομῆς. Βασίζόμενος ἐπὶ τῆς θεωρίας ὅτι αἱ καταστρο- φαὶ τῶν πολυορόφων κτιρίων κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ σει- σμοῦ, σπανίως προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν μετακίνησιν ἢ τὴν

καθίζησιν τοῦ ἐδάφους ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι κτισμένα, ἀλλὰ ἀντιθέτως προέρχονται ἀπὸ τὴν διάρρηξιν τῶν θεμε- λίων, κατεσκεύασε μικρὰ οἰκήματα, μεταχειριζόμενος διὰ θεμέλια μεγάλους στρογγυλοὺς βράχους, τοὺς ὁποίους «ἔδεσε»—ὅπως λέγουσιν εἰς τὴ γλώσσαν τῶν μηχανικῶν—μὲ ἓνα στρώμα παχὺ μεπτόν ἀμέ.

Τὴν ὥραν τοῦ σεισμοῦ οἱ ἐν λόγω βράχοι θεμέλια, λό- γω τοῦ στρογγυλοῦ σχηματὸς τῶν ταλαντεύονται ἐλαφρὰ μεταδίδοντες τὴν ταλάντευσιν καὶ εἰς τοὺς τοίχους χωρὶς κανένα ἄλλο δυσάρεστον ἐπαλοῦθημα: δηλαδὴ τὴν διάρ- ρηξιν τῶν τοίχων ἢ τὴν κατάρρευσιν τῶν.

Ο Μοντάκ προτίθεται νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἐφεύρεσιν του καὶ εἰς οὐρανο- εὔστας ἀκόμη, πιστεύει δὲ ὅτι θὰ ἀν- θέξουν καὶ εἰς τοὺς ἰσχυρότερους σεισμούς.

Η ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ ΤΟ ΓΑΛΑ;

Εἰς τὴν ἀγγλικὴν Βουλὴν διεξήχθη μακρὰ συζήτησις ἐάν τὸ γάλα προ- οβήτῃ πάχος εἰς τὸν πίνοντα αὐτό. Ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις διὰ νὰ ὑποστηρί- ξῃ, τοὺς παραγωγούς, τῶν ὁποίων τὰ συμφέροντα ἐκινδύνουν ἐκ τῆς εἰσα- γωγῆς εἰς τὴν Ἀγγλίαν τυρῶν καὶ συμ- πεπυκνωμένου γάλακτος ἐκ τοῦ ἐξω- τερικοῦ καὶ τῶν ἀποικίων δίνει κατ' ἔτος ἐπιχορήγησιν 3.500.000 λιρῶν εἰς τοὺς γαλακτοκόμους, ἀνέλαβε δὲ τὴν πώλησιν τοῦ γάλακτος διὰ πρατηρίων. Πρὸς κατατανάλωσιν τοῦ γάλακτος εἰσήγαγε τὴν χρῆσιν αὐτοῦ εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα.

Τελευταίως ὁμως εἰς τὰ σχολεῖα τῶν θηλέων αἱ μαθήτριάς ἤρνοῦντο νὰ πίνουν τὸ γάλα τῶν ἐπὶ τῆς προφά- σει ὅτι «τὸ γάλα παχαίνει». Ἡ ἄρνησις αὕτη ἐπέφερε νέαν κρί- σιν εἰς τὴν κατανάλωσιν τοῦ γάλακτος καὶ τὴν κρίσιν αὕτην ἀνέφερεν εἰς τὴν Βουλὴν ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας. Μία βουλευτὴς, ἡ μὲς Γουλκινσον, σοσια- λιστρια, ἐχαρακτήρισεν ὡς μωρὴν τὴν ἰδέαν τῶν μαθητρίων ὅτι τὸ γάλα παχαίνει. Ὁ βουλευτὴς Τζόνσον κατε- φέρθη καὶ αὐτὸς, τονίσας ὅτι τὸ γάλα εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ὀδόντων καὶ κατὰ τῶν ρευματι- σμῶν.

ΕΚΛΕΨΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ

“Ενας πλούσιος χρηματομεσίτης εὐ- ρέθη ὡς ἐκ τοῦ εἰδους τῶν ἐργασίων

του ἓνα ὠραῖο πρωτὶ, χωρὶς κεφάλαια. Τὸ περιστάτικόν αὐτό ἦτο τραγικόν γιὰτὶ ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπίσῃ ὠρι- σμένες καὶ ἐπείγουσας χρηματιστηριακὰς του ὑποχρεώ- σεις. Ἐπὶ τοῦ ἦταν δύσκολον νὰ καταφύγῃ εἰς δάνεια γιὰτὶ ἔπρεπε μὲ κάθε θυσίαν ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ ὅλους τὴν πραγματικὴν οἰκονομικὴν του κατάστασιν. Με- τὰ ἀπὸ μακρὰς σκέψεις κατέληξε εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ κλέψῃ τὰ πολὺτιμα κοσμήματα τῆς γυναίκας του καὶ νὰ τὰ ἐνεχειρίσῃ. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου του ὁμως ἦτο κάπως δύσκολος. Ἐπρεπε νὰ φανῇ ὅτι τὸ σπῆ- τι παρεβιάσθη τὴν νύχτα ἀπὸ διαρρήκτην τοῦ ὁποῖου ἔπρεπε νὰ ἀνευρεθοῦν καὶ τὰ ἴχνη. Ἐν τούτοις ὁ α- τυχήσας χρηματομεσίτης κατάρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

τὸ ἔργο του καὶ τὴν ἄλλη ἡμέραν εἰδοποίησε ὁ ἴδιος τὴν ἀστυνομίαν ἢ ὁποία παρὰ τὰς ἐρεῦνας τῆς κατέστη ἀδύ- νατον ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δράστην. Ἡ γυναίκα του ὁμως προσέλαβε ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου τῆς, ἓναν «νιτέκτιβ», ὁ ὁποῖος κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν «ἐρασιτέχνην λωποδύτην» καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ... συγγνώμην γιὰ τὴν ἀποκάλυψιν του.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Ο κ. Ἀλέγερ, διευθυντὴς τῆς γαλλικῆς ἀεροπορίας, ἀ- νεκοίνωσεν ὅτι μέχρι τοῦ Μαΐου τοῦ προσεχοῦς ἔτους ἡ Γαλλία θὰ ἀποκτήσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀεροδρόμιον τοῦ κόσμου διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Μπουρ- ζέ. Ἡ ἐπέκτασις θὰ γίνῃ διὰ νὰ δύνανται νὰ προσγειοῦν- ται καὶ νὰ ἀπογειοῦνται εὐκόλως τὰ μεγάλα ἐπιβατικὰ

αεροπλάνα, τὰ ὁποῖα ναυπηγοῦνται, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι ἔτοιμα κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1937. Τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ θὰ δύ- νανται νὰ μεταφέρουν ἀνέτως τεσσαρά- κοντα ἐπιβάτας.

Ἡ νέα οἰκοδομὴ, ἡ ὁποία θὰ κτισθῇ εἰς Μπουρζέ, θὰ ἔχῃ μῆκος διακοσίων πεντή- κοντα μέτρων. Εἰς αὐτὴν θὰ ἐγκαταστα- θοῦν τὰ γραφεῖα τῆς διεθνοῦς ἀεροπορίας, καὶ ἐν τεράστιον ξενοδοχεῖον διὰ τοὺς ἐ- πιβάτας τῶν ἀεροπλάνων. Ὅλα θὰ εἶναι ἔ- τοιμα πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Διεθνοῦς Ἐκ- θέσεως. Διὰ τῶν νέων τῆς ἀεροπλάνων ἡ Γαλλία θὰ συγκοινωνῇ ἐναερίως μὲ ὅλον τὸν κόσμον.

ΟΙ ΕΥΓΕΝΙΣΤΑΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ

Ο Ἀγγλος καθηγητὴς Τζούλιαν Χούξ- λεϋ εἰς μίαν διάλεξιν τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐνώπιον ἐνὸς ἐπιστημονι- κοῦ σωματερίου, ἐχαρακτήρισε ὡς κίνδυνον εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς κοινω- νίας καὶ τοῦ κόσμου τὰς θεωρίας τῶν εὐ- γενιστῶν. Ὡς γνωστὸν, οἱ εὐγενισταὶ φρο- νοῦν ὅτι διὰ μίαν ἐπιστημονικὴν ἐκλογὴν τῶν συζύγων θὰ ἐξευγενισθῇ ἡ ἀνθρω- πότης, ἀπαλλασσμένη τῶν σαπρῶν καὶ ἀσθενικῶν στοιχείων. Ο κ. Χούξλεϋ φρονεῖ ὅτι, ἐφόσον δὲν μεταβάλλονται οἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι, οὕτως ὥστε ὅλοι ἐξ ἴσου νὰ δύνανται νὰ βελτιώσων τὴν τύχην τῶν, ὁ εὐγενισμὸς ἀποτελεῖ κίνδυνον, διότι θὰ δημιουργήσῃ ἐν ἀνώτερον ἐπίπεδον καθ' ὅσον χρόνον θὰ ὑπάρχουν ἀνθρώποι ὑπεροῦν- τες πολὺ τὸ ἐπίπεδον αὐτοῦ. Ἐκείνο τὸ ὁ- ποῖον πρέπει νὰ γίνῃ εἶναι ἡ ἐξίσωσις ἢ πραγματικὴ δ- λων τῶν τάξεων, ὕψουμένων εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

Ο Ζὰν Ντεπρὴ φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μοῦ- πελιῆ ἐπιθυμῶν νὰ διασκεδάσῃ ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ μερικοὺς παλαιούς κανονισμούς οἱ ὁποῖοι μολονότι δὲν ἰσχύουν πλέον σήμερον ἐν τούτοις δὲν ἔχουν καὶ ποτὲ κα- ταργηθῇ.

Τὴν παρελθούσαν εβδομάδα μεταβαίνων σιδηροδρομι- κῶς εἰς τὸ Παρίσι, ἤρνήθη νὰ δώσῃ τὸ εἰσιτήριο του εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ σιδηροδρόμου. «Δὲν θὰ σὰς τὸ δώσω, εἶπεν, ἐάν δὲν φορέσῃτε λευκὰ γάντια!» Ὁ ὑπάλληλος τὸν ἠπειλῆσεν ὅτι εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν θὰ τὸν παρέδιδεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλ' ὁ νέος ἐπέμενε. Εἰς τὸν πρῶ- τον σταθμὸν ὁ σταθμάρχης ἠθέλησε νὰ ἐπέμβῃ, ἀλλ' ὁ Μα- λὲτ τοῦ ἔδειξε τὸν κανονισμὸν τῶν σιδηροδρόμων, εἰς τὸν

ὁποῖον ὑπάρχει βδιάταξις, ἡ ὁ- ποία οὐδέποτε κατηργήθη καὶ

ἡ ὁποία ὑποχρεώνει τὸν ὑπάλληλον ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων νὰ φορῇ ἄσπρα γάντια. Ὁ ὑπάλληλος ἠναγκάσθη νὰ συμμορ- φωθῇ πρὸς τὸν κανονισμὸν διὰ νὰ λάβῃ τὸ εἰσιτήριο. Ὁ Μαλὲτ εἰς τὸ Παρίσι παρέστη μάρτυς εἰς ἓνα γάμον. Εὐ- θὺς ὁμως ὡς ἀντίκρουσε τὸν δήμαρχον διεμαρτυρήθη, λέγων ὅτι ὁ πολιτικὸς γάμος, ὅστις θὰ ἐγίνετο ἐνώπιον τοῦ δη- μάρχου ἦτο ἄκυρος, ἐφόσον ὁ δήμαρχος δὲν ἔφερε τὴν κα- νονικὴν στολὴν: μπλε φράκο καὶ παντελὸνι μὲ γελέκο λευ- κὸ καὶ τρίκωχον καπέλλο. Τὴν στολὴν αὐτὴν ἐπιβάλλε- αὐτοκρατορικὸν διάταγμα ἐκδοθὲν τὸ 1852 τὸ ὁποῖον οὐδέ- ποτε κατηργήθη! Ὁ γάμος ἀνεβλήθη μέχρις οὗτο ὁ δὴ μαρξος ἐτοιμάσθη τὴν ἐπίσημον ἐνδυμασίαν του!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΑΚΥΡΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῶν Ἡνω- μένων Πολιτειῶν ἠκύρωσε τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὴν καταδίκην εἰς θάνατον τριῶν μαύρων, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν ὡς δράσται τοῦ φόνου ἐνὸς, ὀνόματι Σπιού- αρτ, καλλιερητοῦ εἰς Μισισσιππὶ. Εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ τὸ Ἀνώτατον Δικα- στήριον κατακρίνει δριμύτατα τὴν μέθο- δον τὴν ὅποیان χρησιμοποιοῖ ἡ ἀνάκρι- σις, ὑποβάλλουσα εἰς φρικώδη βασανιστή- ρια τὸν κατηγορούμενον διὰ νὰ τοῦ ἀ- ποσπάσῃ ὁμολογίαν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τῶν τριῶν μαύρων οὐδὲν ἄλλο ἐνοχοποιητικόν ὑπάρ- χει πλὴν τῆς ὁμολογίας τῶν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ὁμολογία αὕτη ἔγινε κατόπιν βασανι- στηρίων, τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τὴν ἐθεώρησεν ὡς μὴ γενομένην καὶ ἠκύρω- σε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. Οἱ τρεῖς μαῦροι κατόπιν τούτου ἀφέθησαν ἐ- λεῦθεροι.

ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ ΠΟΥ ΨΑΛΛΕΙ

Τελευταίως στὸν Καναδᾶ πέθανε ἓνας σεβάσμιος παπαγάλλος ὁ ὁποῖος μπορού- σε νὰ εἰπῇ λατινικὰ τὸ «Πάτερ Ἡμῶν». Τὸ πουλὶ αὐτὸ εἶχε ζῆσει 50 ὀλόκληρα χρόνια μὲ μίαν ἀγγλικὴν οἰκογένειαν τῆς Βικτωρίας καὶ ἦταν περισσότερο ἀπὸ 100 ἔτην. Ὁ Πόλλυ—ἔτσι ὠνομάζετο ὁ ἔ- ζυπνος αὐτοῦς παπαγάλλος—ὥμιλοῦσε εὐκόλως τὰ Ἀγγλικά καὶ Ἰσπανικά, τὸν

ἐχαρακτήριζε δὲ μὴ τρομερὰ ἀντιπάθεια πρὸς τοὺς ἀνδρες καὶ ἐγίνετο βλοσυρὸς καὶ σιωπηλὸς ὡς ὅτις τὸν ἐπλησία- ζαν. Ἀντιθέτως, μὲ τῆς γυναῖκες ἦταν εὐχάριστος καὶ λα- λιστατος. Ὁ Πόλλυ ἦταν ἰθαγενὴς τῆς Βραζιλίας καὶ με- τεφέρθη στὴν Βικτωρίαν ἀπὸ ἓναν πλοίαρχον τοῦ πολεμι- κοῦ Ναυτικοῦ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΑ

Ο ἱατρὸς Ἰβάν Ἐρεμωφ καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς συμφω- νικῆς ὀρχήστρας τῆς Μόσχας Λεοπόλδος Στοκόφσκυ ἀνεκά- λυσαν ἓνα καταπληκτικὸν μουσικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον πα- ράγει 1.800 μουσικὰς νότας! Οἱ ἦχοι παράγονται εἰς τὸ πρῶτάκουστον αὐτὸ μηχανήμα ἀπὸ ἀκτίνας φωτὸς ποὺ ἀντανάκλουσιν ἐπάνω εἰς περιστρεφόμενους μὲ ἠλεκτρισμὸν δίσκους καὶ μετασχηματίζονται σὲ μουσικοὺς ἦχους! Τὸ μου- σικικὸν τῆς ἀπιστεῦτου αὐτῆς ἐφευρέσεως—ὅπως ἐδήλωσαν οἱ δυὸ ἐφευρέται—ὀφείλεται στὰ ἠλεκτρόνια.

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Κάθε αποστέλλομένη συνεργασία είτε σε πεζό είτε σε στίχους δεν πρέπει να υπερβαίνει το μέγεθος της μιάς στήλης της σελίδος αυτής, να συνοδεύεται δε με δραχ. 5 εις γραμματόσημα.

Πάο λαν Σέ τ σ ι.—'Η «Εικόνα» σας χαρακτηρίζεται από ένα πρωτότυπο φραστικό πλούτο και βαθύ αίσθημα. Είναι όμως πολύ ακατάστατα διατυπωμένη ώστε να μην μπορεί να δημοσιευθεί. Σα π. φ. «Αποστολή λίδου».—Αυτά που γράφετε ότι μας στείλατε ασφαλώς θα παραέσαν. Ποτέ δεν έφθασαν στα χέρια μας τέτοια κομμάτια. Παν. Σπανδαν. ο. π. ο. υ. λ. ο. υ.—'Η «Πονεμένη μητέρα» είναι γραμμένη άμειπτα, αλλά άφορα σ' ένα ζήτημα έντελώς υποκειμενικό, προσωπικό ίσως που την κάνει μη δημοσιεύσιμη. Γ. 'Αδ. α. μ. α. ν. τ. ι. α. δ. η. ν.—'Ανταποκρίσεις δεν δημοσιεύονται εις το «Πάνθεον» και συνεπώς μας είναι αδύνατον να σας ευχαριστήσουμε. «Κε. ρ. κ. υ. ρ. α. ι. ο. ν. Δ. ν. α. γ. ν. ω. σ. τ. η. ν.—Σας ευχαριστούμε θερμά για τα καλά σας λόγια. 'Η άναγνώρισις, εκ μέρους των άναγνωστών του, των προσπαθειών που καταβάλει για να τους ευχαριστήσει, είναι για το «Πάνθεον» ή μεγαλειότερα του ίκανοποίησις. Ν. Σ. κ. ο. π. ε. τ. ε. α. ν.—Δεν συμμορφωθήκατε με τους όρους της στήλης αυτής.—'Ε. λ. λ. η. ν. Κ. α. ρ. π. ο. υ. ζ. ο. υ.—Το «Νοκτούρνο» δημοσιεύεται, όπως βλέπετε 'Αλλά πέστε μας όμως ειλικρινώς και χωρίς να παρεξηγήσετε την ερώτησή μας : είναι... έντελώς δικό σας ; Α. ι. μ. Π. Μ. σ. θ. η. κ. ο. λ. ω. ν. η.—'Ο «Πονεμένος έρωτας» και το «Έχει πού ο έρωτας θριαμβεύει» φανερώσουν ένα άρκετά προχωρημένο διηγηματογραφικό ταλέντο. Έχουν εικόνες έντονες και ένδιαφέρουσες καίτοι σε πολλά σημεία δεν είναι άρτια άποδοσμένες. 'Ως προς την αφήγηση πρέπει να προσέξετε κάπως τη φυσιολογική της εξέλιξη. Όλες αυτές όμως τις έλλείψεις θα τις αντιληφθήτε μόνη σας αν γράφοντας ένα κομμάτι το αφήνετε για κάμποσο καιρό φυλαγμένο στο συρτάρι σας και το ξαναδιαβάσετε έπειτα. Αυτό θα είναι ο καλλίτερος οδηγός σας. Δ. Δ. α. ρ. ε. τ. ο. ν. Το «Μυστικό της» δεν είναι δυστυχώς κατάλληλο για δημοσίευση. Έν πρώτοις είναι μεγάλο. Έκτος αυτού το θέμα του είναι πολύ κοινό και χωρίς κανένα ένδιαφέρον. Θα σας συνιστούσαμε να προσέχετε πολύ, όταν γράφετε, το ζήτημα της γλώσσας. Δημοτική καθαρεύουσα ή κοινή καθομιλουμένη. Χρησιμοποιήσετε μιά απ' τις τρεις όχι όλες μαζί. Γ. ζ. ο. υ. λ. ι. α. Γ. λ. α. ν. ν. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. υ.—Το διηγηματάκι σας χωρίς να είναι άσχημο δεν είναι έν τούτοις δημοσιεύσιμο. 'Αν σας άρέσει ή λογοτεχνία πρέπει να κοπιάσετε κάπως περισσότερο για να δώσετε κάτι καλό. Σ. τ. Σ. τ. α. ν. ρ. ο. π. ο. υ. λ. ο. υ.—Οι στίχοι σας έδημοσιεύθησαν όπως είδατε. 'Εάν έχετε τίποτε άλλο καλό μπορείτε να το στείλετε.

“ΝΟΚΤΟΥΡΝΟ,”

Το όνειρό μου από χρόνια το άνεί-
(πωτο
ήτανε ναύρω το χαμένο μονοπάτι
που πέρα κεί ψηλά θα μ' έβγαζε,
στο μαγεμένο της Νεράιδας τό Πα-
(λάτι.

‘Ολόασπρο από ψηλά μεθ' φάνταζε
δροσόλουσμένο, πλουμισμένο μ' ω-
(ριες χάρες
και μέσα στην καρδιά μου χάραζε
Δρόμους για πόνους, για ξενύχτια,
(για λαχτάρες.

Και μιά βράδυ που βρήκα το στρατί,
στο φως του φεγγαριού που ξεψυ-
(χούσε,
αδίσταχτα έτράβηξα για κεί,
κρατώντας την καρδιά μου που χτυ-
(πούσε.

Φθάνω στην σιδερόπορτα μπροστά,
π' άτίμητο στολίδι είχε κρυμμένο,
κοιμούνται γύρω ή Νεράιδες, τά στοί-
(χειά.
την πόρτα άνοιγω τη βαρεία, και
(μπαίνω !

Και βλέπω... και ξεχνιέμαι, και μεθώ,
αι' το κρασί του πόθου και προσμένω,
κάτι καινούργιο, και τρανό. Μ' άλ-
(λοίμονο,
συντρίμια ή έλπίδες μου... Πεθαίνω !

ΕΛΛΗ ΚΑΡΠΟΥΖΟΥ

ΔΟΣ ΜΟΥ ΕΝΑ ΦΙΛΙ

Δες πώς κλίνει στα νερά
τ' άργυρόχλωμο φεγγάρι
κι' άπ' το κύμα λαχταρά
ένα φίλημα να πάρη.

Δες το κύμα στο γιαλό
τ' άκρογαλι πώς χαϊδεύει,
και προβάλλει σιαλό
κι' ένα φίλημα γυρεύει.

Δες από την άμμουδιά
πώς έκίνησε τ' άγέρι
και σαλεύει τα κλαδιά
και φιλάκια της προσφέρει.

Δες τα φύλλα στο κλαδι
πώς άγγίζουν τόνα τ' άλλο—
αγαπιώνται δηλαδή,
και φιλούνε τόνα τ' άλλο.

Δες στη μαλακή φωλιά,
στα κλαδιά τα πυκνωμένα,
πώς φιλιούνται τα πουλιά,
και λαλούν ζευγαρωμένα.

Δες τ' άγάπη μου χρυσή,
τη λαχτάρα μου λυπήσου
κάμε σάν κι' αυτά και σύ—
έλα! Δός μ' ένα φίλι σου!

ΣΠΥΡΟΣ ΞΑΣΤΕΡΟΣ

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ

Με μιά γιορτή 'Απριλιάτικη
π' όλα τα δέντρ' άνθοδνε
κι' όλα του κάμπου τα πουλιά
κοπαδιστά γυρνούνε,

να ζευγαρώσουν στη χτιστή
περυσινή φωλιά τους
με μιά γιορτή 'Απριλιάτικη
που σμίγουν τα φιλιά τους
(μύρια χείλακια και μεθούν
μ' έρωτευμένων ριγή,
με μιά γιορτή 'Απριλιάτικη
και τόνισμα σου σμίγει.

Τέτοια ζωή 'Ανοιξιάτικη
σάν της γιορτής τ' 'Απριλίου
εύχονται και το τάζουνε
και τα δικά μου χείλη.

ΠΑΝΟΣ ΤΡΙΦΥΛΛΗΣ

ΑΤΟΛΜΙΑ

Στην κιθάρα τραγουδοῦσες
Σάν της άνοιξης τ' άρμόδι,
Στα λουλούδια τριγυρνούσες
Σάν λουλουδι τρυφερά.

‘Ελαμ' ή γλυκειά μορφή σου
και το στήθος σου το χιόνι,
το γλυκό χαμόγελό σου
Κ' ή ματιά σου ή φλογερή.

Τριαντάφυλλα γελοῦσαν
Στ' έμμορφο το πρόσωπό σου,
Τα μαλλιά σου κυματοῦσαν
χείμαροι χρυσοί.

‘Ητο χάρη κι' άρμονία
Κάθε βήμα των ποδιών σου,
δλ' ή πλάση έγελοῦσε
‘Όταν χαμογέλας σύ.

Θέλησα για να σιμώσω
Τα λουλούδια να φιλήσω,
Στή σκιά σου να πλαγιάσω
Νά ξεχάσω τη ζωή.

Θέλησα στ' άγγελικά σου
Τα χείλη να κολλήσω,
Νά ρουφήξω την γλυκειά σου
Μαγική άναπνοή.

Σάν μαγνήτης με τραβοῦσε
Το οὐράνιό σου βλέμμα,
Γρηγορώτερα μετροῦσε
Τη ζωή μου ο σφυγμός.

‘Εφοβόμουν να ζυγώσω
Δέν τολμοῦσα να μιλήσω
Μόλις μπόρεσ' άπ' το στήθος
Νά βγῇ ένας στεναγμός.

ΣΤΑΘΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

‘Όσες άναγνώστριες ζητούν συμβουλές από
τον Δερματολόγον πρέπει ν' αναφέρουν την
ηλικίαν των, εάν είναι έγγαμοι ή άγαμοι, το
τό είδος της ζωής των και να περιγράφουν
λεπτομερώς την πάθησίν των. ‘Όταν έπίσης
αί ερωτήσεις υπερβαίνουν τās 2 πρέπει
να εισακλείεται πεντάδραχμον γραμματόση-
μον, όταν δε ζητηται ιδιαίτερα άπάντησις
να εισακλείωνται γραμματόσημα πενήντα
δραχμών.

«ΠΑΡΘΕΝΟΠΗΝ», Ένταῦθα. — Δυσ-
τυχώς μου είναι δύσκολον να σας δώσω ά-
πό της παρουσίας στήλης την συμβουλήν
που μου ζητάτε. Έάν θέλετε όμως έλάτε
μίαν από τās ημέρας που δέχομαι όποτε
πολύ ευχαρίστως θα σας δώσω οδηγίας διά
των οποίων θα θεραπευθῇ τελείως ή πά-
θησίς σας.

«ΕΝΑΝ ΕΙΚΟΣΑΕΤΗ ΝΕΟΝ», Θεο-
σαλονίκη. — 'Η άπαισιοδοξία που κυριαρ-
χεί στο γράμμα σας είναι έντελώς άδικαιο-
λόγητος. Διώξτε από τον νουν σας τās μαυ-
ρες σκέψεις καίχετε πεποίθησιν στην ζωήν
ή όποια άκόμη δεν σας έχει άποκαλύψει
όλα τα μυστικά της. 'Η «πάθησις» σας δεν
είναι καν πάθησις αλλά μία νευρική κα-
τάστασις όφειλομένη ή σε υποβολήν ή σε
φόβον. Σας συμβουλεύω λοιπόν πρώτον μὲν
να στοματήσετε έντελώς και όριστικά την
εργασίαν που εκάνετε έως τώρα και δεύ-
τερον να υπακούσετε εις τās έπιταγās της

φύσεως χωρίς φόβους και ένδοιασμούς. ‘Επι-
βοηθητικώς μπορείτε να παραγγείλετε τα
κατωτέρω χάπια από τα όποια θα πέρνετε
τέσσαρα την ημέραν εις όποιαν ώραν θέ-
λετε.

Chlor. d'yohimbine)
phosphure de zinc) a a 0,003 mil
Extrait de noix vomique 0,01 c. c.
Poudre de kola 0,15 >
Excip. q. s. pour une pil. F. No 50.

«ΤΕΡΕΖΑΝ», Φλώρινα. — Κάθε βρά-
δυ δύο ώρας από του ύπνου θα άλείφετε
το πρόσωπό σας με την κατωτέρω κρέμα :

Camphre 0,30 gr.
Acide Salicylique 0,30 >
Oxyde de zinc 2 >
Soufre precipité 1 >
Vaseline 8 >
Lanoline 8 >

«ΠΑΛΗΓΜΕΝΗΝ ΚΑΡΑΙΑΝ», Πει-
ραιά. — Το βράδυ πριν κοιμηθήτε θα κάνε-
τε μασσάζ με το κάτωθι :
Lanoline 30 gr.
Glycerine pure 40 gr.
Eau de roses 15 gr.

Το πρωί θα κάνετε νέο μασσάζ και ύ-
στερα θα πλένεσθε με χλιαρό νερό.

«Μ. ΠΕΛ», Ένταῦθα. — Πολύ περιέρ-
γος μου φαίνεται ή επιθυμία σας να σκλη-
ρύνετε την επιδερμίδα σας ή όποια είναι
πολύ λεπτή. ‘Όλοι οι άνθρωποι θα ηύχοντο

να είχαν λεπτήν επιδερμίδα και σεις που
την έχετε θέλετε να την καταστρέψετε; ‘Ο-
πωςδηποτε έπειδή δεν θέλω να σας βοη-
θήσω εις ένα πράγμα διά το όποιο άργό-
τερον θα μετανοήσετε άποφένω να σας
αναγράψω την αλοιφήν που ζητάτε.

«ΑΛΦΑ», Ένταῦθα. — Στην συνταγήν
που σας ανέγραψα στο προηγούμενον τεύ-
χος παρέλειψαν στο τυπογραφείον να προ-
σθέσουν την ποσολογίαν. Σας την παραθέτω
Teint de puillaya 20 gr. Teint de roma-
zin Teint de jaborandi à à 10 gr. Sul-
fate de quinine 1 gr. Alcool à 60° 140gr.
Eau de Cologne 10 gr.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

‘Ο Δερματολόγος του «Πανθέου» θα
δέχεται τās άναγνώστριάς του περιοδικού
δωρεάν εκάστην Τρίτην, Πέμπτην και
Σάββατον 5-6 μ.μ. εις το Κατάστημα
Καλλυντικών, δόδος Κάνιγγος 12, επί τη
προσαγωγή δύο εκ των κατωτέρω δελτίων
άποκοπομένων εκ των φύλλων των δύο
τελευταίων, από της ημέρας της έπισκέψε-
ως, εβδομαδών.

Περιοδικόν «Πάνθεον»

Δελτίον Δερματολόγου

Δελτίον φύλλου 128

‘Εξεδόθη καλλιτεχνικόν τεύχος συμ-
πλεγμάτων, περίλαμβάνον :
1ον) 311 συμπλέγματα διαφόρων
σχεδίων.

2ον) Πλαίσια συμπλεγμάτων.

3ον) Γραφήν Γοτθικήν.

4ον) Σχέδια παρυφών (φεστόνια).

Χρήσιμον διά κάθε οικογένειαν
και σχολεία, άπαραίτητον διά μοδι-
στας, ραπτρίας άσπρορροόχων, έργο-
χείρων ώς και χρυσοχόους και λοι-
πούς τεχνίτας.

‘Αποτανθείται : Ν ΜΠΟΥΡΙΚΑΝ

Γεωργίου Σταύρου 6. ‘Αθ ή ν α ς

Οι έν ταίς έπαρχίαις το λαμβάνουν ελεύθε-
ρον ταχυδρομικών τελών, άποστέλλοντες εις
την άνω διεύθυνσιν. δραχ. 27.

Ελαφροί σάν σου σουλο,
ιάνονιν ώραία γραμμή,
άισιονδον λαί μινήσου
λου σίμαλοσ σάν γάνη.

ΖΩΝΕΣ ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ
ΚΟΡΣΕΛΕΣ ΔΙΑ ΤΡΑΧΥΝΟΤΗΤΑΙΝ
ΣΟΥΤΙΕΝ ΣΤΟΜΑΧΟΤΩΣΙΝ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΑΠ. ΝΕΦΡΟΠΤΩΣΙΝ
ΔΕΡΜΙΕΡΕ ΣΠΕΝΤΙΟΝ ΕΓΚΥΜΟΥΣΗΝ
ΒΟΡΡΕΡΕ ΡΟΡΙΣ ΜΕΤΕΓΚΕΙΡΗΤΙΚΑΙ
ΚΑΠ. ΚΑΠ.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ-ΑΘΗΝΑΙ

—Οι άνθρωποι είναι αριστερόφθαλμοι και δεξιόφθαλμοι όπως είναι αριστερόχειρες και δεξιόχειρες.

—Χειρίζονται δηλαδή, με ευκολία, το αριστερό μάτι, όπως θα μεταχειρίζονταν το αριστερό χέρι αν ήσαν αριστερόχειρες.

—Επί τη ευκαιρία σας κάνουμε γνωστό ότι στους δέκα ό ένας είναι

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

αριστερόφθαλμος.

—Η «σκοπουλαμένη», το γνωστό ναρκωτικό, με το οποίο ο καθηγητής Ίωακειμίδης επιχείρησε να ναρκώσει τον Μαρίνο στις φυλακές του Συγ-

γρού, εξάγεται από ένα κίτρινο άγριο λούλουδο που φυτρώνει στις όχθες των λιμνών και ποταμών.

—Ο Άμερικανός Ιατροδικαστής Α. Ρόντ υποστηρίζει ότι το έν λόγω ναρκωτικό έφ' δσον δοθή σε ώριμή ποσότητα μπορεί να υποχρεώσει τον άνθρωπο που θα την πάρη να ομολογήσει άθελά του την αλήθεια.

—Από το τμήμα στατιστικής της τράπεζης της Άγγλίας έχει υπολογιστεί ότι τα χρυσά νομίσματα που υπάρχουν στην κυκλοφορία σε όλο τον κόσμο ανέρχονται σε 865 τόννους.

—Έδω και σαράντα χρόνια έθεωρείτο κατώρθωμα δέκα άνδρες να κα-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

τασκευάσουν 18,000 καρφίτσες την ημέρα.

—Τώρα όμως μόνον τρεις μπορούν να κατασκευάσουν στο ίδιο χρονικό

διάστημα 7,500,000.

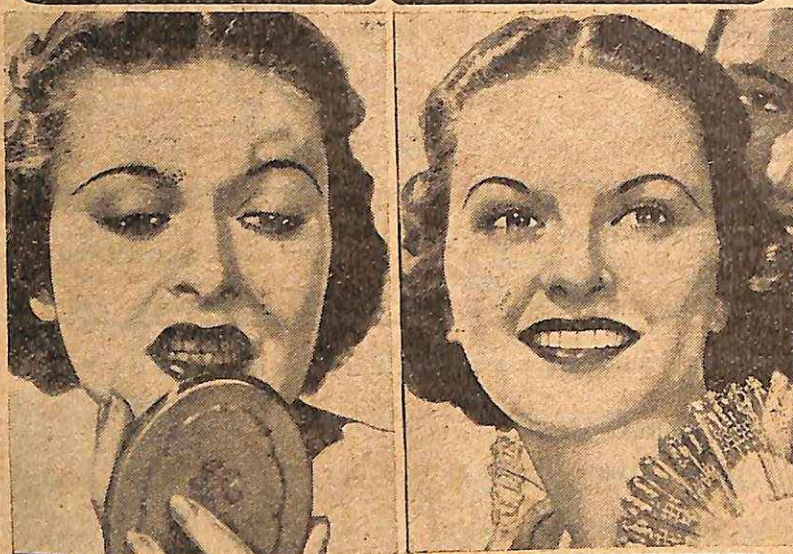
— Πολλάκις έχουν δηλητηριασθεί άνθρωποι από τα ρούχα τους.

— Αυτό συμβαίνει όταν ο καιρός είναι υγρός και τα ρούχα... βαμμένα.

—Η μολύβδα που περιέχει χλώριο εξατμίζεται και οι ανθυμιάσεις δασκίς περιορίζονται σε κλειστό χώρο προκαλών τη δηλητηρίαση.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΥΟ

ΚΑΙ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΕΤΑΙ

ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΣΥΜΠΛΩΣ

Και αί δύο χρησιμοποιούν ΚΡΑΓΙΟΝ διά τὰ χείλη των. Ἡ μία ἠγόρασε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ προμηθευτὴς τῆς τῆς ἔδωκεν, ἡ ἄλλη ἐζήτησεν ἐπιμόνως τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ. Μὲ αὐτὸ οὐδέποτε ξεβάβουν τὰ χείλη, οὐδέποτε κοκκινίζουν τὰ δόντια τῆς καὶ εἶναι πάντοτε θελκτική.

Ἡ Ἀρωματοποιὸς Cana με τὸν Γάλλον χημικὸν σύμβουλόν τῆς Α. Thomassen κατεσκεύασε τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμούς. Ὁ συντονισμὸς του με τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου εἶναι πολὺ εὐκολός καὶ κρατεῖ στὰ χείλη 24 ὁλόκληρες ὥρες, πρᾶγμα ποὺ σὰς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

Πωλεῖται κατὰ τι ἀκριβώτερον ἀπὸ τὰ Κραγιὸν χειλέων τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει κάθε γυναῖκα με γοῦστο νὰ εἶναι ἐφωδιασμένη πάντοτε με Κραγιὸν ΡΕΑ.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

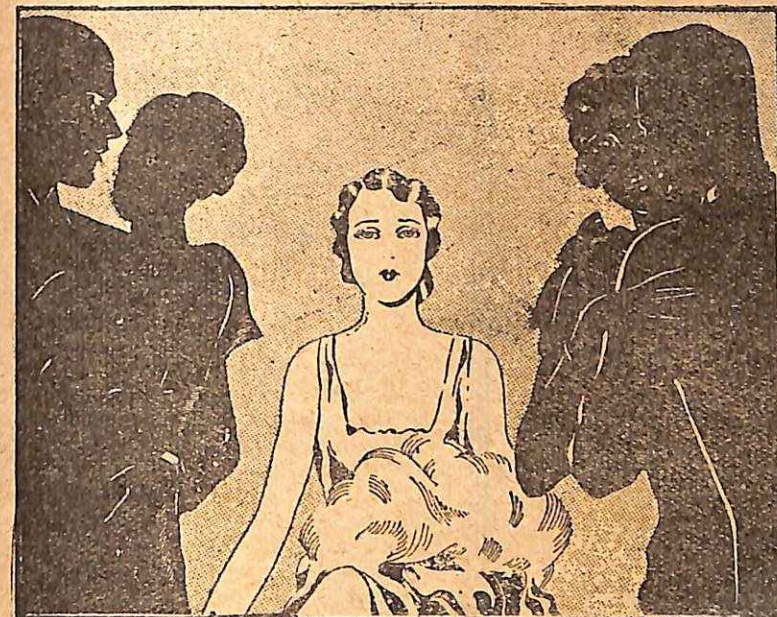
Αἱ γνήσαι ἐκ φυσικῆς μετὰξες Κάλτσαι ELBEO, ἐκτὸς τῆς Κορώνας, φέρουν ἐπ' αὐτῶν καὶ τὴν μάρκαν ELBEO κεντητήν. Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλίτερα Καταστήματα εἰς τιμὰς ὠσιμμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ

Μητροπόλεως ἀριθ. 46. Τηλέφ. 21—318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε

Καὶ Ἦμυν Ἀξιολύπητη

Δὲν ἐγνώριζα διατὶ συχνὰ δὲν μεἐπρόσεχον. ἐνῶ αἱ ἄλλαι νέαι εἶχαν θαυμάστας. Ὅταν μίαν ἡμέρα ἤκουσα τὴν συζήτησιν δύο ἐκ τῶν φίλων μου :

—Κρίμα νὰ ἔχη μύη γυαλιστὴ καὶ λιπαρὸν πρόσωπον. Θὰ ἦτο ἄλλως πολὺ ὠραία.

—Ναί, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τῆς συστήσω τὴν χρῆσιν τῆς Mousse de Crème... Ἡ κοινὴ πούδρα δὲν ἀξίζει τίποτε.

Κάτι μοῦ ἔλεγε ὅτι ὠμιλοῦσαν γιὰ μένα. Τὴν ἴδια μέρα ἠρώτησα τὸν φαρμακοποιὸ μου τί εἶναι ἡ Mousse de Crème.

Μοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι μία κρέμα ἀνωτέρας ποιότητος κτυπημένη εἰς πολὺ ἐλαφρὸν ἀφρὸ σάν πτερό, καὶ ἀνακατωμένη κατόπιν με τὴν πούδρα. Ἀφαιρεῖ ὁλωσδιόλου τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ κάμνει τὴν πούδρα νὰ κρατᾷ ὁλόκληρον τὴν ἡμέρα παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν τὴν προερχομένην ἀπὸ τὸν χορὸν καὶ τὰ σπόρτ. Εἶναι ἔ-

κτακτον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐπίδερμίδα καὶ ἐπὶ πλέον τονώνει τοὺς ἰστούς χωρὶς νὰ φράξῃ τοὺς πόρους. Καὶ τώρα, ἔχω πάντοτε ἐπίδερμίδα γλυκεῖα, καθαρὰ καὶ λεπτὴν ὅπου τὴν ζηλεύουν αἱ δεσποινίδες καὶ τὴν θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.

Ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων ἔχω τρεῖς προτάσεις γάμου. Καθένας ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μοῦ λέγει, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων τὸν ἐμάγευσεν ἦτο τὸ γοητευτικὸ μου χρῶμα.

Σημείωσις : Ἡ Mousse de Crème εἶναι ἀναμειγμένη εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν κατὰ μίαν μέθοδον παντεταρισμένην.

Κάθε γυναῖκα δύναται τώρα νὰ στολισθῇ με νέα δροσιὰ καὶ ἐκπληκτικὴ ὠραιότητα ἀκόμη εἰς τὰς χειρίστας περιπτώσεις γυαλιστῆς ἐπίδερμίδος. Δοκιμάσατε τὴν πούδρα Τοκαλὸν καὶ δὲν θὰ θελήσετε ποτὲ καμμιὰν ἄλλην.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

• Ἡ τριχόπτωση καὶ ἡ φαλάκρα εἶναι πηγὴ μεγάλων στενοχωριῶν ἰδίως ὅταν ἀναφαίνωνται εἰς ἄτομα ἀκόμη νέα.

• Τρίβετε τὰ μαλλιά σας καὶ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς ὅπασε τῆς ἡμέρας με **Pétrole Cana**

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

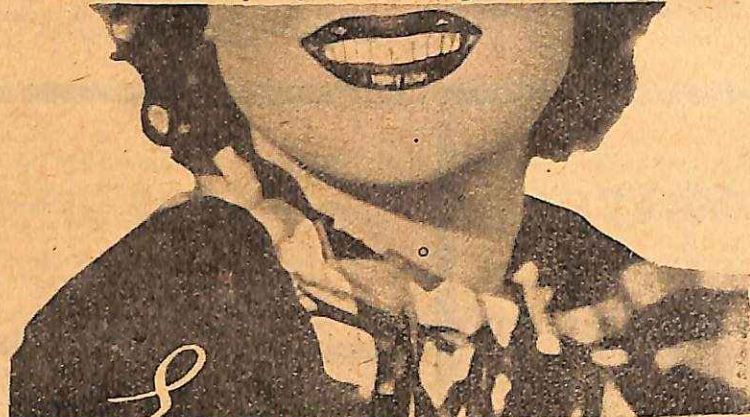
Παθολόγος — Παιδίατρος

Σωζοῦπόλεως 27—Τέρμα Ἀχαρνῶν

ΑΘΗΝΑΙ

Κόκκινα λέπια στὰ χείλη.

Γιατὶ τὸ κραγιὸν σας δὲν στρώνει.

Εντός 10 ἡμερῶν

1220 ἐπιστολαὶ μᾶς ἤλθαν βεβαιώνουσαι τὰ καλὰ ἀποτελέσματα.

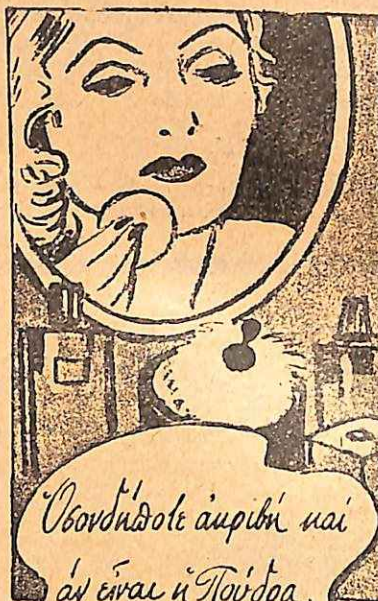
Εἶχαμε ζητήσει ἀπὸ τίς κυρίες, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ κραγιὸν μας, νὰ μᾶς ἀπαντήσουν κατὰ πόσον τὸ κραγιὸν ΡΕΑ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κατασκευὴν του οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰ κραγιὸν τοῦ ἐμπορίου, τίς ἱκανοποιεῖ.

Καὶ μᾶς ἀπαντοῦν ὅλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

Ἴδου γιατί τὸ κραγιὸν ΡΕΑ θριαμβεῦει: Τὸ νέον μας σύστημα κατασκευῆς ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν ὕδατος καὶ γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουν σταθερὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τελείως ἐλαστικόν. Ἡ σύνθεσίς μας ἀνθίσταται ὄχι μόνον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐπαφήν.

Χρησιμοποιεῖτε πάντοτε στὰ χείλη σας τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, διὰ νὰ μὴ φθάνετε εἰς τὴν κατάστασιν νὰ ἔχετε κόκκινα λέπια ἐπὶ τῶν χειλέων σας.

Τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας **Cana**, εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

*Ὅσον δίδετε αἰνιχὴ καὶ
ἀν εἶναι ἡ Πούδρα,
οὐ χρυσόμοδιον εἶναι...*

...τὸ δέρμα σας δὲν θὰ παύσῃ νὰ γυαλίζῃ, διότι ὁ ἀέρας, ἡ ατμοσφαιρική ἐπίδρασις καὶ ἴσως ἀκόμη ἡ χρῆσις ἐπιβλαβῶν προϊόντων ἔχουν καταστρέφει τὴν ἐπιδερμίδα (δέρμα ξηρὸ) ἢ ἔχουν διαταράξει τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ἐκκρίσεως τῶν ἀδένων λίπους (δέρμα λιπαρό). Δὲν θὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ ποῦ ἐπιδιώκετε παρὰ μόνον μὲ τὴν πούδρα Ματιτέ, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιδερμὶς εἶναι **ἀδύνατο νὰ γυαλίζῃ**, ἔστω καὶ μετὰ πολλὰς ὥρας, διότι δὲν περιέχει **οὔτε ἴχνος τάλκ**, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐχθροῦ τοῦ μάτ δερματος.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ

ΜΑΤΙΤΕ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιήσατε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μὲ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ελλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στεῦλ Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρώτος ὄροφος)

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ἀσθενῆ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

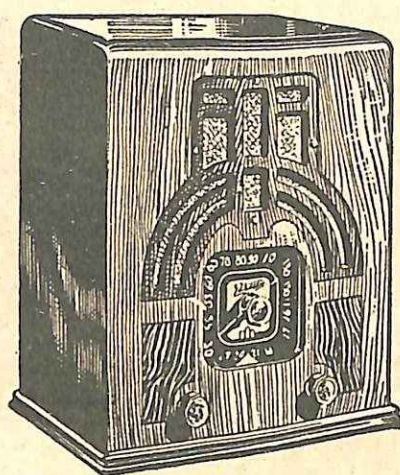
τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 43

Ἀπριλίου 27 1936

ΔΡΧ. 4.500
ΤΥΠΟΣ 4-L-26E 4 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις άνω των 40 σταθμών (187-2000 μέτρα). Με τὰ όνόματα των σταθμών επί του φωτεινού πίνακος.

“Όλοι αί τελευταίαι τελειοποιήσεις...
 Λυχνίαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ή ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ
 (κατ’ έκλογήν).

Τὰ μοναδικά άμερικανικά ραδιόφωνα
 με κολοσσιαίον φωτεινόν πίνακα (Magnu-
 vision) 18 έκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωρί-
 στον χρώμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 9 & 12 ΛΥΧΝΙΩΝ
 ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΓΑΦΩΝΑ.

“Όλα τὰ μοντέλα είναι έφωδιασμένα
 με λεπτοδείκτην άπαραίτητον διά τόν
 άκριβή προσδιορισμόν των σταθμών
 βραχέων κυμάτων.

Διά μέρη χωρίς ρεύμα, τελευταίου
 τύπου ραδιόφωνα λειτουργούντα ΜΟ-
 ΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑΝ 6
 VOLTS.

ΤΥΠΟΣ 7-A-28 7 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις όλων των κυμάτων 13-2100 μέτρα). Ειδικώς κατασκευασθέν διά την Ελλάδα και με τὰ όνόματα των σταθμών επί του φωτεινού πίνακος.

Γεν. Άντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58-Άθήναι